

Giới thiệu Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi

Nữ chính Kỳ Lục Đề loay hoay tìm kiếm cục cưng đó là con mèo bảo bối của cô. Sau một hồi tìm kiếm bất lực thì cô quyết định sang nhà hàng xóm để thăm dò.

Căn nhà đó như là “văn phòng thám tử mực nát”, điều bất ngờ cô đã thấy con mèo. Nó đang nằm trên giường phòng ngủ của anh ta sao? Cô tỏ ra thái độ tức tối!!!

Nhưng anh ta chưa kịp giải thích để đi tìm chủ nhân của con mèo này tính sổ, ấy thế mà cô tự vác thân sang đây! Cùng đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi* để theo dõi tiếp diễn biến nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Chú ý mũi chân." Trong căn phòng tràn ngập âm thanh, giai điệu của tiếng nhạc truyền ra từ phòng tập múa, trong tấm gương được gắn trên bức tường phản chiếu hình ảnh ba người đang tập theo nhịp điệu, hình dáng nhỏ nhỏ đang cố gắng nhún mũi chân thật cao để tập nhảy múa các bước ballet đơn giản.

"Cánh tay giờ cao thêm một chút. Thấp lưng xuống, đứng rồi, thấp hơn một chút nữa. Được, rất tốt!" Ở bên cạnh, Kỳ Lục Đề vỗ tay theo từng nhịp, đang tỉ mỉ chỉ dạy các học viên chú ý các động tác trên thân thể để không mắc một khuyết điểm nhỏ nào.

"Một hai ba, một hai ba." giọng nói nhẹ nhàng đang đếm từng nhịp, cho đến khi âm nhạc kết thúc, Kỳ Lục Đề mới bấm nút dừng đĩa CD lại. "Tốt lắm, hôm nay các em thể hiện vô cùng tốt, hôm nay chúng ta tập đến đây thôi, đi thay quần áo đi!"

Ba bạn nhỏ kế tiếp nhau đi vào phòng thay đồ thay quần áo, một lát sau thì thay xong quần áo đi ra.

"Tiểu Mạc, Tiểu Vi, Tiểu Trăn, có muốn uống một chén Hồng Trà cô mới pha không?" Một ấm Hồng trà Scotland thơm ngào ngạt ở trên tay Kỳ Lục Đề, cô đứng trước chiếc bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ gọi.

"Muốn ạ!" Ba bạn nhỏ đồng thời há to miệng trả lời, chen lẫn nhau chạy đến trước chiếc bàn nhỏ "Bảo danh", nhanh chóng giành lấy chiếc chén cho mình.

"Cô giáo Kỳ Hồng Trà, cô pha là uống ngon nhất đó." Cô bé trên đầu buộc chiếc nơ thắt nút hình con bướm khề nhấp ngum hồng trà, thỏa mãn thờ dài một tiếng.

"Tiểu Mạc, cậu giỏi nhất là lấy lòng cô giáo Kỳ thôi!" Tiểu Vi là cậu bé duy nhất nhảy trong ba người, trong giọng nói của cậu bé rõ ràng có chút ghen tỵ.

"Thật sự uống rất ngon mà!" Tiểu Mạc nhún mày, lôi kéo đồng bọn về phía mình. "Có đúng không, tiểu Trăn?"

"Đúng vậy, mẹ tớ cũng không pha ra hồng trà có mùi vị giống như của cô giáo Kỳ." Một cô bé khác vóc dáng khá nhỏ nhắn cột tóc đuôi ngựa, cho người khác cảm giác trầm tính nói, cô bé chớp đôi mắt to tròn, đồng ý với lời nói của Tiểu Mạc.

"Con gái các cậu đều giống như nhau thôi!" Tiểu Vi bĩu môi không hề nhường nhịn, nhưng vẫn từng hớp từng hớp uống hết chén nước trong tay.

Kỳ Lục Đề nhàn nhã, tịnh thần hưởng thụ chén hồng trà mình vừa mới pha, hoàn toàn không để tâm đến chuyện cãi nhau của mấy đứa nhỏ.

Những đứa bé này đều là chỗ bạn bè quen biết giới thiệu đến chỗ cô học múa ba-lê, bọn họ học chung với nhau cũng đã được một thời gian rồi, nhưng bởi vì địa điểm phòng đã thay đổi do một số nguyên nhân, nên số học viên đã ít đi chỉ còn ba người, nhưng cô lại rất thích dạy ở trong lớp học nhỏ như thế này, điều này khiến cô có nhiều không gian riêng tư hơn.

Tiểu Mạc bỗng nhiên nhún mày nói: "Cô giáo Kỳ, giày của em mang vào đứng lên hơi đau."

"Hả?" Kỳ Lục Đề hơi khiêu mày liễu. "Điều này chứng tỏ Tiểu Mạc đã lớn hơn, cô giáo Kỳ sẽ chuẩn bị giúp em một đôi giày múa mới, có được không?" Cô sờ sờ chiếc nơ con bướm trên đầu Tiểu Mạc hỏi ngược lại.

"Được ạ!" Cuối cùng cô bé tên Tiểu Mạc không còn nhún mày, cô bé lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhanh chóng uống cạn đến ngụm cuối cùng trà trong chén.

Chỉ có duy nhất nam học trò nhỏ là Tiểu Vi đã sớm uống cạn sạch ly trà không hề ít đó rồi, ở trong phòng Kỳ Lục Đề, chạy qua chạy lại một lúc, về mặt buồn bực hỏi: "Cô giáo Kỳ, ‘Thực nữ’ đâu rồi ạ?"

"Đúng vậy, hôm nay em cũng không thấy ‘Thục nữ’ đâu cả!" Tiểu Đạt chớp mắt thấy bạn học đều đã uống xong, nhanh chóng từng ngụm từng ngụm uống cạn nửa ly trà còn lại, vẫn không quên hứa theo câu hỏi của Tiểu Vĩ.

"À, đúng a!" Bọn nhỏ không nhắc đến. cô cũng quên mất hầu như cả ngày hôm nay, không thấy bóng dáng của “Thục nữ” đâu cả. "Nó chạy đi nơi nào rồi hả?"

"Thục nữ" là con mèo cái mà Kỷ Lục Đề nuôi, hầu như toàn thân nó có màu cà phê, do từ trán đến bụng có một lớp lông màu trắng bạc như tuyết, động tác của nó ưu nhã như tiểu thư Quý tộc, nên cô kêu nó là "Thục nữ", cũng được xem như "Bạn chôn khuê phòng" của cô.

"Nó không có ở trong phòng." Tiểu Vĩ nhanh chóng nói lên "Bản phát biểu điều tra".

"Như vậy à!" Kỷ Lục Đề nhẹ gật đầu, cuối cùng đặt ly trà trên tay xuống. "Có lẽ là chạy ra bên ngoài chơi, không sao đâu, một lát nữa cô giáo Kỷ sẽ ra ngoài tìm nó." Chỉ là cô mới chuyển đến nơi này không lâu, không biết ở đây có chỗ nào tốt cho nó chơi đùa sao?

"Cô giáo Kỷ, bọn em phải về nhà rồi." Tính toán thời gian, về nhà vừa hay xem chương trình "Chữ số bảo bối".

"Ừ." Theo thói quen đưa mấy đứa bé ra tận cửa, cô sờ đầu của từng đứa. "Nhớ cẩn thận nhé, phải cẩn thận xe đó..." Tất nhiên, đây cũng những lời nói theo thói quen của cô.

"Oa? Cô giáo Kỷ, bên cạnh nhà cô có người chuyển đến rồi sao?" Tiểu Vĩ chạy nhanh nhất, chờ đến khi mấy cô bé ra khỏi cửa thì đã thấy cậu bé lướt qua lối cửa hoa lâu rồi, về mặt tò mò nhìn chăm chăm vào ngôi nhà giống với ngôi nhà của Kỷ Lục Đề, mặt khác lại nhìn tấm biển màu bạc mới tinh trên đó.

"Văn phòng thám tử Hạ?" Học lớp hai tiểu học trình độ trung văn của Tiểu Vĩ cũng không tệ lắm, nhìn chăm chăm tấm bảng hiệu đọc từng chữ hết sức rõ ràng.

"Sa? Văn phòng thám tử ‘Mục nát’?" Tiểu Mạc mở to mắt, dùng tiếng Đài Loan tự mình đọc lại một lần nữa. “Là chuyên môn đi lừa tiền của người ta à?”

Kỷ Lục Đề nghe vậy, không nhịn được "phốc" một tiếng bật cười, cô vội vàng dùng tay che cái miệng nhỏ nhắn lại, sợ mình cười quá to mất cả hình tượng. "Tiểu Mạc, đừng nói lung tung, khiến người ở bên trong nghe được thì không hay." Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ! Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ! Hi vọng người trong nhà là người tốt, sẽ không chấp nhặt một đứa bé, hơn nữa sau này mọi người là hàng xóm với nhau, ngàn lần không nên chỉ vì lời nói vô tâm của một đứa trẻ, khiến mọi người xấu hổ.

"Ha ha ha. buồn cười quá!" Những đứa bé khác không hề suy nghĩ nhiều như Kỷ Lục Đề, tất cả đều cười đến nỗi gập cả bụng không thể nào đứng dậy được mới thôi.

"Được rồi, được rồi, các em nhanh về nhà đi, mẹ đang ở nhà chờ các em về đó!" Kỷ Lục Đề nhắc nhở mấy đứa trẻ, nghĩ thầm, đợi lát nữa cô còn phải đi tìm "Thục nữ"!

"Được, Cô giáo Kỷ, Bye..-Bye!" Bọn nhỏ vừa cười vừa ồn ào, không quên vẫy tay chào hẹn gặp lại Kỷ Lục Đề, nhảy nhót tung tăng trên đường đi về nhà.

Tiểu Mạc dẫn đầu chạy về phía trước, quay đầu lại hô lớn nói với mấy người bạn nhỏ khác: "Không biết có phải ‘Thục nữ’ lại chạy vào trong văn phòng thám tử ‘Mục nát’ kia tìm người tán gẫu đó!"

"‘Thục nữ’ mới không tán gẫu cùng người khác đâu." Tiểu Vĩ khinh thường khề ‘hừ’ một tiếng.

"Thục nữ" là mèo mà, đâu phải người đâu, sao có thể tán gẫu cùng người được?

"Tớ nói có!"

"Không đúng, nhất định là không!"

"Nói không chừng người ở bên trong nghe hiểu được lời nói của ‘Thục nữ’ thì sao!" Tiểu Trần bỗng nhiên thêm vào một câu, khiến cả hai người đang cãi nhau cùng một lúc im lặng lại.

Kỷ Lục Đề xoay người bước vào nhà, vẫn còn nghe thấy tiếng âm ỉ của bọn trẻ, khi nghe đến lời nói của Tiểu Trần thì cô xoay người dừng lại.

Đúng vậy a! Văn phòng thám tử “Mục nát”, nói không chừng có bản lĩnh thậm chí có thể hù dọa được con mèo thì sao!

Hạ Lan Bình tròn mắt không dám tin nhìn chăm chăm con vật đang ngồi ở trên giường, đang tự liếm láp móng vuốt của mình.Mèo?

Từ lúc nào trong phòng của anh lại có thêm một con mèo? Hơn nữa nó còn rất tự nhiên, quang minh chính đại mà ngồi ở chỗ quen thuộc của anh trên chiếc giường lớn - Thái ra! ?

“Chết tiệt!” Con mèo đáng chết này, lại dám ở trên chiếc giường quan trọng nhất của anh, Thái ra? Mặc dù "tập tính sinh hoạt" của nó dường như cũng không tệ lắm, những viên phân và nước tiểu kia "ngay ngắn chính tề" xếp thành một ngọn núi nhỏ, không đến mức làm cho cả cái giường của anh đều là,

nhưng.

Cái giường này vẫn còn có thể ngủ được hả? Còn có người dám ngủ trên chiếc giường này sao?

Còn nữa, con mèo đáng chết này rốt cuộc là từ chỗ nào chạy đến? !

Anh tức giận tiện tay cầm một tờ giấy lên, vo thành một cục, nỏ giận ném về phía con mèo kia, dù sao anh vẫn còn kiêng kỵ “Đồng” phân mèo trên giường, nó thôi khiến cho người ta choáng váng đầu óc!

Bởi vì bất ngờ xuất hiện một vật thể không rõ ràng, con vật màu cà phê đó, trên thân có một nhúm lông màu trắng bạc như tuyết chạy dọc từ đầu đến bụng nhanh chóng nhảy ra ngoài, trèo lên tường, rồi nhảy xuống đất, nhảy mấy cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa, đáng tiếc là đồng phân động vật đó vẫn y nguyên ở chỗ cũ, đứng vững vàng không hề lay động.

"Đáng ghét! Con mèo ngu xuẩn chết tiệt!" Anh luôn miệng nguyên rủa, lo lắng tìm bên này bên kia, tìm chiếc hộp giấy không biết bị anh ném đến chỗ nào rồi.

Anh vừa mới chuyển đến đây ở không lâu, anh vớt chồng hồ sơ cùng đồ dùng lộn xộn khắp nơi đến nỗi ngay cả chính anh cũng không tìm được, mà chỉ tại con mèo ngu ngốc chết tiệt kia lại dám trắng trợn chiếm phòng ngủ của anh làm cái ổ của mình, lại còn nghênh ngang ở trên địa bàn của anh giờ trở lưu manh, đặc biệt đó lại chính là chiếc giường quan trọng nhất của anh! Thật là. Thật là con mẹ nó rất tốt!

Tốt nhất con mèo này là chỉ mèo hoang, nếu không để cho anh biết chủ nhân con mèo ngu xuẩn này là ai, anh nhất định phải bẻ gãy cổ tên kia mới được!

Khi trong lòng anh đang không ngừng nguyên rủa, thì bỗng chốc có một hồi chuông cửa chói tai vang lên, anh sững sốt một chút, thật vất vả mới biết âm thanh xa lạ đó phát ra từ chỗ nào – thuê phòng có bổ sung thêm chuông cửa.

Trợn mắt hung hăng nhìn đồng phân mèo kia, giống như làm vậy có thể khiến đồng dơ bản vô căn cứ kia biến mất được, anh tức giận thở ra một hơi, xoay người ra khỏi phòng để mở cửa.

"Tìm ai?" Anh đang nổi nóng, cũng không thấy rõ người đến là ai, mở đầu đã nói với hai từ không có chút thiện ý.

"Ách." Kỳ Lục Đề đang đứng ở ngoài cửa giật mình, cô ngập ngừng do dự một lúc lâu, sau khi cố gắng nuốt vài ngụm nước miếng, mới dám dũng cảm nhìn thẳng "Người cao lớn" trước mặt. "Thật xin lỗi, xin hỏi anh có thấy. Một con mèo?"

Mèo? Cái từ nhạy cảm ngay lập tức chạm vào nỗi đau trong trái tim của Hạ Lam Bình, khiến cho anh nhìn không được chăm chú nhìn thêm người đang đứng trước mặt anh, thân hình cô gái này nhỏ nhắn chỉ "cao" đến ngực anh.

Cô có một mái tóc màu đen hơi xoăn càng tôn thêm khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn giống như hạt dưa, trên người còn mặc bộ quần áo bó sát nhìn giống như người tập múa, bên hông dùng một sợi dây màu hồng quấn lại, trên chân còn mang một đôi dép lê.

Khiến anh chú ý nhất vẫn là cặp mắt vừa tròn vừa to kia, cực kỳ giống đôi mắt con mèo ngu ngốc chết tiệt kia!

Cô là chủ nhân của con mèo ngu ngốc kia sao? Được lắm, anh còn chưa đến nhà để trả thù, cô đã tự mình đưa đến trước cửa!

"Cô là ai?" Mặc dù anh bận nhiều việc nhưng vẫn ung dung vòng tay trước ngực, liếc nhìn cô, nói với thái độ kiêu căng.

Kỳ Lục Đề run rẩy nói. "Tôi...tôi tên là Kỳ Lục Đề, tôi đang đi tìm một con mèo cái, xin hỏi anh có thấy nó không vậy!" giọng nói của cô tràn ngập chờ mong, nghe có chút nôn nóng.

"Cô là chủ nhân của con mèo kia?" Anh ta bỗng nhiên xoay người đi vào cửa, để cô một mình đứng trước cửa, trong lòng vụng trộm đếm 1, 2,3, chắc chắn cô ấy sẽ cùng đi vào.

"Đứng, là tôi." Kỳ Lục Đề quả nhiên không làm anh thất vọng, khi anh đếm tới 2 cũng đã bước chân vào bậc cửa, hơn nữa còn không quên giữ chặt chiếc cửa đang bị mắc kẹt hộ anh. "Thật xin lỗi, xin hỏi anh đã thấy nó sao?" cô cẩn thận tránh những đồ vật được vớt khắp nơi, còn phải hao tốn sức lực trả lời anh.

"Cô ở gần đây hả?" Anh vẫn còn rót một ly cà phê, đồng thời nhìn về phía cô ra hiệu. "Có muốn uống một ly hay không?" Không biết có phải cố ý hay không, mà anh lại không muốn trả lời ngay vấn đề của cô.

"Sao anh biết được? Không, cảm ơn." Cô hơi bất ngờ, tất cả vấn đề trả lời luôn một lần.

"Cô vừa nói gì? Tôi nghe không hiểu lắm." Anh cười khê, nhìn chăm chăm cô, uống cà phê.

"Thật xin lỗi." Kỳ Lục Đề hơi xấu hổ, bị thái độ của anh làm cho lúng túng. "Tôi nói là, anh làm sao biết tôi ở bên cạnh? Sau đó tôi nói ‘ không được ’, là chỉ cảm ơn, ý là không cần gì cả." Cô nghiêm túc đem câu trả lời của mình giải thích lại một lần nữa.

"Thì ra cô ở nhà bên cạnh aaa." Âm thanh cuối anh cố ý kéo thật dài, nghe qua có đậm ý tứ trêu chọc.

"Hả?" Cô giật mình, đôi mày liễu tình té khểnh lại, hai gò má hồng lên vì tức giận.

"Không phải anh đã biết rồi sao?" Vậy còn hỏi câu hỏi này làm gì?

"Không, tôi chỉ là suy đoán cô ở gần đây mà thôi, cũng không nói cô ở nhà bên cạnh." Anh cảm thấy nói chuyện cùng cô gái này, coi như là chuyện khiến người ta thích thú, đền bù một chút cho việc con mèo ngu ngốc của cô đã gây ra tội ác tày trời.

"Ác." Cô nhẹ xoa mi tâm, cô đã rất lâu không chán nản như thế này rồi, nhưng mà người đàn ông này lại khiến cho tâm tình lạnh nhạt duy trì suốt mấy năm qua bị rối loạn.

"Nhớ sau này đừng mang dép lê đi lung tung." Lại còn in hình phim hoạt hình Betty gọi cảm, nhìn qua đã biết là tiểu thư nhà giàu chưa trải qua sự đời.

"Ừ?" Cô vẫn còn chán nản, không nghe rõ anh nói cái gì. "Thật xin lỗi, anh vừa nói cái gì vậy?"

Hạ Lan Bình trợn mắt một cái. Miệng liên tục mở ra rồi khép vào không còn gì để nói với cô gái này, thái độ của cô đúng là tốt quá! "Tôi nói, nếu cô không muốn để cho người khác biết cô ở đâu thì từ nay về sau đừng mang dép trong nhà chạy lung tung như vậy." Xuất phát từ bất đắc dĩ, anh cắn răng nói từng câu từng chữ thật rõ ràng, hai con ngươi đen láy nhìn chằm vào cô không rời.

Kỷ Lục Đề chớp mắt, theo lời của anh cúi đầu xuống, nhìn đôi chân đang đi dép lê lộ ra mười đầu ngón chân của mình, ngay lập tức không kìm được uốn vẹo xoắn chặt các ngón chân, gương mặt trái xoan đỏ rực như lửa.

"Cô luôn để con mèo ngu ngốc kia đi khắp nơi giờ trò lưu manh sao?" Nghĩ đến một "đồng" phân trên giường mình, anh lại cảm thấy vô cùng đau lòng!

"Con mèo của tôi rất tao nhã, nó chưa bao giờ giờ trò lưu manh gì cả!" Chỉ là thỉnh thoảng cào nát mấy cái gối ôm của cô mà thôi, nhưng đó là bởi vì nó muốn mài móng vuốt của mình, mua cái khác về là được rồi. "Hơn nữa nó cũng không có điểm nào ngu ngốc cả!" Cô kiêu ngạo mà hất cằm lên, tầm mắt vừa đúng lúc cùng anh ta giao nhau.

"Tao nhã? Không ngu ngốc!?" Khóe miệng Hạ Lan Bình giật giật, đáy mắt bốc lên hai ngọn lửa tức giận, nhưng sự khéo léo giúp anh che giấu một cách hoàn mỹ bên trong nụ cười. "Tôi vẫn cứ nói nó chỉ là một con mèo ngu ngốc mà thôi."

"Xin lỗi, tiên sinh." Ánh mắt Kỷ Lục Đề cũng bốc lên hai ngọn lửa tức giận giống như anh, nhưng cô lại không thể nào che giấu được. "Trừ phi anh đã từng gặp nó, nếu không xin anh không nên vội vàng kết luận như vậy!" "Thực nữ" vẫn là người bạn tốt nhất của cô, anh chỉ là một người cô không quen biết, làm sao anh ta có thể nói xấu nó như thế!?

"Hạ Lan Bình." Anh ta xoay người nói một câu không đầu không đuôi.

"Cái gì?" Trong chốc lát, Kỷ Lục Đề không thể hiểu được lời của anh ta, hoạt động đầu óc với vận tốc như vậy nên có chút mắc kẹt.

"Tên của tôi là, Hạ Lan Bình." Anh không ngại phiền toái nhắc lại một lần nữa.

Kỳ lạ, anh chưa từng kiên nhẫn với người phụ nữ nào như vậy cả, cô là người đầu tiên.

"Tôi đã biết, Hạ tiên sinh."

"Hạ Lan là họ kép." Anh sửa lại cho đúng.

"Thật xin lỗi, Hạ Lan tiên sinh." Cô hít sâu một cái, xác định anh ta không nói thêm một câu với ý đồ nào sau đó nữa, mới nói tiếp câu nói đang nói dở của mình. "Xin hỏi anh thấy con mèo của tôi à?"

"Tôi đã thấy nó, vậy thì thế nào?" Ngược lại ấn tượng càng tồi tệ, hoàn toàn nhìn không ra nó có chỗ nào được xem là ưu điểm. "Cô có muốn nhìn xem kiệt tác của nó không?"

"Anh trông thấy nó à? Nó đang ở chỗ nào vậy?" Kỷ Lục Đề bị câu nói đầu tiên của anh làm cho đầu óc choáng váng, theo tiềm thức bỏ qua câu nói thứ hai của anh.

Cô lại không biết được chỉ vì bản thân nhất thời sợ ý sẽ mang đến vô số phiền phức cho mình; mà phiền toái nhất chính là trêu chọc đúng Hạ Lan Bình người này là thiên hạ đệ nhất phiền toái!

"Tôi đề nghị trước hết cô nên xem một chút kiệt tác của nó, sau đó chúng ta sẽ bàn đến vấn đề nó ở đâu." Hạ Lan Bình hít một hơi, ý nghĩ bẻ gãy cổ chủ nhân con mèo trước đó lại một lần nữa nhảy ra trong đầu, thiếu chút nữa anh đã không thể kiềm chế được hành động của mình.

"Hả? Được."

Cô mới không tin "Thực nữ" của cô làm ra chuyện gì đó không đúng theo lẽ tự nhiên! Bởi vì cô luôn nuôi dạy rất khá, giống như là đối xử với con của mình vậy.

Khắp cả căn phòng và đường đi rất lộn xộn, tất cả không gian chỉ có một chữ có thể miêu tả được, đó chính là "Loạn".

Tất cả mọi thứ được vứt khắp nơi xếp chồng lên nhau rất lộn xộn điện thoại, y phục, tài liệu, gần như căn phòng hơn hai mươi mét vuông chật kín đồ cho

dù là nước cũng không thể nào ngấm qua được, cô bắt đầu nhớ đến căn phòng không nhiễm một hạt bụi của mình, so sánh với nơi quá thật nơi đó giống như là Thiên đường vậy!

Nhưng mà điều khiến cô không thể chịu đựng được là, sau khi nhìn thấy trên chiếc giường lớn như thế của anh ta lại có một “Ngọn núi nhỏ”. Bất kỳ ý nghĩ khó chịu trong đầu đã nhanh chóng tiêu tan, dường như nó chưa từng tồn tại.

"Thực nữ"! Nó tại sao có thể làm như vậy! ! cô thật sự muốn hét lên thành tiếng!

"Thế nào? Gọi con mèo của cô là ngu ngốc không sai chứ?" Chỉ thấy vẻ mặt của cô giống như là chồng chết vậy, Hạ Lan Bình đã có thể dễ dàng đoán ra suy nghĩ của cô.

"À?" Kỳ Lục Đề yếu ớt trả lời một tiếng, vô cùng đau thương dùng hết sức đánh nhẹ vào đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn về phía đồng “Phân” kia.

Thực nữ mỗi lần đi thái xong đều sẽ xếp chúng nó trở nên giống như tình cảnh trước mắt, một đồng núi nhỏ, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là “Kiệt Tắc” của thực nữ.

Mặc dù là tiết kiệm chi phí nuôi mèo, nhưng vẫn luôn cho nó đi trên báo, vậy mà nó vẫn luôn ngoan ngoãn chạy trở về nhà cầu của nó – đi trong phòng tắm, không giống như bây giờ, lần đầu tiên nó đi ở trong nhà người khác, càng đừng nói đi trên giường của người ta....

Hu——"Thực nữ", người nói mẹ phải làm cái gì mới tốt đây? hu hu hu.

"Rất tốt, vậy cô nói nên làm như thế nào để xử trí những này thì tốt đây?" Anh cực kỳ "Tôn trọng" hỏi cô. "Anh. . . ." Kỳ Lục Đề đang ngẩn ngơ, nhưng cô cũng không quên mình được giáo tốt. "Xin lỗi, trước tiên anh có thể nói cho tôi biết, ‘Thực nữ’ nó đang ở đâu được không?" Giọng nói của cô như muốn khóc vậy.

"thực nữ?" Hạ Lan Bình dừng lại, bỗng nhiên hiểu rõ ý của cô. "À, Ý cô nói là con mèo ngu ngốc kia à? Chạy trốn rồi!" gây họa rồi không chạy hay sao? Chả nhẽ chạy đến nhận tội với chủ nhân của mình? Phi!

"Chạy trốn?" Cô quay người lại tròn to mắt lên, do quá nóng lòng cô nắm lấy cổ áo anh ta. "Anh đã làm gì với nó?"

Ồ! Đáng thương cho "Thực nữ", nó nhất định là bị người khổng lồ này ngược đãi rồi, người này nhìn qua đã biết là đối xử không tốt với động vật nhỏ rồi. Thiện Nam Tín Nữ, ngoài ngược đãi ra, thật sự cô không còn cách nào có thể tưởng tượng nổi cái từ “Trốn” này là như thế nào, lại dùng trên mình con vật ưu nhã như "Thực nữ".

"Này, thu hồi cái năng lực tưởng tượng của cô đi!" Hạ Lan Bình tức giận gõ xuống đầu của cô. "Tôi chỉ dùng giấy vo tròn lại ném nó, ừ, chứng cứ vẫn còn ở trên giường kia kìa !" Trời ơi — nếu không phải là nét mặt của cô hết sức hoảng sợ, anh còn có thể tự thôi miên bản thân nghĩ rằng cô có thể lột hết quần áo của anh ra mắt — nghĩ như vậy tâm trạng của anh sẽ tốt hơn nhiều lần. "Tôi không làm gì nó cả chắc nó đã trở về bên nhà của cô rồi."

"Có thật như vậy không?" ánh mắt của Kỳ Lục Đề trong nháy mắt sáng lên, lập tức thả cổ áo của anh ra. "Vậy tôi lập tức trở về tìm nó. ? ? !" cô vừa mới xoay người, còn chưa kịp nhảy bước một bước chân, đã bị một cánh tay cường tráng cứng như sắt ngay lập tức nắm lấy cổ của cô, ở cổ của nàng, làm cô hoảng sợ kêu lên.

"Câm miệng của cô lại cho tôi!" anh ta ghé vào bên tai cô nói nhỏ giọng với giọng cảnh cáo. "Đừng nói với tôi, ‘Cả nhà’ các cô đều khốn gây chuyện rồi bỏ chạy nhé khốn kiếp thật!"

Giọng nói chọc thủng cả màng nhĩ nhạy cảm của cô, cô không thể chịu nổi cả người run lên, gần như là nghẹt thở. "Phải, Phải, Thật sự xin lỗi, Hạ Lan tiên sinh. Tôi...tôi không thờ được, thờ, không khí." Cô đỏ bừng cả mặt, nói không nên câu, không biết có phải là do anh đến gần hay là cô thế nào thờ được.

Cho đến khi nghe tiếng buồn bã cầu xin tha lỗi của cô, Hạ Lan Bình mới không cam lòng buông cái cổ mảnh khảnh của cô ra.

"Khụ. . . ." Kỳ Lục Đề hít thật để sửa giọng nói, chắc bởi vì trong lòng quá khản trương nên cô ho khan vai tiếng, khó khăn lắm mới đưa được hô hấp đã dần mất đi của cô vào quỹ đạo một lần nữa, khiến cho trái tim và phổi của cô được cung cấp đầy đủ không khí khôi phục như bình thường.

Mắt của cô rung rung nước mắt, vốn dĩ là cặp mắt kia đã trong veo linh hoạt, lúc này lại bởi vì nước mắt đọng lại lại càng lộ ra vẻ mặt vô tội, thật sự khiến cho Hạ Lan Bình đau đầu.

"Đừng khóc lóc nữa!" Anh lấy tay đánh mạnh vào tường, làm cho Kỳ Lục Đề giật nảy mình, anh chán nản xoa mi tâm. "Cô nói đi, cái giường này nên làm cái gì bây giờ?"

"Tôi. Khụ!" cô mới phát âm ra một chữ, cổ họng bởi vì khô khốc mà ho một tiếng, làm cô thật sự muốn uống một ngụm Hồng Trà Scotland ở trong phòng cô.

"Nếu cô tìm không ra biện pháp giải quyết, tôi không ngại tối nay phải đi sang nhà bên cạnh cùng cô chen chúc trên một chiếc giường đâu!" Anh ta giống như một tên ác ma nói ra một lời nói thật sự khiến người ta khinh thường.

Kỳ Lục Đề ra sức hít vào một ngụm khí lạnh. "Tôi...tôi sẽ giặt, tôi sẽ chịu trách nhiệm giúp anh giặt sạch sẽ ga giường!" "Chỉ như vậy thôi sao?" Anh nhếch mày lên, hình như không vừa lòng đối với biện pháp này.

"Vây. Vây không thì, tôi. Tôi sẽ dọn dẹp tất cả căn phòng này được không?" Hu hu – thật sự là muốn khóc quá, phòng anh ta lộn xộn như vậy, đến lúc làm xong, thì bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô cũng bị trầy mất thôi.

"Hả?" Hạ Lan Bình nhếch mày lên, hung dữ lườm cô một cái.

Anh thật ra đang rất muốn cười to, bởi vì anh lúc đầu chỉ là muốn hỏi cô một chút, mùi hôi thối khắp cả căn phòng này cô định giải quyết như thế nào, không ngờ cô gái nhỏ này lại tự mình nghĩ sai ý anh, ngược lại tự mình nhận thêm công việc.

Lợi tức, còn cao hơn cả lãi suất của ngân hàng, toán so ngân hàng lãi suất cao lãi suất cao, thật sự là rất thú vị.

Rất tốt, rất tốt, vụ làm ăn này, anh tính thế nào cũng rất đáng giá!

"Không, không được sao?" Kỷ Lục Đề không kim được lui một bước thật dài, hai mắt ngấn lệ, cô cũng không rõ tại sao cô lại chọc phải tên quý hút máu này nữa? "Nhiều nhất thì đưa cho anh một bộ ga trải giường mới, có được không?" cô ủy khuất lại tăng thêm một điều kiện nữa.

Hạ Lan Bình không có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng đứng nhìn cô.

Một bộ ga giường? Anh thật sự muốn xem, cô gái này có thể vì con mèo kia mà làm đến mức độ nào nữa?

"Còn chưa được sao?" Trong mắt cô hơi nước đã dần ngưng tụ thành giọt, bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi xuống, toàn thân dựa sát vào lớp sơn vừa quét trên tường, giống như bức tranh xinh đẹp được vẽ trên tường.

Kỷ Lục Đề bị ánh mắt chăm chú của anh nhìn đến mức trong lòng có cảm giác, cô cắn chặt răng, sau một lúc lâu, giống như đã hạ quyết tâm lớn tiếng nói: "Tôi, cùng lắm thì tôi. Tất cả nhà cửa của anh tôi đều quét dọn sạch sẽ, có được không vậy?" sau khi nói xong vội vàng nhắm mắt lại, chỉ sợ anh còn chưa vừa lòng. Hạ Lan Bình nhướng mày phải, rõ ràng đã bị đề nghị của cô làm rung động; anh im lặng đi tới trước mặt cô, nghiêm túc xem kỹ cô đang sợ anh như chim sợ cành cong, vẻ mặt uất ức mà lại điềm đạm đáng yêu. "Tôi có một chút việc nhỏ chưa hài lòng." Anh cúi đầu xuống nhìn cô, giọng nói khàn khàn mở miệng. "Cái... cái gì?" Như vậy còn chưa đủ hả? Cô khiếp sợ mở mắt ra, trong lòng không ngừng kêu rên: "Thục nữ"! Mẹ bị con hại thật là thảm——

"Thêm một nụ hôn nữa là thành giao." Anh cúi người xuống, không đợi cô có đồng ý hay không, đã ngậm chặt đôi môi vừa hấp dẫn ẩm áp của cô khiến cho cô kinh ngạc mà hé mở thuận lợi tiến vào bên trong, khiến cho âm thanh không thể phát ra được nữa, bao gồm cả lời từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ, Thật Xì Lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sau khi trở về cô như người mất hồn mở hộp đồ ăn cho con mèo ăn no còn gây nhiều rắc rối “thục nữ”, thất thần lau chùi sạch sẽ phòng luyện múa, rồi lại lờ đã đi vào phòng tắm rửa xong, ngo ngắc ngồi trước gương buộc mái tóc dài thẳng thành hai bím tóc hai bên, rồi nằm dài trên giường.

Vậy là cả thời gian buổi tối ngày hôm đó, Kỷ Lục Đề hoàn thành tất cả công việc đều với tình trạng hồn bay phách lạc, tất cả đều quay mòng xung quanh đầu cô, chính xác là sau nụ hôn “chấn động lòng người” lúc trưa.

Nụ hôn kia, nếu mà nói là khiến cho cô cảm thấy rung động lòng người là không hề nói quá lên, dù sao thì cô cũng chưa bao giờ trải qua việc rung động lòng người là đụng chạm thân thể người khác như vậy, hơn nữa người này lại là một người đàn ông, hơn nữa lại còn là người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt.

Vì để khử mùi lạ cho ga giường của anh ta, bây giờ chiếc ga giường còn nằm trong máy giặt đồ của cô, dùng loại nước xả thơm ngát mềm mại để ngâm, bởi vì cho dù đưa đi hiệu giặt tẩy, nhanh nhất cũng phải ba ngày mới có thể lấy về, như vậy không bằng để cô tự giặt còn nhanh hơn, ngày mai đem nó ra phơi, lại trải qua một ngày nữa rồi.

Mà phiền phức nhất vẫn là chiếc giường lớn kia của anh ta, cô không ngờ được là, chiếc giường kia cũng phải gánh chịu độc hại từ “Thục nữ”, mà đau khổ nhất là chiếc giường đó không thể nào tránh khỏi lưu lại một ít "Chất lỏng" phía trên đó.

Cô đã cố gắng hết sức mình chà đi chà lại chiếc giường cực kỳ lớn đó rồi, đầu tiên cô dùng giấy dụng cụ chùi sạch sẽ cho hết chỗ có vết bẩn, sau đó cô dùng nước tẩy rửa ra sức chà xát bằng tay, sau đó lại dùng một lớp khăn giấy thật dày hút thật khô lớp nước trên đó, cuối cùng mới lấy máy sấy sấy thật khô chỗ đó, làm cho nó "Cố hết sức" khôi phục nguyên trạng như cũ.

Nhưng mà, phiền toái nhất lại chính là người đàn ông chẳng có việc gì kia ——

Cho dù cô đã mở cửa sổ ra, để cho mùi hôi trong phòng anh ta tản đi, thế nhưng người đàn ông đó từ đầu tới cuối vẫn kiên trì nói là trong phòng còn có mùi là lạ, tối nay anh ta không cách nào ngủ ở trong cái phòng tràn ngập mùi lạ đó mà ngủ được, nên cô phải bắt đầu đi đánh phải nhượng bộ anh ta để

anh tiến dần từng bước một, bây giờ. Anh ta đang ngủ ở trong căn phòng luyện múa bảo bối của cô.

Nghỉ đến trong phòng của mình có một người đàn ông khác nữa, thì cô lại không nhìn được sờn cả gai ốc lên, nghỉ người nghỉ quý, nhưng cô vẫn có cảm giác muốn ngủ, nếu không phải là cô không có biện pháp để đối phó ngày mai còn phải tới dọn dẹp – cô có lẽ là quá xúc động mới đáp ứng anh ta, giúp anh ta dọn dẹp gian phòng giống như đã từng bị bom nổ tung vậy, căn nhà tồi tệ đến mức không có một chỗ nào được xem là sạch sẽ.

Đúng lúc Kỷ Lục Đề đang mê man chuẩn bị chìm vào mộng đẹp, khi đó "Thực nữ" đang yên ổn nằm sắp ở bên cạnh chân cô thì có tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên làm người ta gần như bật ngược người lên, trong nháy mắt đã thành công đem con buồn ngủ của cô đuổi đi một chút cũng không thừa lại!

"Thực nữ" là nhảy bèn chui vào dưới chân của cô ẩn nấp, phản ứng so với cô còn căng thẳng hơn nhiều.

Cô ngừng thở, hốt hoảng nhìn chằm chằm cánh cửa kia như ngoài đó là một con yêu quái vậy, vợ lấy chiếc chăn trên giường che kín từ chóp mũi trở xuống, chỉ sợ ngoài yêu quái ngoài đó sẽ phá cửa xông vào bắt người.

"Kỷ Lục Đề, cô đã ngủ chưa?" Hạ Lan Bình dùng sức gõ cửa, giống như không đem cô đánh thức dậy thì không cam lòng.

"Có, có chuyện gì sao?" Trời ơi! Giọng nói của cô không thể không chế được mà phát run!

"trong phòng luyện múa trống rỗng, cô nói xem làm sao tôi có thể ngủ được? ít ra cô cũng cho tôi một cái chăn và gối đầu cho tôi chứ?" Cuối cùng, anh ta còn lấy âm lượng mà cô tuyệt đối có thể nghe được, ồn ào nói: "Đây mà cũng được coi là tiếp khách sao?"

Cô xem anh ta là khách lúc nào chứ! Cô nhủ đôi mày xinh đẹp lại, từ trước đến nay có vị khách nào không mời mà đến sao? Cô nghĩ thầm trong, mà cô sống từ trước đến nay trong hai mươi tư năm, anh ta chính là người đầu tiên như vậy!

Cho dù không cam tâm tình nguyện nhưng cô vẫn lấy một chiếc chăn mỏng và một chiếc gối dự trữ ra, cô di chuyển khó khăn đi đến bên cạnh cửa, xoa tung chăn với gối đầu chống đỡ lên tường, rồi đưa tay kéo cửa ra, đưa tất cả các vật phẩm cần thiết cho anh.

Hạ Lan Bình nhếch mày lên, đón lấy tất cả vật phẩm mà cô đưa ra ôm vào trong, cánh tay còn lại vươn ra giữ chặt cô. "Này, tôi đói bụng rồi."

Kỷ Lục Đề chớp chớp mắt. "Xin lỗi, anh vừa nói cái gì?" Cô cho rằng mình đã cung cấp chỗ để anh ta ở đã là quan tâm hết mức rồi, không ngờ yêu cầu của anh ta lại vượt qua phạm vi tưởng tượng của cô!.

"Tôi nói là bụng của tôi đang rất đói." Dường như sợ cô nghe không hiểu, anh ta còn vỗ vỗ phần bụng dưới rắn chắc của mình nữa.

"Hạ tiên. Hạ Lan tiên sinh, cô hít vào một hơi, ánh mắt dĩ nhiên nhìn theo động tác của anh ta nhìn về phía dưới bụng, cũng chán nản vì mình luôn quên anh ta có họ kép."Hình như tôi nhớ là tôi không có nghĩa vụ phải cung cấp bữa tôi cho anh."

"Haz, với giao tình của chúng ta, còn cần thiết phải so đo nhiều như vậy ư?" anh ta nở một nụ cười, không keo kiệt một chút nào mà tăng cường phóng ra toàn bộ sóng điện từ đối với cô.

"Giữa tôi và anh không hề có một chút giao tình nào cả!" cô gần như là muốn hét lên với anh ta!

"Không có sao?" Anh nhếch mày lên, trông mắt đen lười biếng nhìn cô sau đó dừng lại như có điều suy nghĩ khiến cho đôi môi đỏ mọng mê người của cô hơi phát run."Tôi không ngại nhắc nhở cô".

"Không!" Quên hết lễ tiết cùng những điều được dạy bảo đi, cô lần đầu tiên cắt đứt lời nói của người khác khi họ chưa nói xong. "Tôi có thể xuống phía dưới cho anh ăn." Cô lo sợ hành động khác thường của anh ta lại xuất hiện, cô bỗng nhiên nhớ đến trong bếp còn dư một ít sợi mì.

"Phía dưới" cho tôi ăn? Hạ Lan Bình không đứng đắn lắm trong đầu tự động đem lời nói của cô suy diễn ý nghĩa gian ác khác, anh bật cười lắc đầu, tin tưởng cô ấy là một người đơn thuần, tuyệt đối có ý nghĩ cực kỳ gian ác như anh vừa rồi.

"Không được sao?" Quả nhiên, thấy anh lắc đầu, cô lại hiểu lầm ý của anh, chỉ là sai lầm không phải như sai lầm kia mà anh nghĩ, suy nghĩ của cô tuyệt đối đơn thuần giống như một tấm vải trắng, không nhiễm một hạt bụi nào."Nhưng trong nhà tôi hiện giờ chỉ có sợi mì. Nếu không thì nấu cháo, có được không?" Thật may là nhà cô còn có một ít dưa chuột muối.

"Cũng được." Anh nhún vai, trực tiếp đem chỗ vật phẩm đó vứt xuống phòng luyện múa, sau đó đi theo cô đi đến phòng khách kiểu mở thông với phòng bếp. "Chỉ cần có thể lấp đầy bụng là được rồi."

"O?" Kỷ Lục Đề cứ nghĩ là anh đã về phòng, anh bỗng nhiên lên tiếng dọa cô giật cả mình.

"Anh, tôi..tôi làm xong sẽ gọi anh." Anh ta làm sao lại có thể giống đi giống như "Thực nữ" vậy, đi không hề phát ra bất cứ một âm thanh nào cả! Cô vuốt ngực dựa người vào trên thành bếp.

"Cô sợ cái gì chứ? Tôi cũng sẽ không đói bụng đến mức đem cô nuốt vào trong bụng đâu." Ít nhất bây giờ không như vậy. anh kéo một chiếc ghế tùy ý ngồi xuống hướng mặt với lưng của ghế tựa. ánh mắt nóng rực khóa lại sự hỗn loạn của cô, trong lòng xấu xa còn bỏ sung một câu.

Không phải anh không muốn nghĩ, chẳng qua là anh cứ muốn hù dọa lá gan nhỏ như trứng cá của cô một chút, như vậy anh sẽ nhân tiện lấy việc săn bắt này làm thú vui.

Kỷ Lục Đề bị anh nhìn chăm chú từ trên xuống dưới có cảm giác cái gì đó không đúng lắm thì phải, cô vội vàng xoay người đặt nồi nước lên rồi bật bếp, quyết định vẫn là bên dưới, rút ngắn lại thời gian ở chung với anh ta.

"Tại sao cô lại buộc tóc lên?" bản thân anh thấy tự nhiên như vậy có rất thoải mái mà? Hơn nữa cô lại có mái tóc hơi xoăn, xem ra cũng không tệ lắm, cần gì làm điều thừa như vậy?

"À, tóc của tôi thực ra rất cứng hơn nữa lại thẳng, lợi dụng thời gian ngủ buộc lên, đợi đến ngày mai mờ ra sau đó uốn uốn, như vậy trông mới nhẹ nhàng." Cô chỉnh lửa lên mức tối đa, như vậy nấu nhanh hơn một chút.

"Phiền phức!" Phụ nữ nhất định ai cũng yêu thích xinh đẹp, xem ra anh vẫn còn không phức tạp như vậy, sửa sang sạch sẽ thoải mái là tốt rồi, cần gì phải làm phức tạp mọi chuyện lên như vậy?

Kỷ Lục Đề không có phản ứng gì trước lời bình luận của anh ta, sau khi bóc đi vỏ bao bên ngoài sợi mì, lấy một nắm tùy ý bỏ vào trong nồi nước đang sôi sùng sục kia.

Anh im lặng đi đến phía sau cô, nhìn thấy số lượng sợi mì không ít do cô bỏ vào nồi thì nhướn mày.

"Ngày, Cô định cho heo ăn đấy à?"

Bất tỉnh linh, giọng nói của anh ta bỗng chốc vang lên bên tai cô, khiến cô hết sức hoảng sợ, chiếc thìa đang cầm cũng sắp trượt khỏi tay, đúng lúc chạm vào nồi nước nấu mì đang sôi, bỗng đến nỗi cô phải nhanh chóng vứt bỏ chiếc thìa nắm lấy tay. "Nóng quá!"

Động tác của cô rất nhanh, nhưng động tác của Hạ Lan Bình lại nhanh hơn cả cô nữa, gần như lúc đó trong nháy mắt bàn tay của cô bị bóng anh đã lập tức nắm lấy cánh tay đỏ rực đỏ của cô rồi nhanh chóng mở vòi nước ra đưa bàn tay của cô sát vào. "Ngốc! ruốt cuộc thì cô đang khờ trương cái gì cơ chứ?"

"Tôi" Còn không phải là do anh ta làm hại cả sao! cô vừa tui thân lại đau buốt cánh tay trong mắt cũng đỏ lên.

"Chân tay vụng về, thật không hiểu được cô làm sao có thể lớn bằng tuổi này được!" Anh ta vừa giúp cô đưa tay về phía vòi nước, vừa càn nhằn nói lái nhãi bên tai cô mãi không thôi.

"Xin lỗi. . . ." Cô cũng không rõ ràng lắm tại sao cô lại phải nói xin lỗi, nhưng mà những lời này cô lại không không chể nhời nói ra.

"Ngoài việc mở miệng ra là nói Cái gì đó?" Bỗng nhiên một giọt nước mắt lớn nhỏ trên cổ tay của anh, anh không hiểu ra sao cả nhìn về phía giọt nước đó rơi xuống, thì phát hiện những giọt nước mắt này là từ trong hốc mắt của cô rơi xuống. "Ngày, Ngày này, Cô khóc cái gì mà khóc chứ?"

Có làm hay không! ? Mới như vậy đã khóc rồi hả ? Cô gái này cũng quá yếu đuối đi!

"Xin lỗi. Xin lỗi." Nghe được giọng nói của anh càng ngày càng to, cô lại không nhận được muốn nói xin lỗi không ngừng.

"Ngày." Hạ Lan Bình còn muốn nói nhiều điều, nhưng lúc này, nồi nấu mì bỗng nhiên sủi lên rất nhiều bọt trắng, cũng nhanh chóng tràn ra cả bếp ga, đem lửa trong bếp dập tắt, buộc anh phải bỏ tay của cô ra, luống cuống tay chân đi vòng qua cô tắt bếp.

Trong lúc này, Kỷ Lục Đề giống như tránh thoát được cái bẫy thả hoang, vung cánh tay ướt đầm từ bên cạnh anh mà bỏ chạy, mà Hạ Lan Bình ánh mắt thấy cô có hành động muốn chạy trốn, gần như là theo một động tác theo phản xạ nhanh chóng đưa tay ra nắm lấy cổ tay của cô.

"A!" Đầu ngón tay của anh chà sát lên mặt lớp da bên ngoài bị sưng đỏ, Cô lập tức do quá đau mà kêu ra tiếng.

"A!" Nghe thấy cô hét chói tai, anh cũng theo đó mà kêu to, chỉ thấy "Thực nữ" lập tức lao ra từ phòng của Kỷ Lục Đề, ánh mắt màu xanh của con mèo lóe ra và âm u, ánh mắt to tròn nhìn chăm chăm một đôi trai gái rồi đồng thời kêu to lên, để phòng dụng thẳng đứng cái đuôi và toàn bộ lông trên người dậy.

"Mèo ngốc! Nhìn cái gì vậy! ? Vào phòng đi!" Hạ Lan Bình tức giận hung ác trừng "Thực nữ" một cái, nó hoảng sợ nhảy lui về phía sau một bước dài, dường như cảnh cáo "Meo." Một tiếng.

"Anh làm gì mà hung dữ với nó quá vậy ?" Kỷ Lục Đề không để ý đến việc trên tay còn nóng rực, mắt còn ngấn lệ nhắm anh. "Tôi đã nói rồi, ‘ thực nữ ’ không ngu ngốc một chút nào hết."

Hạ Lan Bình im lặng một hồi lâu, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cô chăm chăm. "Không tệ lắm, vì con mèo kia, dũng khí của cô trái lại lại tăng gấp mấy lần đó?" Anh bỗng nhiên nở nụ cười, trong giọng nói tràn ngập sự trêu chọc. Vì cô buồn tẻ kiên trì, nên anh "Tôn trọng" đã giảm bớt đi chữ "Đột" đầu tiên rồi.

"Anh. Anh không hiểu gì cả!" Cô tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, cẩn thận rút tay mình trong tay của anh ra. do trong bàn tay của hắn cứu ra. "Tốt rồi, anh còn muốn ăn nữa không?" cô hít hít mũi, cố làm ra vẻ bình tĩnh hất cằm lên. "Cứ như vậy mà ăn?" Từng sợi mì đã bị nấu cho nở lớn ra, một chút đồ gia vị cũng không thêm vào? "Anh rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?" cô cuối cùng cũng phát cáu lên, nổi giận cãi lại anh một câu.

"Ít nhất cũng phải thêm một ít gia vị vào chứ?" Ngày này! Cô gái này rất khó lộ rõ ra tính cách của mình, anh kiểm chế một chút cũng là điều nên làm.

"Ừ, tương mè, tương muối hoặc thịt xay, làm phiền anh tự mình làm lấy vậy!" Ký Lục Đề kéo ra ngăn kéo dưới bếp, lấy ra mấy bao gia vị có sẵn ném cho anh, sau đó dùng cánh tay không bị thương ôm lấy "Thực nữ" vĩnh viễn vào hiên ngang đi về phòng.

Hạ Lan Bình ngây ngẩn trong phòng nhìn mấy bao gia vị trên tay, lại nhìn một chút bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái đang chạy trốn vào gian phòng, sẽ đem ánh mắt nhìn đến nỗi mì sợi sắp thành cháo trong nồi, vẻ mặt có chút dờ dẩn.

Một lúc sau, nhìn về phía cô gái đang dùng sức đóng sầm cánh cửa phòng của mình, lộ ra một nụ cười khổ.

"Hóa ra cô gái đơn độc này che dấu bộ móng vuốt sắc nhọn của mèo hoang nhỏ——"

"Dạ, tôi sẽ thông báo cho anh ta sớm liên lạc lại với ngài Dạ, được, tôi đã nhớ kỹ từng việc, đúng, cảm ơn ngài gọi điện thoại, cảm ơn, cảm ơn."

Cúp điện thoại, Ký Lục Đề thở ra một hơi, tâm tình không tránh được mà trở nên chán nản.

Tại sao, tại sao? Tại sao cô ngoại trừ phải sắp xếp lại "Văn phòng thám tử mục nát" này, còn phải giúp đỡ cái tên "Hạ lưu" "Trình thám mục nát" này nhận vô số cuộc điện thoại?. Com cũng không có mà ăn, ghế cũng không có mà ngồi?

Nhưng mà tên đàn ông đáng hận kia lại đem ngôi nhà lớn như vậy ném cho cô, sau đó lại ngông nghênh đi ra khỏi cửa nữa chứ! Thậm chí ngay cả chìa khóa nhà cũng ném cho cô? Đây việc này. anh ta rốt cuộc có rõ ràng hay không, rốt cuộc nhà của người nào đây?

Hơn nữa anh ta rốt cuộc coi cô là cái gì? Chó giữ nhà à?

Thay vì cái chức danh là chó giữ cửa, cô thà nói giống mèo như "Thực nữ" còn hơn lúc nào cũng xinh đẹp lười biếng, tối thiểu còn có một nữ chủ nhân giống như cô vậy yêu mến vật cưng.

Haz —— cô yên sống cuộc sống ổn không màng danh lợi, thường thức mùi hương thơm mát ngào ngạt từ Hồng Trà Scotland, khắp phòng âm nhạc du dương, hiện tại thậm chí cô có cảm giác khác xa so với bản thân mình từ trước đến nay ——

Cô vì sao lại phải tự khiến mình khổ sở như thế này? Hu.

Một lần nữa mang khẩu trang vào, cô lại bắt đầu cố gắng sắp xếp các tài liệu kia thành từng chồng, có những tài liệu đã được anh ta buộc gọn lại thành từng chồng, nhưng cũng còn rất nhiều giấy tờ rải rác khắp nơi, cô thật sự không biết làm thế nào để sắp xếp lại được. chào ôi! Cô thật sự là đau đầu như muốn nổ tung vậy!

"Meo meo." So sánh với sự khó chịu của cô, "Thực nữ" ngược lại có vẻ thoải mái vui vẻ hơn rất nhiều; nhìn nó vui vẻ ở đi từ góc này đến góc khác trong phòng khách nhảy tới nhảy lui, kêu lên meo meo không ngừng.

Thấy "Thực nữ" lại có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh ngay cả ở nơi lộn xộn như thế này, tâm tình của cô cũng không hiểu vì sao lại chìm xuống. Nếu trách nhiệm của cô là đem nơi này sắp xếp sạch sẽ thì dù sao muốn trốn cũng không trốn được, hơn nữa đến ngay cả "Thực nữ" cũng có thể làm được, có lý do gì mà cô không làm được, có phải hay không?

Cô lấy dao nhỏ cắt dây buộc chồng tài liệu ra, rồi đem chỗ tài liệu đó mở ra, cô nghĩ rằng muốn từ các tài liệu đó tìm ra những tài liệu liên quan đến nhau để phân loại rõ ràng, không ngờ "Thực nữ" lại nghĩ là cô đang làm cho nó một lãnh thổ mới nên chạy đến, chính nó lãnh địa một đường toát ra mà đến, hướng về phía chồng tài liệu cô mới mở triển khai "Tấn công".

"Đừng ồn ào, ' thực nữ ', đến chỗ khác chơi đi." Quay người lại, thì đã thấy mấy dấu chân mèo hỗn loạn, có một can dầu màu đỏ đang nằm trên chồng tài liệu, Ký Lục Đề hoảng sợ phía tay chân màu cà phê của "Thực nữ" —— trên thực tế, nhiều nhất cũng chỉ có thể gọi là tứ chi, ngạc nhiên phát hiện chúng nó nhuộm đầy thuốc nhuộm màu đỏ. "Hả? Tại sao có thể như vậy?!"

Cô rồi ren chạy đến nơi vừa rồi "Thực nữ" chơi rất chi là vui vẻ lúc nãy, cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân, có một hộp mực đóng dấu màu đỏ đã bị mở ra hơn nữa còn bị giẫm lên cho rối tung cả rồi!

cô suy sụp bông lông bả vai, không còn hơi sức để nâng lên nữa. "Xong rồi. . . ." Chậm rãi quay đầu sang liếc mắt nhìn về phía "Thực nữ", nó thật là lạnh lợi làm cho người khác cảm hận, bởi vì nó đã sớm chạy trốn không còn thấy bóng dáng nữa rồi.

Chết chắc rồi! cứ tiếp tục như vậy nữa, cô còn thiếu tên "Trình thám mục nát" đó bao nhiêu khoản nợ đây, phải đến năm nào mới trả cho hết đây ——

Hạ Lan Bình im lặng dùng hết cả một buổi sáng, để cố gắng "Thu thập" lại tất cả, xóa hết dấu "Tay mèo" trên tài liệu, xem ra bình tĩnh yên ổn; điều duy nhất để lộ cảm xúc không ổn định của anh ta chính là khóe miệng của anh ta, chỗ bắp thịt săn chắc không thể nào khống chế được co quắp không ngừng khiến cho Ký Lục Đề liếc nhìn trộm cảm thấy chột dạ không thôi.

Cô cũng không muốn chuyện xảy ra như vậy! Ai bảo anh ta đem mực đóng dấu vứt lung tung? Ở trong nhận thức của cô, mọi thứ để ở nơi "Thực nữ" chơi đùa được đều được gọi chỉ là vứt lung tung, cô vừa rồi cũng có nói sơ qua với anh! Nhưng sắc mặt của ta lại càng ngày càng khó coi, làm hại trong lòng của giống như đang xé rách mười lăm thùng nước vậy, bất ổn.

"Cô không thể đem con mèo ngu ngốc kia nhốt lại được sao?" Điều anh muốn là sự giúp đỡ của cô, chứ không cần con mèo ngu ngốc kia đi theo làm rối

loạn thêm!

Cái gì mà con dấu "Tay mèo" chứ? Hình dung đáng yêu như vậy thì có ích gì sao? Nhìn xem tường nhà anh, đồng tài liệu quan trọng của anh, một có một thứ nào không bị dấu chân của con mèo thật đáng ghét kia làm cho hoàn toàn thay đổi chứ?

Tốt lắm, không, là thật sự quá tốt, xem ra nữ chủ nhân xinh đẹp kìa của nó cũng dây dưa không rõ với anh "Dài hạn" đây, Haaa...!

"Ngài Hạ Lan, "ngần sai vạn sai đều là tại "Thục nữ" nhà cô xông đến gây họa, cô không thể đổ trách nhiệm cho người khác, nhưng mà cô thật sự không chịu nổi anh ta cứ mở miệng ra gọi "Thục nữ" là "Con mèo ngu ngốc", nó là người thân quan trọng nhất của cô đó! "Tôi thừa nhận 'thục nữ' lần này có điểm hơi quá đáng, nhưng xin anh hiểu cho một chuyện, tôi đã nói rồi 'thục nữ' nó không ngu!" Cô hít sâu một cái, giáo huấn một lần nữa.

"Nếu mà nó không ngu ngốc, sẽ không một lần hai lượt làm nơi ở của tôi lộn xộn như thế này?" trên trán của anh gân xanh cũng nổi lên, rõ ràng là anh ta đang cố gắng nhịn tức giận xuống.

"Chỗ ở của anh vốn dĩ đã quá lộn xộn rồi." Kỷ Lục Đề không nhịn được nói thầm trọng miệng.

Hạ Lan Bình nheo lại mắt, nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn cật mạnh của cô. "Cô vừa nói cái gì?"

"Không có, tôi cái gì cũng chưa nói." Cô lập tức đứng thẳng lên hơi cong sống lưng, thẳng tắp lồng ngực giả vờ mọi việc không liên quan đến mình.

"Tốt nhất là như vậy." Anh khẽ nghiêng rửa một tiếng, mở ra đóng thêm "Con dấu của nhà nước", thậm chí có mấy tập tài liệu còn dính vò nhựa, bây giờ tâm trạng của anh lại càng kém hơn nữa. "Vậy cô nói đi, phía làm sao bây giờ?" Vứt đi, sau đó điều tra lại một lần nữa? Nhìn xem con mèo ngu ngốc kia đã mang đến cho anh bao nhiêu phiền phức! !

Đồng kia tài liệu bao gồm tài liệu về địa điểm mà một quan chức và tình nhân của ông ta hay ra vào, lại còn có một ít tài liệu ghi chép về hoạt động rửa tiền phi pháp, thường ngày nhìn nó sẽ cảm thấy đó là những tài liệu bỏ đi, nhưng một khi liên quan đến một vụ án nhạy cảm nào đó, lại phải lấy ra để sử dụng, bây giờ xem ra tất cả đều đã bị hỏng hết rồi.

"Xin lỗi." Cô chịu đựng kích động mắt trợn trắng.

Tại sao từ lúc cô vờ người đàn ông này gặp mặt nhau đến giờ, gần như lúc nào cũng phải thương lượng cùng một vấn đề? Mặc dù vấn đề cực kỳ không có một chút ý sáng tạo nào, nhưng cũng không hề ảnh hưởng, ai bảo "Thục nữ" lại giờ trò lưu manh trên giường của anh ta chứ? Về nhà phải huấn luyện thật tốt "Thục nữ" mới được.

"Xin lỗi?" Anh héch mảy lên, bước một bước dài đi qua đám lộn xộn trên đất đi về cô, cùng lúc ép cô bước lùi ra sau vài bước nhỏ. "Cô cho rằng nói xin lỗi là có thể xong việc sao?"

"Vậy. . . ." Cô không để ý bị vấp phải chồng tài liệu ở sau lưng, cả người ngã ngồi ở trên tài liệu, cô tức giận đến nỗi đập xuống chồng tờ giấy vừa dày lại vừa cứng. "Quy tắc này quy tắc nọ, Anh nói nên làm cái gì cho tốt đây?"

"Thế nào? Lại không tiếp tục đóng vai cô gái nhỏ oan ức nữa à?" hể nữa phần diễn uất ức tiểu tức phụ à nha?" anh vứt ba tờ giấy đang cầm trên tay xuống bên cạnh trên bàn, buồn cười vòng tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống cười nhạo liếc nhìn đáng vẻ của cô.

"Tôi chưa từng đóng vai cô gái nhỏ oan ức!" Cô giận hờn ngẩng đầu, cặp mắt vừa lúc nhìn thẳng vào đũng quần của anh, cô lập tức nghiêng cả người về phía sau, vừa sợ lại vừa mắc cỡ đỏ bừng cả mặt.

"Cô làm gì thế?" anh không hiểu tại sao trừng mắt nhìn cô chăm chăm, theo ánh mắt của cô nhìn xuống thân thể của mình, bỗng nhiên hiểu ra nảy sinh ra ý nghĩ muốn trêu chọc cô.

"Như thế nào? Chưa từng được nhìn thấy thân thể của đàn ông sao? Là một cô gái còn trong trắng." Anh khom người xuống, bàn tay to rắn chắc chống lên đầu gối, một tay kia giống như một tên háo sắc nhẹ nhàng lướt qua tỷ mỉ từng đường nét trên gương mặt cô, vừa lòng khi nghe thấy tiếng âm thanh cô kìm nén hút một ngụm khí.

"Anh. Hạ lui!" Cô lần đầu tiên trong đời mắng chửi người, lại mắng còn mắng từ khó nghe như vậy. "Người nào, ai nói tôi chưa từng nhìn thấy. . . ." Thân thể của đàn ông? Oh! Bây giờ cô nói không ra mấy chữ kia, hơn nữa cô đúng chưa từng nhìn thấy.chưa từng nhìn thấy của đàn ông trưởng thành, nếu là của bé trai thì cũng có thể tính được mà.

Anh ta bỗng nhiên lấy một tay nhắc người cô lên, cố gắng kéo gần khoảng cách hai người lại với nhau, làm cho cô và người của anh áp sát vào nhựa, "Nhìn thấy của người nào? Há?" Thu lại hứng thú trêu đùa cô, giọng nói của anh có vẻ nguy hiểm.

"Hạ, Hạ Lan tiên sinh." cô sợ đến nỗi đôi tay không biết nên đặt chỗ nào mới tốt, chỉ muốn dùng sức đẩy anh ra, lại không can đảm chạm vào lồng ngực to lớn của anh, gương mặt đỏ giống như vừa được hái xuống. "Việc này hình như. không phải là chuyện của anh, hơn nữa, xin anh tránh ra, thả tôi ra."

"Lúc này không phải càng làm một số chuyện chính đáng hơn à?" Anh muốn làm chuyện xấu nhích lại gần phía cô khiến cô đỏ bừng cả mặt, gương mặt xinh xắn gần như tỏa ra cả khói trắng, chóp mũi của hai người vì kẻ sát nhau mà chạm nhẹ. Đôi mắt khép hờ khóa chặt ánh mắt to tròn đang hoảng hốt của cô, làm cho mùi hương tự nhiên thoảng thoảng trên người cô tràn ngập trong mũi anh, "Có lẽ cô, cũng hi vọng tôi hôn cô?"

"Không"

Cô vừa mở miệng, đã bị môi của anh đã bá đạo ngăn chặn lại, điên cuồng mạnh cắn mút cánh môi mịn màng của cô, ép cô phải mở cánh môi ra, để anh dễ dàng tiếng vào thăm dò hương vị ngọt ngào thuộc về cô.

Kỷ Lục Đề mềm nhũn dựa sát vào trước ngực anh, hai chân gần như không còn khí lực để đứng thẳng được nữa, chỉ có thể giống như dây leo mềm yếu phụ thuộc vào thân thể rắn chắc của anh, mặc kệ anh đối với với mình muốn làm gì thì làm

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, anh mút từng chỗ da dẻ mịn màng trong môi cô, nếm hết từng chút từng chút một ngọt ngào trong miệng cô cho đến khi phổi nhanh chóng kháng nghị, anh vẫn lưu luyến không rời ở trên môi cô tí mĩ liếm mút, chạm khê.

"Anh. Anh làm sao có thể." Anh làm sao có thể? Tại sao có thể mỗi lần gặp đã ——

"Không thể sao? Vậy cô nói xem bây giờ chúng ta đang làm gì?" Nếu để cho cô cứ như vậy áp ứng thêm nữa, thì đến lúc nào cô mới có thể nói ra hai chữ "Hôn môi" đây?

"Chính là anh." kiên quyết đến .

"Ha, tôi cũng không có ép buộc cô, nhìn cô lúc vừa rồi cũng rất thích thú đó thôi?" Anh nhìn gương mặt đã hết của cô, trong lời nói cũng tỏ ra hài lòng.

"Tôi không có ——" không giống như lời anh ta không biết xấu hổ như vậy

"Không làm sao?" Anh uy hiếp nhếch lên mày, xoay mình đề lại cặp mông của cô, để cho cô cảm nhận được cơ bắp đang kích động của anh, “Hay là cô còn muốn tiến thêm một bước nữa?"

"Không!" lúc này, cô hoàn toàn không còn chú ý hình tượng của mình nữa mà lên tiếng kêu to.

"Thực nữ , con rút cuộc đang ở đâu? Mau lại đây cứu mẹ!

"Nói nhỏ thôi, cẩn thận dẫn tất cả mọi người đến vây xem " Anh còn giờ trò xấu chạm khê làn môi đỏ mọng của cô một chút.

Cô hoảng sợ mặt cắt không ra máu, liều chết gọi lớn: "" thực nữ '——"

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, "Thực nữ" không biết từ chỗ nào xông ra, bỗng nhiên nhảy cao lên cong mình lại, trên lưng Hạ Lan Bình, dùng bộ móng sắc nhọn trắng óa của mình , "A" một tiếng, không chỉ có cào rách áo sơ mi của anh, mà còn để lại hai vết giống như in dấu lên trên bức tường còn lưu lại vết tích đỏ rục ——

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xỉn Lối* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nhìn người phụ nữ khóc sụt sùi trước mặt, Kỷ Lục Đề cảm thấy thất thần trong giây lát.

Vất vả lắm cô mới sắp xếp ổn thỏa xong xuôi cho căn phòng của anh ta, nhìn xuống dưới còn soi rõ cả bóng người đó, nhưng do hành động chính nghĩa “Anh đừng đấu tranh cứu chủ nhân” của "Thực nữ" lúc này, cô lại tăng thêm một tội danh không thể nào trốn thoát đó chính là tội - "Xui khiến con mèo làm điều ác cố ý đã thương người", cho nên tạm thời cô vẫn không thể thoát khỏi cái tên lưu manh đó, bây giờ cô phải ở lại văn phòng thám tử trong khi anh ta đi làm việc "Chính nghĩa".

Trời mới biết, việc chính nghĩa mà anh ta nói cũng chỉ lừa gạt được bọn trẻ con mà thôi, nếu nói thẳng ra anh ta đang sử dụng biện pháp này để bắt cô làm “Lao công miễn phí”, cô còn phải có nghĩa vụ giúp anh ta lo liệu ba bữa cơm và nghe điện thoại, đón tiếp khách hàng; dĩ nhiên với một điều kiện là những lúc anh ta không ở đây.

Vì vậy, cô mới may mắn không gặp trường hợp khiến người ta bối rối ——

"Vị phu nhân này."

"Tôi họ Lục." Vị phu nhân kia khóc vẫn khóc, nhưng còn không quên tự giới thiệu mình với cô.

"A, bà Lục."

"Là cô Lục, còn đây là chồng tôi họ Tuấn." Hai người bọn họ cùng lúc nói ra “Giọng điệu hung dữ”, họ Tuấn, một dòng họ có khí chất đó!

Tuần Tiên Sinh cười Lục tiểu thư? Tuần, Lục. Tuần lộc? Oh! Con vật mà Ông già Noel cười, thật đáng yêu biết bao nhiêu!

Kỷ Lục Đề khàn giọng bật cười, không thể không bội phục năng lực tưởng tượng của chính mình, nhưng cô tuyệt đối không có dũng khí cười ra tiếng, miễn cho đến lúc bị tên lưu manh kia biết, cô lại gặp phải phiền toái lớn.

"Vâng, cô Lục, cô có thể để lại cách thức liên lạc cho tôi, chờ sau khi ngài Hạ Lan về, tôi sẽ nói ngài ấy nhanh chóng liên lạc với cô." Rõ ràng cô đã đưa ra một yêu cầu hợp lý mà vị Phu nhân mập này vẫn còn khóc thút thút mãi.

"Tiểu thư, chẳng lẽ cô không thể liên lạc với ngài Hạ Lan sao? Cô có biết chuyện của tôi rất gấp hay không?" Phu nhân mập khóc lem lét cả mặt vốn dĩ nhìn thật đẹp đẽ, giờ mắt được đánh bóng, má hồng của cô ta toàn bộ dính thành một khối không còn gì để nói, ngay cả lông mi giả cũng rơi xuống dính vào gò má, khiến người ta không thể không đồng tình.

"Xin lỗi, tôi đã gọi điện thoại cho anh ta, nhưng có lẽ anh ta đang ở dưới tầng hầm, không có sóng điện thoại nên tạm thời tôi không có cách nào liên lạc với anh ta". Kỷ Lục Đề cười cứng ngắc, cố gắng dời lực chú ý của mình.

Hai bàn tay cô xoắn chặt vào nhau ở sau lưng, cô rất muốn đưa tay lên lấy đôi lông mi giả trên mặt vị phu nhân kia xuống, cô biết rõ bản thân mình không nên làm như vậy, nếu làm thế sẽ chỉ khiến vị Phu nhân mập kia đau lòng hơn thôi, vì vậy không muốn để cho đôi tay của mình hành động thiếu suy nghĩ, cô đành phải đem hai bàn tay mình dẫu ra sau và cố gắng kiềm chế không để cho bọn chúng "Hành động độc lập" để tránh tạo thành mối hận suốt đời.

"Tiểu thư, cho tôi hỏi ngài Hạ Lan luôn bận rộn như vậy à?" Phu nhân mập vừa khóc vừa dùng loại khăn giấy cao cấp lau nước mắt, nhìn rất đáng thương.

"À, theo tôi biết thì đúng là như vậy." Nếu không thì anh ta luôn chạy đi làm gì mà cô lúc nào cũng không thấy bóng dáng đâu, khi nào cũng để nhà của anh ta lại cho cô "Trông coi" ?

"Hu. Oa ——" Phu nhân mập nghe cô nói vậy, thì xoay người rồi khóc lớn hơn.

"Hả! ?" Kỷ Lục Đề ngăn người trong giây lát, cô không hiểu vì sao vị phu nhân này lại gào khóc hét lớn lên như vậy? "Mập, không, Tuần Lộc. A, cô Lục, tôi biết cô rất gấp, nhưng mà khóc như vậy không phải là một biện pháp tốt!" Tay chân cô hoảng loạn đi tìm giấy lau đến, lấy nguyên cả một hộp "Búp" một tiếng đặt trước mặt vị phu nhân mập đang đau lòng kia.

"Tôi khóc, vì tôi sợ ngài Hạ Lan không có thời gian rảnh giúp tôi thôi!" Phu nhân mập thuận tay rút một tờ giấy lau lau nước mắt, bởi vì chiếc khăn giấy trên tay cô ta đã ướt hết rồi, cũng đã dính thành một cục . "Không phải cô mới nói anh ta rất bận sao?"

"Vâng, đúng là tôi đã nói như vậy." Chớp mắt lại thấy hốc mắt của vị phu nhân mập này chuẩn bị rơi xuống, trong lòng Kỷ Lục Đề rất bối rối. "Này, cô đừng khóc nữa, tôi nói anh ta bận chứ có nói là anh ta không rảnh để giúp đâu!"

"Cô có biết hay không, nếu như không phải là tôi đã hết cách, tôi cũng sẽ không đến đây tìm ngài Hạ Lan." Phu nhân mập hít một hơi, cuối cùng cũng không khóc nữa, nhưng một cái lông mi giả khác cũng rơi xuống phía bên kia gò má, tạo thành một hình ảnh rất buồn cười.

"Vâng" hiện tại trừ nói vâng, Kỷ Lục Đề cũng không biết cô nên nói cái gì khác. Hơn nữa, cô thật sự rất muốn lấy chiếc lông mi giả xuống cho vị phu nhân mập kia, cực kỳ muốn.

"Tôi gả cho chồng tôi sắp được ba mươi năm rồi, từ khi anh ta còn là một chàng trai nghèo, tôi đã không để ý sự phản đối của gia đình gả cho anh ta, hai người chúng tôi bắt tay xây dựng một gia đình nhỏ, thời gian ấy chúng tôi quả thực rất khổ cực nhưng tình cảm chúng tôi vẫn luôn tốt."

Có lẽ do đã đề nén quá lâu cần người tâm sự, vị phu nhân mập kia bắt đầu lái nhái kể lại chuyện trải qua giữa mình và chồng, cô ta dường như chìm sâu vào trong quá khứ hạnh phúc nhớ lại mọi chuyện, khỏe miệng coi như là xinh đẹp nổi lên một nụ cười nhợt nhạt.

"Vâng" Kỷ Lục Đề im lặng lắng nghe, mà da đầu cảm thấy tê dại, loại cảm giác này chứng tỏ kết thúc của câu chuyện xưa này chắc chắn không tốt đẹp, bởi vì mỗi ngày lúc tám giờ kênh truyền hình hầu như đều chiếu những cảnh như vậy, hơn nữa kênh phát thanh cũng không thoát khỏi những câu chuyện như thế. "Dần dần, con cái cũng trưởng thành, gia cảnh cũng bắt đầu thay đổi trở nên khá giả hơn, lúc này anh ta không còn là người con trai nghèo kiệt xác năm xưa nữa, anh ta đã biết cách ăn mặc, biết cách giao tiếp với mọi người, mặc dù hầu hết đều là do anh ta học vội vàng, nhưng năng lực tiếp thu của anh ta rất cao, lại cộng thêm hiện tại có chút tuổi, mùi vị người đàn ông trung niên dần dần cũng tỏa ra sức quyến rũ hấp dẫn." Khuôn mặt vị phu nhân mập kia đã ửng hồng giống như người con gái đang sống trong tình yêu cuồng nhiệt."

"Vâng." Kỷ Lục Đề run rẩy đặt chiếc đàn sắt trên tay xuống. Xem đi, càng nghe càng thấy không đúng, cô bắt đầu dự cảm được một việc sẽ làm tổn hại đến tình cảm sắp diễn ra? Trái tim bị giẫm đạp nên cảm thấy rất lo lắng?

"Trong người anh ta có ít tiền, cộng thêm ra tay rất hào phóng, nên nhanh chóng hấp dẫn được sự chú ý của rất nhiều phụ nữ; do họ đều xinh đẹp hơn tôi nên anh ta bắt đầu ghét bỏ tôi. Chê tôi mập, không coi tôi ra gì, đi đâu cũng không đưa theo, thậm chí ——" Phu nhân mập lại bắt đầu khóc, nhưng lần này cô ta không nói được nữa, nhưng mà khóc thút thút không thôi.

Kỷ Lục Đề thờ dài, cô cực kỳ không muốn thừa nhận rằng, giác quan thứ sáu của mình luôn không có cảm giác nhạy bén cho lắm nhưng "Con ác mộng đã trở thành sự thật" rồi.

"Cô Lục, đừng khóc nữa." Những việc như vậy đều do đàn ông lấy cớ cả, một khi có một người khác dịu dàng ôn nhu thì sẽ thay lòng, những lời khó

nghe như thế nào cũng có thể nói ra được, thậm chí không tiếc làm tổn thương người vợ đã cùng mình nỗ lực phấn đấu từ lúc nghèo hèn.

Cô rút một tờ giấy lau sạch nước mắt giúp vị phu nhân mập kia, cũng tiện thể lau luôn hai cặp lông mi giả đang dính trên gò má cô ta. , nếu không cho dù cô muốn biểu đạt sự đồng tình trong nội tâm của chính mình cũng rất khó làm thật lòng, đối với vị này phu nhân chất phác trước mắt mà nói là người không cách nào tha thứ việc không tôn trọng.

"Tiểu thư này, tôi thật sự cần sự giúp đỡ của ngài Hạ Lan." Phu nhân mập xoay người lại bắt lấy cánh tay của Kỳ Lục Đề, do dùng lực quá lớn khiến cô phải nhúm mày lại. "Là bạn của tôi giới thiệu ngài Hạ Lan với tôi, hi vọng anh ta có thể cứu vãn cuộc hôn nhân đang tràn ngập nguy cơ đổ vỡ này."

"Cô Lục, tôi." Thật sự không thể làm được gì cả!

"Tôi hiểu rõ cô rất khó xử nhưng tôi thật sự rất cần ngài Hạ Lan giúp một tay!" Trong mắt vị phu nhân mập như đã ra một quyết định quan trọng, giống như Kỳ Lục Đề chính là vị cứu tinh có thể vì cô ta giải quyết được đồng tiền toái lớn này.

"Xin lỗi, cô Lục, tôi mạo muội xin hỏi cô một chuyện." Kỳ Lục Đề hít sâu một hơi, giống như đang hạ quyết tâm làm một việc gì đó rất trọng đại. "Chồng của cô đã thay lòng đổi dạ, cô còn muốn anh ta quay đầu lại à?"

Thử suy nghĩ xem, số phận của người phụ nữ thật sự rất xót xa, đã đến mức như thế này, cuối cùng vẫn hi vọng người chồng đã sớm thay lòng của mình có thể quay đầu lại ở lại cạnh mình, nhưng đã không còn yêu nữa thì quay đầu lại có ích gì chứ? Cô vẫn chưa đến độ tuổi như vị phu nhân này, cũng chưa từng trải qua một mối tình khắc cốt ghi tâm nào nên cô thật sự không cách nào đứng trên lập trường mà nói về chuyện này, nhất là người đàn ông là chồng trong miệng cô ấy. Vị phu nhân mập ngăn người một lát, trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia phức tạp, sau đó, trong phòng khách chìm vào yên lặng. "Tôi vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện với anh ta về vấn đề này, nếu như. Nếu như anh ta cũng không cần cái nhà này nữa, vậy tôi. Không ép buộc, sẽ để cho anh ta ra đi!" Một lúc lâu sau, phu nhân mập mới từ từ nói.

Cho đến bây giờ, Kỳ Lục Đề lại hiểu biết sâu hơn về vị phu nhân này, cô không nhẫn tâm nhìn cô ấy tiếp tục ghen ngào hỏi: "Cô bỏ xuống được ư?"

Phu nhân mập lắc đầu. "Giống như lời cô nói, nếu trong lòng người đàn ông ấy đã không có tôi thì giữ lại anh ta có ích gì? Tôi chỉ hi vọng anh ta sẽ nói chuyện với tôi thật rõ ràng, không muốn cứ vướng mắc như thế này mãi khiến tất cả mọi người cùng đau khổ."

"Cô Lục." Đường như cảm nhận được sự đau khổ của đối phương, Kỳ Lục Đề cầm lấy tay phu nhân mập cũng bắt đầu khóc lên.

Cứ như vậy, hai người phụ nữ ôm nhau mà khóc, cứ khóc mãi cho đến khi Hạ Lan Bình bước vào cửa mới thôi.

"Cô cũng thật là, chuyện của người khác cũng đáng làm cho cô khóc đến đau lòng như vậy à?" Hạ Lan Bình rót một ly cà phê đưa cho cô, thuận tiện ném hộp giấy lau đến trước mặt cô.

"Nhưng. Người ta, vẫn là, nhìn không được, chứ sao." cô khóc khiến gương mặt trái xoan đỏ ửng lên, đôi mắt to tròn của cô sưng húp lên như hai quả dưa hấu ươi*, hơi thở càng lúc càng thêm hỗn loạn. (*quả dưa hấu ươi: ai muốn biết thêm chi tiết hỏi bác google nha Description: :3)

"Uống ly cà phê để tinh thần bình tĩnh hơn đi." Thở ra một hơi, anh không biết bây giờ nên làm gì với cô mới tốt. Cô nhẹ lắc đầu. "Tôi, có mang theo, Hồng Trà." Không biết tại sao, cô không thể nào uống loại đồ uống màu đen đó được, cho dù có cho thêm sữa tươi cũng như vậy, cho nên cô đành cam chịu mang Hồng Trà Scotland đến chỗ ở của anh ta để uống, dù sao hiện tại phần lớn thời gian cô ở trong nhà anh.

Hạ Lan Bình nhún vai, tùy tiện tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, nhìn cô bắt đầu bận rộn nấu nước, pha trà. "Anh. có nhận vụ án của cô Lục hay không?" Pha trà xong, cô rót cho mình một chén, hơi thở cuối cùng cũng bình tĩnh hơn, mới tìm một chiếc ghế tựa khác ngồi xuống bên cạnh anh.

Lạnh nhạt nhìn cô một chút, anh ta không trả lời mà hỏi lại: "Có liên quan đến cô sao?"

"A, dĩ nhiên quyền quyết định là của anh, được hay không được cũng không hề liên quan đến tôi." Cô cố nhìn xuống trái tim đang nhún nhún đau khổ, nghiêm túc nhìn một bên mặt của anh. "Nhưng tôi vẫn hi vọng anh có thể giúp đỡ cô ấy một tay."

"À." Anh lên tiếng với giọng điệu có cũng như không, cặp mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào tường. "Tại sao?"

"Anh không cảm thấy. cô ấy rất đáng thương sao?" cô cũng biết cô đồng cảm quá mức đối với sự việc này, nhưng bản thân cô không thể không chế nổi mà cứ nghĩ mãi đến khuôn mặt ướt đầm nước mắt của vị phu nhân mập kia. "Những vụ án tương tự như thế này mỗi ngày xảy ra ít nhất từ một đến 20 vụ, cô bảo tôi giúp thế nào?" Giọng nói anh cao lên. Cứu vãn sự bất hạnh của người đàn bà có nguy cơ đổ vỡ trong hôn nhân nhưng thật ra chỉ là đi "Bắt gian" là những việc làm nhảm chán, mặc dù ở Đài Loan các văn phòng thám tử chủ yếu sống bằng những việc như thế nhưng anh rất muốn nghe được lý do của cô.

Cho dù chỉ kể lại với những lời lẽ nhằm chán anh cũng không ngại nghe, anh chỉ muốn nghe giọng nói của cô một chút, để cô có thể nói chuyện với anh nhiều hơn vài câu.

"Nhưng cô ấy đến tận đây tìm anh mà!" Chỗ này với nơi sống của cô ta là hai vùng khác nhau, dù sao bất cứ người phụ nữ nào gặp bất hạnh đều đến tận cửa tìm anh đâu!

"Nhưng anh cũng không viết trên tấm biển là 'Bất cứ người nào đến văn phòng tôi đều không từ chối' Ý của anh là anh có thể lựa chọn đối tác làm việc.

"Nhưng mà cô ấy khóc rất đáng thương"

"Mỗi người đàn bà gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ khóc, sự khác biệt lớn nhất là khóc ở sau lưng." Anh đã gặp nhiều hành động phản bội tương tự như vậy ở bên ngoài, phản bội tình cảm, phản bội hôn nhân, mà vấn đề nan giải nhất là những vấn đề đều có hai từ "Phản bội" được xếp lên hàng đầu, cho nên mười người phụ nữ thì tới chín người sẽ vì bị phản bội mà khóc, chỉ có một người ngoại lệ duy nhất là khi người đàn bà ngoại tình, người khóc đó lại biến thành đàn ông, chỉ như thế mà thôi.

"Làm sao anh có thể nói ra những lời nói vô tình như thế?" Cô thật sự không thể tin nổi đây là lời nói của một con người bằng xương bằng thịt.

"Chẳng lẽ cô muốn tôi khóc giống như cô à?" Anh tức giận liếc mắt nhìn cô. "Như vậy văn phòng thám tử của tôi sẽ đóng cửa mất". Ai lại dám giao chuyện cho một thám tử điều tra động một tý là gào khóc? Một chút thuyết phục cũng không có!

"Tôi khóc là do tôi đau lòng đó!" Cô đỏ bừng mặt, kích động đến mức nắm chặt cái chén trong tay.

"Vậy sao, vì vậy mà ông bà béo đó cùng nhau khóc do đó mà cô đau lòng cho người ta sao!" Chỉ vậy thôi sao, không vì bất cứ một thứ nào khác, thật sự không thể đào tạo được nữa rồi!

"Cô ấy đau lòng vì cô ấy nhìn thấy chồng mình ngoại tình!" Cho nên về tình cảm có thể tha thứ.

"Ừm." Anh ta trả lời một tiếng, sau đó lại liếc nhìn cô. "Em đấy? Giống như chồng của em ngoại tình vậy?" Anh giấu cợt nói.

"Tôi Tôi không giống như vậy!" Cô vẫn còn chưa kết hôn, chồng ở đâu ra? Hơn nữa anh ta có phải đang có ý nguyên rủa cô đây mà? Nhờ sau này cô cũng bất hạnh như thế, có đánh chết cô cũng không đến tìm tên "Thám tử mục nát" này nhờ giúp đỡ!

"Không giống với cô ta ở chỗ nào?" Đều là phụ nữ như nhau mới thích khóc như vậy.

"Đều là phụ nữ với nhau, phụ nữ đồng tình với phụ nữ cũng là việc nên làm mà!" Cô đương nhiên cho là như thế, không có lý nào cùng là phụ nữ như nhau mà lại làm khó nhau cả!

"Đúng vậy, cô ta gặp chồng của mình ngoại tình với đối tượng cũng là một cô gái, tại cô gái không đồng cảm với người vợ, mà còn muốn đi quyến rũ chồng của cô ta?" Cô gái này suy nghĩ thật sự quá đơn giản rồi, thay đổi lập trường suy nghĩ mọi chuyện mà tại sao cô ấy lại không hiểu!

"Tôi...tôi làm sao mà biết được?" Cô đã bao giờ làm người thứ ba đâu, làm sao biết được suy nghĩ của những người phụ nữ này được? "Nói không chừng. . . . Là chồng cô ta đi trêu chọc người ta trước." Đây cũng không phải là chuyện không thể, không phải sao?

"Cho nên vấn đề ở là ở trên người chồng cô ấy." Anh thờ dãi, quay đầu nhìn về phía cô. "Chúng ta tại sao phải bàn luận đến vấn đề không thú vị như thế này vậy?"

"Vậy chúng ta còn có vấn đề gì tốt hơn để nói?" Nhịp tim của cô đập nhanh hơn, lúng túng khẽ nhấp một ngụm Hồng Trà.

"Rất nhiều thứ!" Nói đến đây, tinh thần của anh lại hăng hái thêm. Dịch cái ghế và mông của mình đến gần cô một đoạn dài. "Ví dụ như. . . . Nói một chút về chuyện tình cảm, một chút chuyện yêu đương, đều là những đề tài tốt chứ đừng nói đến những đề tài không có một chút dinh dưỡng nào như vậy!"

"Ai vậy, ai muốn nói với anh — về chuyện yêu đương?" cô cúi đầu, dường như có thể đem gương mặt trái xoan vui vào trong chén.

"Em đó!" Anh nhìn mái tóc đang nhẹ bay của cô và vành tai dần dần ửng hồng, tâm trạng của anh càng ngày càng tốt. "Ồ đây chỉ còn hai người chúng ta, em nói xem không nói với em thì anh còn có thể nói với ai?" Anh đoán rằng cô cúi mặt xuống, chắc gương mặt cô đã đỏ lên giống như quả hồng nhìn rất ngon miệng, khoang miệng anh tự nhiên rất muốn ăn, nuốt nước miếng một cái.

"Ừm Anh. . . . Anh rốt cuộc có muốn giúp hay không?" Mắt của cô hoảng loạn nhìn hai bên, đôi tới đôi lui có ý chuyển trọng tâm đề tài.

Hạ Lan Bình trừng mắt nhìn cô. Anh đã nói trắng ra như vậy rồi mà cô gái này vẫn né tránh tình cảm của anh nữa? Rất tốt, càng không chiếm được sẽ càng khiến người ta muốn dành lấy, anh thật sự muốn xem cô núp trong mai rùa tránh anh được bao lâu?

"Một câu nói, lúc này cô đã nói gì rồi?" người nói ra là người phải chịu trách nhiệm hoàn toàn, anh đang muốn dụ cô lọt vào bẫy.

"Tôi?" Cô sùng sốt, như thế nào, lúc vừa rồi cô còn nói chưa đủ rõ ràng à? "Tôi tất nhiên cũng được rồi!" Không phải cô đã nói muốn anh giúp một tay sao! Cuối cùng anh ta nghe được bao nhiêu hả?

"Được, cô nói được là được rồi." Anh khẽ nhếch miệng cười. "Vụ án kia giao cho cô vậy."

"Giao cho tôi! ?" Cô kinh ngạc mở to mắt, cũng quên mất đang nói chuyện yêu đương với anh ta. "Cái gì tôi cũng không biết, tại sao có thể giao cho tôi?"

Trời ạ! Nếu cô mà có bản lĩnh này còn ở đây khổ sở cầu xin anh ta hay sao? Cô đã sớm xung phong đi trước để điều tra rồi!

"Tôi có thể làm ‘ trợ thủ ’ cho cô." Anh lộ ra một nụ cười như hồ ly, mưu kế đã thực hiện được!

"Trợ thủ?" Cô giống như một con vẹt không ngừng lặp lại lời của anh. "Nếu thật sự điều tra thì tôi chỉ có thể làm trợ lý của anh thôi, làm sao cần đến một trinh thám chuyên nghiệp như anh làm chứ?" Suy nghĩ của anh như thế nào vậy? Làm cô không thể nào hiểu nổi?

"Ừ, Cũng được!" Anh gật đầu, tỏ ý đã hiểu lời cô. "Như vậy, chúc mừng cô giành được công việc trở thành trợ lý duy nhất của văn phòng thám tử Hạ Lan." Nhiệm vụ đạt được, anh cười rất hài lòng.

"Hả!?" Kỳ Lục Đề há hốc mồm, hoàn toàn không thể nào khép miệng lại được.

Hạ Lan Bình cũng không cho cô cơ hội để suy nghĩ thấu đáo, đã đi đến phòng tiếp khách nằm xuống trên chiếc ghế sa lon dành cho ba người ngồi, dịch chuyển cái mông để tìm được tư thế nằm thoải mái nhất.

"Em đến ngồi xuống đây." Anh nằm xong sau đó nhìn về phía cô ngoắc ngoắc tay, trên mặt lộ ra nụ cười không chút ác ý. "Làm gì?" Cô hơi do dự, nhưng vẫn bước đến gần, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm. "Tại sao lúc này tôi lại biến thành trợ thủ của anh rồi hả ? Chuyện này vốn dĩ đâu có liên quan gì đến tôi, vì sao lại rơi trên đầu của tôi chứ?"

Bây giờ cũng không làm việc gì sai lầm cả, cũng không nói bậy điều gì, mà "Thực nữ" không còn gây họa, tại sao cô còn phải gánh chịu trách nhiệm này?

Cô lại không hiểu mọi chuyện ra sao cả đã bị anh ta lừa gạt rồi?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có ngày cô bị anh ta đem bán đi cũng không biết, ngược lại còn giúp anh ta đếm tiền cũng nên?

"Đừng nói lảm nhảm nữa, đang còn trẻ mà cứ như một cụ già suốt ngày lẩm bẩm mãi." Anh ta đưa hai cánh tay gối đệm dưới cằm, thoải mái nhắm hai mắt lại. "Đến đây ngồi lên lưng anh một chút." Anh ta bắt đầu ra mệnh lệnh.

"Ngồi!?" Cô trừng lớn hai mắt, nhìn anh như nhìn thấy khủng long vậy. "Anh bị điên rồi sao! Vì sao lại muốn tôi ngồi lên lưng anh."

"Em ít cân như vậy, nếu ngồi lên lưng anh, có thể làm giảm sự đau nhức của bà vai anh?" Anh làm như đó là chuyện đương nhiên vỗ vỗ vai, ý bảo cô cứ trực tiếp ngồi lên.

"Tại sao tôi phải giúp anh. làm giảm bà vai đau mỏi đó của anh?" Cô cũng không biết cô còn có công việc như thế này!

"À, trợ lý cũng giống như người học việc vậy, nếu như em muốn làm trợ lý của anh, thì phải nghe theo chỉ thị." Cô đầu tiên sẽ là nghe theo chỉ thị của anh, sau này anh có thể...muốn làm gì thì làm sao!

"Tôi...tôi không biết làm!" Cô chưa từng làm qua những chuyện như vậy!

"Làm gì mà không biết, chỉ bảo em ngồi lên người anh thôi mà." Nhanh lên một chút, lưng của anh đang đau chết đi được.

"Tôi cũng không phải những cô gái chuyên đi mát xa đâu." Tại sao anh lại có thể nói ra yêu cầu quá đáng như vậy được? Cô đã nhượng bộ anh ta tất cả mọi việc rồi, anh ta còn dám được voi đòi tiên? Thật đúng như người xưa nói "Đất mềm đào sâu". "Tôi từ chối."

"E hèm." Hai mắt anh ta vẫn nhắm lại giống như đã chuẩn bị xong tinh thần để hưởng thụ ba cô gái phục vụ mát xa cùng một lúc. "Ý của em là, Anh cũng có thể từ chối như thế sao?" Anh đang ám chỉ đến vụ án của phu nhân mập kia.

"Anh làm sao có thể như vậy được?" Cô đứng ở bên cạnh anh không dám trừng lớn mắt, bàn tay nhỏ lay lay bà vai của anh. "Anh lúc này rõ ràng đã đồng ý với tôi rồi mà!" Quân tử đã nói thì phải giữ lời, Anh ta làm sao có thể không giữ lời hứa với cô? Trừ phi anh ta là tiểu nhân!

"Ừm, anh nhớ hình như vừa rồi có người cũng mới đồng ý trở thành trợ lý của anh, không phải sao?" Anh di chuyển thân dưới, dùng hai tay chống đỡ cằm của mình.

"Tôi...tôi đã đồng ý đâu!" Cô đồng ý lúc nào chứ? Rõ ràng là chính anh quyết định.

"Được, vậy anh cũng không đồng ý nhận vụ án của cô Lục đó nữa." Anh cũng đâu phải là quân tử mà cần phải khách sáo, dù sao vừa rồi cũng không có cái gì hay người nào có thể chứng minh anh đã đồng ý cả.

Xã hội ngày nay, việc gì cũng đều coi trọng chứng cứ

"Ngài Hạ Lan!" Tức chết người đi được, tại sao anh ta lại có thể như vậy được chứ! ?

"Bình." Anh ta nói ra một từ.

"Cái... cái gì?" Anh ta nói cái gì bình? Là nói cô. Bộ ngực rất bằng phẳng à? Cô bất giác nhìn xuống bộ ngực của mình, bắt đầu đau thương cho bộ ngực "Bằng phẳng" của mình.

"Tên của anh, em nghĩ đi đâu vậy?" Anh dường như đang nhắm hai mắt, nhưng đối với mọi cử động của cô anh lại nắm rõ trong lòng bàn tay vậy.

"Không có gì." Cô xấu hổ đỏ bừng mặt, thầm mắng bản thân mình suy nghĩ lung tung. "Ừm, tôi đương nhiên là biết rõ đó là tên của anh mà, Hạ Lan

Bình chứ gì." Thôi nát Bình, ở trong lòng cô lại nói thêm một câu.

"Không cần kêu anh là ngài Hạ Lan như vậy nữa, rất lạnh nhạt." Cái đó dành cho người khác gọi, nhưng không bao gồm cả cô trong đó.

"A." Tim của cô lại bắt đầu nhảy loạn. "Tôi cần phải trở về." Trừ khoảng thời gian ba ngày mỗi tuần buổi trưa cô dạy múa, cô đã mấy ngày nay không luyện múa rồi, không khỏi bắt đầu nhớ đến thời gian trước cảm giác mình được khiêu vũ đến mức chảy mồ hôi mới thôi.

"Này, cô không làm gì đã muốn đi là sao?" Vậy anh nằm tư thế đẹp như vậy để làm gì? "Tiểu Lục Đề."

Kỷ Kỷ Lục đề nghe anh ta gọi như vậy cả người bỗng nhiên phát run. "Đừng gọi tôi như vậy!" Cô bỗng nhiên quay đầu lại hét lên, cả phòng khách này cũng nổi hết cả da gà rồi.

"Em cảm thấy có cách xưng hô nào tốt hơn Tiểu Lục Đề nữa à?" Anh cười nhẹ, không để ý suy nghĩ của cô. "Hạ Lan Bình!" Cô thật sự rất muốn cầm dép lê ném anh ta.

"Ừm, anh không ngại nếu em không gọi họ của anh." Anh nhàn rỗi nói, vỗ vỗ vai của mình thêm một lần nữa. "Em rốt cuộc có đến ngồi hay không? Nếu không anh ngủ rồi, những lời nói trước đó đều không tính đâu đó." Anh còn giả bộ ngáp một cái.

Cái gì mà có đến hay không đến? Nghe thấy cực kỳ ám muội! Cô bắt mẫn cau mày lại.

"Tôi" Cô vẫn còn do dự, dù sao cô cũng chưa từng "Ngồi" ở trên người đàn ông bao giờ.

"Suy nghĩ đến gương mặt của cô Lục đi." Ý nghĩ xấu xa của anh càng lúc càng sâu hơn vì cô có sự đồng cảm đến mức hết thuốc chữa rồi. "Cho em ba giây, một, hai."

"Được rồi, tôi làm!" Cô không cam tâm tình nguyện mà bước đến bên cạnh anh, nhìn lưng của anh, cô không khỏi nuốt nước miếng một cái.

"Nhanh lên một chút, anh chờ không kịp nữa rồi." Cũng biết cô không có can đảm như vậy, người con gái này anh nhất định phải hao phí sức lực cả đời! Kỷ Lục Đề do dự mãi, không có cách nào để đặt mông ngồi lên người anh được cả. "Ba." Kỷ Lục Đề nhắm mắt lại, trước sự uy hiếp của anh, đơn giản nhảy dựng lên đem cái mông gắng hết sức đặt lên lưng của anh như trò đùa dai muốn nghe tiếng kêu như giết heo——

"Azz ——" Anh giống như mong muốn của cô rên rỉ ra tiếng, nhưng lại không giống như mong đợi của cô. "Thật sự rất thoải mái, tiếp tục đi, " Anh thỏa mãn tiếp tục nói chỉ thị thứ hai.

Thật là bất hạnh, Kỷ Lục Đề dùng phương thức "Ngồi" này ngồi trên lưng anh 20 phút, ngồi đến mức cái mông cũng sắp mất cảm giác, anh ta cuối cùng cũng nhàn từ, đồng ý "Thả hồ về rừng" ——

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Áo khoác vừa dày vừa nặng bao quanh đáng người nhỏ gầy của cô, thay đổi cách ăn mặc thường ngày bằng quần jean, giày vải, toàn bộ mái tóc dài được búi vào trong chiếc mũ lưỡi trai, cuối cùng là đeo mắt kính, khẩu trang. Kỷ Lục Đề mới xem như là chuẩn bị xong "Trang bị bất gian", tinh thần sáng lạng chạy đến văn phòng thám tử Hạ Lan trình diện.

"Em làm gì mà lại ăn mặc thành như vậy?" Hạ Lan Bình đang ngủ trên giường bị cô dựng dậy, vừa mở mắt đã thấy cô đang mặc một bộ trang phục có thể nói là "Quái dị", không nhìn được ôm gối đầu cười ra tiếng.

Cô khăn trương bịt khẩu trang lại nói "Chúng ta không phải đã nói sẽ đi theo dõi chồng của cô Lục sao? Đương nhiên là không thể để hắn phát hiện ra!" Hơn nữa không thể bị thấy được mặt.

"Em làm như vậy anh ta mới dễ dàng phát hiện hơn" Bây giờ mới đầu thu, mà cô mặc chẳng khác gì dân chạy nạn ở Bắc Cực mới chạy đến, không bị phát hiện mới là chuyện lạ! anh liếc mắt xem thường cô, đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo.

"A!" Nhìn thấy anh thân thể trần truồng rời giường, cô bị dọa sợ đến trắng cả mặt, vội vàng dùng mười ngón tay che mặt lại. "Anh. tại sao anh lại không mặc quần áo?" Đồ điên cuồng! Đồ cuồng Biến thái! Cuồng tình dục —— trong đầu của cô thoáng qua hiện lên rất nhiều từ "Cuồng" ở trong câu nói, nhưng mà không có một từ nào có ý tốt cả.

"Làm gì khăn trương như vậy?" Anh lười biếng mò chiếc quần dài đang được giắt cuối giường lên mặc vào, trước tiên đem nửa người dưới xử lý trước đã, tránh cho cô còn chưa ra khỏi cửa đã bị hù dọa đến mức hôn mê. "Mặc quần áo đi ngủ ảnh hưởng đến sức khỏe, ngay đến cả điều bình thường như vậy mà cô cũng không biết sao?" Anh cười, cười vẻ mặt ngạc nhiên của cô.

"Nguy hiểm!" Cô xấu hổ lên tiếng phản bác, sau khi thấy anh ta vẫn còn để trần nửa thân trên, mới phát hiện ra mình vì quá kích động mà quên che mắt, nên đã vội vàng đưa mười ngón tay lên che mắt lại. "Anh nhanh mặc cả áo vào nữa!"

Hạ Lan Bình giọng điệu hừ một tiếng, đi đến trước mặt cô nắm lấy chiếc khoác vừa dày vừa nặng của cô.

"À!" cô sợ hãi kêu lên một tiếng, nắm chặt lấy cổ áo đang bị anh nắm lấy. "Anh làm gì mà lại cởi quần áo của tôi? Thật là không biết xấu hổ!" Anh không thích mặc quần áo là chuyện của anh, nhưng cô tiếc thịt như vàng, sẽ không giống như anh động một chút lại để thân thể trần truồng để khoe bắp thịt, thích làm điều đen tối!

"Cô làm trợ thủ có phải nên thay tôi suy nghĩ một chút được không, với bộ dáng như trình thám quạ đen này ra đường, ngộ nhỡ đi theo dõi lại bị nghi thành quay lén bị bắt lại, khi đó thì được không bù được mất!"

Không để ý để việc vô ngạc nhiên, anh nhanh tay nhanh chân tháo ra áo khoác của cô ra, lấy mũ lưỡi trai trên đầu cô xuống, chỉ để lại chiếc áo khoác T shirt nhẹ nhàng và phía dưới là chiếc quần jean, cuối cùng thuận tay đem mất kính của cô giắt trên cổ áo T shirt.

"Ừ, như vậy tốt hơn nhiều." Anh lấy tay xoa xao cằm, thừa dịp cô vừa hoàn thành xong việc sửa sang lại cho cô tay chân đang lộn xộn hôn trộm lên gò má cô một cái, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Kỷ Lục Đề ngây ngốc nhìn bóng dáng của anh biến mất ở sau cánh cửa phòng tắm, có chút thẹn thùng, lại có phần luống cuống nhẹ nhàng xoa lên gò má bị anh hôn qua.

Tại sao anh ta lại thường xuyên hôn cô như vậy? những nụ hôn như ở "cấp độ bình thường" vậy, số lần hôn cô càng ngày lại càng nhiều không thể nào đếm hết, còn có một loại nụ hôn cực khủng bố đó là "Không giới hạn cấp" nhiệt tình hôn sâu.

Sau mỗi lần, cuối cùng lại làm nhịp tim cô tăng gấp bội, tay chân như nhũn ra, cả người vô lực, không biết rõ ngày hay đêm.

Cô bỗng nổi lên hồi lạnh buốt, nên đã vội vàng xoa xoa tay cánh tay tự trách mình không biết xấu hổ; người con gái nhận được sự dạy dỗ về cách làm một cô gái thực nữ như cô, tại sao lại có thể bị tên hàng xóm hung ác không ra gì đó, bỗng nhiên hôn một nụ hôn mà bị dọa sợ chứ? Không được, lần sau tuyệt đối không. À, không đúng, mà sẽ tuyệt đối không có lần sau nữa!

Hạ Lan Bình bước ra từ trong phòng tắm, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo T shirt màu trắng gần như giống với chiếc áo của cô, tùy ý mặc lên sau đó đeo mất kính PO-LO nhìn rất đẹp trai, mỉm cười ôm vai của cô. "Được rồi, lên đường nào!"

Mới đi ra khỏi ngõ, đã chạm mặt một người đàn ông mặc tây trang gọn gàng đi đến, vừa thấy Kỷ Lục Đề đã thân thiện tiếp cận.

"Tiểu Đề, em muốn đi ra ngoài à? Em đi đâu vậy, Anh đưa em đi." Người đàn ông đó ngang nhiên đem con người cao lớn như Hạ Lan Bình gạt sang một bên, hoàn toàn không chú ý đến anh và Kỷ Lục Đề đang đi cùng nhau.

"Anh họ?" Kỷ Lục Đề hơi sững sốt, Tại sao lúc này lại gặp phải anh ấy. "Thật xin lỗi, anh tìm em có việc ư?" cô từ trước đến nay luôn là một con người có thái độ đúng mực, ba từ kia như là câu cửa miệng của cô.

"Kể từ sau khi đi, dự định chuyến đi, đã rất lâu rồi không gặp em, em biết anh rất bận, hôm nay vất vả lắm mới có thời gian rảnh đến tìm em, nhưng lại gặp dịp em phải đi ra ngoài, thật là đáng tiếc!" người đàn ông đó lộ ra bộ dạng tiếc nuối. "Không rảnh thì đừng đến, không có ai bắt ép anh cả!" Hạ Lan Bình chống nạnh, lạnh lùng nhìn người đàn ông được cô gọi là "Anh họ". "A, đây là..." người đàn ông cuối cùng cũng chú ý đến cây "Cột điện" chướng mắt này giờ, trong đáy mắt thoáng hiện lên ánh mắt khinh thường, hình như căn bản không để anh vào trong mắt.

"Anh ấy là hàng xóm của em."

"Tôi là ông chủ của cô ấy, anh đang quấy rầy đến thời gian làm việc của chúng ta." Hạ Lan Bình vừa nói vừa kéo tay cô đi, anh cũng hoàn toàn không để người đàn ông đó vào trong mắt. "Em tốt nhất nên giải thích rõ ràng mọi việc cho anh!" Anh ghé tai vào trong tai cô nhỏ giọng nói.

"Tại sao anh. . . . A, anh họ!" cô lo lắng quay đầu lại nhìn người đàn ông kia một cái.

"Câm miệng!" Hạ Lan Bình hung dữ ôm lấy đầu cô kéo lại, lời cô đi nhanh ra khỏi ngõ.

"Azz, Này! Tiểu Đề." Người đàn ông hình như chưa hoàn hồn về chuyện bất ngờ đã xảy ra, duỗi cánh tay ra nhưng chỉ bắt được không khí, anh ta chưa bao giờ ném qua mùi vị bị xem thường một cách hoàn toàn như vậy, rõ là ... buồn nôn mà!

? ..?

Hạ Lan Bình không biết được từ nơi nào lấy được một bộ con cừu nhỏ, chở Kỷ Lục Đề đuổi theo Tuấn Lạc Nguyên đang ăn mặc "Quốc Sắc Thiên Hương" trong một con hẻm nhỏ, cả một đoạn đường hết vòng chỗ này đến chỗ kia, thật vất vả mới đi theo được TRình Lạc Nguyên dừng xe trước nhà gửi xe của khách sạn, chắc hẳn là con "Hồ ly tinh" đang ở bên trong chờ ông ta.

Kỷ Lục Đề hai chân vừa mới đặt xuống đất, cô chưa từng ngồi trên chiếc xe máy giống như Hạ Lan Bình, khiến đầu cô choáng váng khó chịu, chỉ có thể nắm lấy cánh tay Hạ Lan Bình đi vào khách Sạn, dường như cũng không chú ý đến hai người vừa mới đi vào nơi nào.

"Chào cô, chúng tôi là bạn của ông tuần vừa mới đi vào, ông ấy có chút đồ, nhờ tôi mang tới, nhân tiện nhờ cô có thể cho chúng tôi một căn phòng kè

bên phòng đó được chứ.” Hạ Lan Bình cầm lấy kính. Ánh mắt lười biếng như có như không phóng điện đối với nữ tiếp tân, một chút chột dạ cũng không có, có thể thấy anh đối với việc nói dối đã quen.

"Như vậy sao?" cô nhân viên tiếp tân bị ăn bắn điện có chút tê dại, hai má đỏ ửng, hốt hăng lấy ra một cái chìa khóa, “Umh, ông Tuấn ở phòng 333, đây là chìa khóa phòng 332.” Cuối cùng, còn ghen tỵ trừng mắt với Kỳ Lục Đề một cái.

"Thanks!" Hạ Lan Bình không nghiêm túc tặng cô ta một nụ hôn gió, sau đó ôm Kỳ Lục Đề đầu óc đang không tỉnh táo lên tầng 3.

Đẩy cánh cửa phòng 332 ra, anh vỗ vỗ nhẹ mặt Kỳ LỤC Đề, thuận tay đóng cửa lại. "Công Việc, tiểu Lục Đề."

"Hả?" Kỳ Lục Đề lắc lắc đầu rồi cuộc cũng phát hiện mình đang ở trong một gian phòng màu hồng. "Đây là chỗ nào?" Kỳ lạ sao toàn màu phấn hồng vậy! Không phải hoàn toàn là màu phấn hồng, dường như có thêm ánh sáng chiếu vào, nhìn vào. Rất mập mờ!

"Nhà nghỉ." Hạ Lan Bình lấy ra một sổ trang bị, bắt đầu bắt tay vào "Điều tra".

Kỳ Lục Đề hít một ngụm khí lạnh, không dám tin nhìn anh chăm chăm. “Anh . . .anh muốn làm gì?” Anh tại sao lại đưa cô đến nói này? giọng cô hỏi có hơi phát run.

"Ngu ngốc! Chúng ta đương nhiên là theo dõi Tuấn Lạc Nguyên đến đây, em cho rằng anh muốn làm gì?” Anh tức giận quát.

Thật không thể chịu nổi cái tên Tuấn Lạc Nguyên, lại thật sự đứng trước một nhà nghỉ tên là “Tầm Lạc” với tên ông ta, thật sự không hiểu ông ta đang nghĩ cái gì?

Còn có cô gái ngu ngốc này nữa, ngồi xe máy mà cũng say xe nữa? lại còn choáng váng đến nỗi sắc mặt trắng bệch, nếu cô dám phun lên người anh, anh nhất định sẽ đem cô và những thứ cô phun ra tống vào bồn cầu!

Bệnh quên của cô cũng tốt thật đó, vậy mà lại hỏi anh muốn làm gì? Đương nhiên là làm việc. Làm việc! ? Động tác cúi xuống của anh ngừng lại, xoay người lại trên mặt nở một nụ cười tà ác.

"A —— tiểu Lục Đề, Chắc hẳn là em đã nghĩ sai lệch rồi? Được, nếu như em “Muốn” thì, anh lúc nào cũng có thể giúp em.”

"Anh...Anh ít nói bậy đi!" Ba hồn suýt chút nữa bị anh ta dọa rơi mất bảy phách, cô xấu hổ đỏ bừng mặt, cả người căng thẳng dán vào trên tường. “Vây....người đâu?”

Ông Tuấn thật sự đang ở chỗ này sao? Vây bọn họ đang tiến đến dần từng bước rồi ư, không phải là muốn “Bất Gian” sao? Thật kỳ lạ, rồi cuộc là bắt ai đây?

"Phòng bên cạnh." Anh không biết bỏ thứ gì đó vào trong túi, lướt qua cô mở cửa. “ Em chờ anh một lát.”

"Này!" cô theo bản năng kéo tay của anh. "Vây tôi, tôi bây giờ làm gì đây?" Không được đâu! Cô không dám một mình một người ở lại căn phòng như thế này, căn phòng màu hồng chiếc giường lại rất lớn, vừa nhìn đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

"Cởi hết quần áo nằm ở trên giường chờ anh." Anh nhếch mày lên, ác ý hù dọa cô.

"A ——" đại sắc lang! Biết ngay anh ta không phải loại người tốt rồi mà!

"Muốn chết hả!" Hạ Lan Bình tay chân vội vàng chạy lại che cái miệng đang thét chói tai của cô, “Em muốn kêu tất cả mọi người trong nhà nghỉ tràn trường chạy đến đây à? Câm miệng lại!” Trời ạ! Nghĩ đến loại “Sôi nổi” như vậy, anh đã muốn ngất đi rồi. “Anh dọa em thôi, đừng có kêu lớn lên như vậy có hiểu không?”

Cô vừa bối rối lại tủi thân gật đầu một cái. Ai bảo anh động một chút là lại dọa cô? Biết rõ lá gan của cô so con chuột còn nhỏ hơn, thật đúng là người giống như tên đầu ác độc như vậy.

"Ở trong phòng chờ anh!" Anh dặn xong. Không dùng hệ thống nghe trộm nữa, lần này coi như đã rõ ràng, ai biết Tuấn Lạc Nguyên có phải "Ba giây" không? Phi!

"Anh. Anh phải nhanh chóng về đó." Trong mắt cô ngấn lệ, như một đứa bé bị vút ở ven đường. “Biết rồi”. anh trả lời một cách qua loa rồi xoay người rời đi.

Kỳ Lục Đề ở trong phòng trống đi qua đi lại, cô không biết Hạ Lan Bình lần này đi mất bao lâu, mệt mỏi ngồi xuống giường, sau đó, cô phát hiện ở cuối giường có một chiếc TV rất lớn. Xem TV có thể làm thời gian trôi qua nhanh hơn không? Cô cố gắng làm cho sự lo lắng trong trái tim hạ xuống đến mức thấp nhất, liền cầm lấy điều khiển TV mở lên.

"Đó —— đúng, chính là chỗ đó." Quay người lại trong Tv truyền đến tiếng một cô gái đang khỏ sở rên rỉ, màn hình dần dần rõ ràng hơn, xuất hiện khuôn mặt cô gái đang đau khổ nhíu mày. “A...Nhanh nhanh lên một chút....”

Kỳ Lục Đề chớp chớp mắt, nhịp tim tăng nhanh, lại nhìn không được chớp mắt thêm vào cái, cho đến khi hình ảnh rõ ràng, lộ ra thân hình một người đàn ông đang đè lên, bộ phận trọng điểm kia rõ ràng và chói mắt.

"Hả?" Kỳ Lục Đề đem chiếc điều khiển ôm chặt chẽ vào trong ngực, hô hấp trở nên dồn dập.

Đây đây đây. Đây chính là "Cảnh ướt át" mà người nói sao? Thật là đáng sợ, cô gái kia sao lại khổ sở đến như vậy? Trong tạp chí không phải đều nói làm chuyện đó rất thoải mái sao? Tại sao so với tưởng tượng không giống nhau chứ?

"Để chịu sao?" Thân thể của người đàn ông mồ hôi đầm đìa, bộ mặt cũng rất khổ sở. "Lặng lợ, Anh biết em đã sướng muốn chết rồi!"

Kỳ Lục Đề gần như ngừng hô hấp. Dọa chết người! Anh ta sao lại có thể nói những lời nói hạ lưu như vậy chứ? Có phải... có phải đàn ông lúc làm chuyện này cũng sẽ nói những lời nói đáng sợ khiến người ta sợ đến té xỉu như vậy? Quá kinh khủng!

"A a." Cô gái đó không nói gì, cứ luôn miệng kêu đau không ngừng.

Cực kỳ kỳ lạ! Hai người đó hình như rất khổ sở muốn chết đến nơi, tại sao vẫn muốn tiếp tục? cô thật sự không hiểu nổi trong đầu hai người này đang suy nghĩ cái gì? Lòng hiếu kỳ của cô càng lúc càng tăng cao, cô không biết từ lúc nào đã dần dần tiến gần hơn, cả khuôn mặt cũng dính vào trên màn hình.

"Em có thể giải thích một chút, em bây giờ đang làm gì?" Sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng một người đàn ông như quý mị, làm hỗn loạn suy nghĩ tìm tòi của cô.

"Tôi đang nghiên cứu." Ah? Oa! ? Tại sao lại có tiếng người nói chuyện ở đây? Cô bỗng nhiên trừng lớn mắt, Xuýt chút nữa bị tia bức xạ của ti vi làm mù mắt. "Hả. không phải là. Hạ Lan Bình chứ?"

Oh! Làm cho cô "Thối" quá đi! Tại sao anh lại chọn lúc này để về chứ!? Thật là quá mất mặt mà!

"È hèm." Hạ Lan Bình khẽ ho một tiếng, đưa tay trực tiếp nhấn tắt TV. "Ngoại trừ anh ra còn có ai nữa?"

Anh vừa đi vào, đã nhìn thấy cả tâm hồn cô đều bị hình ảnh trên TV hấp dẫn. Ở những nơi như thế này sẽ có chương trình gì hay chứ? Toàn bộ đều là chương trình hạn chế độ tuổi, cô gái này nhìn thấy còn xem say sưa nữa chứ, thật không hiểu nổi đầu óc cô đơn giản hay là dâm dăng, nhưng mà nhìn vào biểu hiện hàng ngày của cô, chắc chắn mười phần là khả năng thứ nhất rồi.

"Ha. Ha ha, Anh...Anh đã về rồi?" Cô cười khan, hoàn toàn không có dũng khí đối mặt với anh.

"Rất đẹp mắt sao?" Anh đứng ở phía sau cô, vừa đúng ôm lấy thân thể nửa ngồi nửa quỳ của cô, cô bị vây ở giữa chiếc nằm hình tối đen của TV và cánh tay của anh. "Tiểu Lục Đề." Anh ác ý ở bên tai cô thổi hơi, giọng trầm thấp có vẻ nguy hiểm lại lười biếng.

"A, ha ha, tôi...tôi cái gì cũng không thấy." cô khấn trương rút vai lại, đôi mắt to tròn híp lại, bởi vì anh đột nhiên đến gần nên toàn thân sồn gai ọc. "Chuyện của anh. Làm xong rồi?"

Cô không nói láo, bởi vì trong phim bộ phận đó của nam nữ cũng bị che lại, cho nên không nhìn thấy gì.

"Còn chưa xong." Anh đứng cũng chưa đứng đến cô. Làm sao có thể "Làm việc" xong được?

"Vậy anh, trở về làm gì?" Thật ra thì cô muốn nói là, tại sao lại chọn lúc này trở lại? Ô. Thật là nghĩ đến là muốn khóc rồi!

"Không trở về làm thế nào ' làm việc ' được?" Hazz, anh biết cô không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì (Tự vạch áo cho người xem lưng), rõ ràng hai người "Làm việc" ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. "Nếu không làm sao bắt gặp cô làm chuyện xấu?" Hơn nữa cô lại là tội phạm hiện hành.

"Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý."

"Không phải cố ý, tại sao lại tập trung tinh thần như vậy, ngay cả anh vào phòng cũng không phát hiện?" Ừ, cô thật là thom. Anh dịch sát cổ của cô, nghe thấy trên người cô phát ra hương thơm tự nhiên.

"Tôi...tôi. Thật xin lỗi." Anh bất ngờ tiến lại gần, cô không giải thích được chỉ biết nói xin lỗi, cô khấn trương không ngừng lặp đi lặp lại.

"Anh thà rằng em lựa chọn cách khác để nói xin lỗi." Đầu ngón tay anh bỗng ngưng giữ chặt chiếc cầm xinh xắn của cô, để cho cô ngẩng đầu lên, hơi nghiêng mặt cúi xuống hôn mãnh liệt; thật ra thì cô căn bản không có lỗi, đây chỉ là cái cớ anh lợi dụng để hôn cô.

Lại tới nữa! Đầu óc Kỳ Lục Đề bỗng nhiên quay cuồng, cô không có biện pháp nào ngăn thói quen anh hôn cô đến mãnh liệt như thế này, mỗi lúc đều khiến toàn thân cô mềm nhũn, muốn động đậy cũng không có cách nào, ngay đến một chút sức lực để kháng cự cũng không có.

Đôi môi được đốt nóng, từng tác lưỡi bông rất, từng chút một hôn đến khiến cô vô lực phản kháng với hơi thở mùi đàn hương từ miệng anh, mùi vị của hai người hòa lẫn vào thành một luồng khí nóng, nhiệt độ trong căn phòng màu hồng bỗng chốc lên cao.

Anh đang làm pháp thuật gì trên người cô? Tại sao cô hoàn toàn không làm được gì?

"Hôn em, tiểu Lục Đề." Nhếch miệng gọi lên một nụ cười tà mị, lửa nóng lưỡi lướt qua viền tai nhạy cảm của cô, hải lòng cảm giác được thân thể cô run lên. "Không được....Tôi...tôi không không thể động đậy được...." cô không có cách nào nói hoàn chỉnh cả câu, dựa vào trong ngực anh thân thể

giống như một con búp bê vải bị rút đi sinh mệnh, chỉ có thể mặc cho anh định đoạt. "Đứng lên được không?" Anh hỏi.

Thậm chí ngay cả hơi sức để nói chuyện cũng không có, cô vô lực lắc đầu, hoàn toàn mềm yếu làm cô không biết làm như thế nào. Lưu chóng ôm lấy cô đi tới bên giường, đặt cô ở trên chiếc giường hình tròn tràn đầy màu hồng, xem ra càng lúc càng cảm thấy sắc đẹp có thể thay com. "Thật đẹp." Ngón trở lướt xuống hõm xương quai xanh, ánh mắt phát lên ngọn lửa nóng bỏng trông mắt đen tham lam tìm kiếm lãnh địa sắp thuộc về anh.

Kỷ Lục Đề theo bản năng tránh ánh mắt nóng bỏng của anh. Ánh mắt đen thâm thúy phát ra những ánh sáng khó hiểu nhìn chằm chằm cô, làm cả người cô nóng lên, không nhịn được run rẩy...

"Có muốn thử một chút mùi vị rất ngon đó không?" Cúi người, giọng nói của anh khàn khàn mà nguy hiểm giống như nhung lụa trượt vào màng nhĩ nhạy cảm của cô, không cho phép cô trốn tránh.

"Tôi không, không hiểu anh muốn nói gì?" gần như bị âm thanh của anh dọa sợ đến ngừng thở, cô luống cuống cuộn tròn thân thể, cả khuôn mặt toàn bộ vùi vào trong gối nằm màu hồng.

"Em —— thích làm đà điểu?" Anh mỉm cười, vừa cười vừa tức giận hành động của cô, ngón tay thon dài chạy dọc từ sau gáy cô trượt xuống dưới sống lưng, cảm thấy thân thể của cô căng thẳng giống như hóa đá.

Cô nói không ra lời, sống lưng theo bàn tay anh di động mà nóng lên, cô kháng cự chôn đầu ở trong gối mãnh liệt lắc đầu.

"Nhìn cũng dám nhìn, chẳng lẽ em lại không dám làm?" cô gái này lòng dạ rất mềm mại, nhưng tính tình cũng rất quật cường, nhưng anh có thể "Hướng dẫn từng bước".

"Này. Đừng nói nữa!" cô xấu hổ đỏ bừng mặt, thiếu chút nữa không đem gối đầu đốt thành cái động.

"Em thiếu dưỡng khí rồi, anh giúp em thông khí." Nhanh chóng đem kéo cô từ trong gối ra, không nói lời gì chặn lên môi đỏ mọng mê người của cô, lần nữa nỗ lực kích thích.

Kỷ Lục Đề xấu hổ xoay vòng nắm đấm nhỏ đánh vai anh, lưng, thế bấp bệch người đàn ông này giống như đá, ngược lại làm cho tay cô đau hơn, đánh một lát, cô cũng không còn sức để đánh nữa, dù thế nào đi nữa anh cũng không hề đau, chỉ là mình khiến mình vất vả hơn thôi.

"Rất tốt, hô hấp rất có hiệu quả, đúng là có thể làm cho em có tinh thần hơn." Anh được lợi còn ra vẻ, trên đầu lưỡi không quên chiếm nhiều hơn một chút tiện nghi.

"Anh thật quá đáng!" cô tức giận trừng anh, nổi giận đẩy anh một cái. "Tránh ra đi! Tôi muốn đi về!"

Cô biết rất rõ ràng mình không thể ở lại chỗ này nữa, nếu không tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng hai người bọn họ cũng biết rõ.

"Hừ! Vậy cũng không được." anh kéo eo cô lại khi cô muốn đứng lên. "Phòng bên cạnh vẫn chưa xong chuyện, em không phải mới một nửa đã từ bỏ chứ, không chịu trách nhiệm của một trợ thủ đó!" Hơi dùng sức, co lên lại ngã vào trong lòng anh.

"Trợ thủ cái gì chứ? Tôi cần bản không giúp được gì, anh để tôi trở về đi!" Lần này cô không thể để bản thân mình yếu đuối như vậy nữa, dùng lực vận vẹo thân thể. "Hơn nữa làm sao anh biết phòng bên cạnh còn chưa." Xong chuyện? GOD! Cô vậy mà không nói ra lời!

"Anh cần gì phải lừa em!"

"A. Nhanh, nhanh lên một chút nữa." Xuyên thấu qua màng nhĩ, tiếng rên rỉ đau khổ của cô gái truyền vào trong tai cô.

"Anh." cô không dám tin trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm anh. "Anh dám lấp mắt nghe lên!" Anh ta làm sao làm được? Rõ là. Quá thần kỳ!

"Đây là công việc." Anh nhướn lông mày, không chịu nổi cảm giác đạo đức mãnh liệt của cô. "Huống chi là người nhận vụ án này là em, anh chưa đồng ý." Anh là đang giúp cô đó! Rốt cuộc cô gái này có hiểu hay không?

"Tại sao lại đổ mọi chuyện lên đầu tôi vậy?" Cô úy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn, không dám gào thét.

"Em nói cái gì?" Anh nhướn cao lông mày, làm như nếu như cô nói sai một câu sẽ đem cô róc xương vậy, sẽ chuẩn bị đem cô róc xương róc thịt vậy. "Có can đảm em nói lại lần nữa xem!" giọng nói anh mang theo uy hiếp.

"Không có, không có, Tôi không nói điều gì cả!" cô đương nhiên là không dám lộ ra, như vậy mới phù hợp bản tính nhát gan của cô. "Anh có thể dạy dạy tôi sao?" Dạy cô làm thế nào trộm lấp mắt nghe lên. Mặc dù cô chưa dùng phương pháp này, nhưng ở trong nhận thức của cô, học nhiều một chút luôn là tốt.

Hạ Lan Bình hít một hơi, đẩy mắt anh như có một ngọn lửa hồi sinh. "Em thật sự muốn học?" Muốn học âm thanh hỗn loạn trong máy nghe lên.

"Ừm!" Cô dùng sức gật đầu.

"Sẽ không bỏ chạy?" Sẽ không giống như lúc này, nhân dịp dục vọng của anh mãnh liệt phui mông bỏ chạy?

"Ừ, sẽ không trốn." Vì sao phải trốn? cô cũng chỉ là muốn học laptop máy nghe lên mà thôi, trừ phi anh lại muốn mắng chửi người, nếu không cô học không được tuyệt đối không trốn.

Hạ Lan Bình bỗng chốc nhào lên người cô, đem cô đặt dưới người, nhìn chăm chăm đôi mắt tỏa sáng lấp lánh của cô. "nghe được những lời này của em là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ, Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mọi chuyện xảy ra sau đó không thể cứu vãn được nữa, mọi chuyện đều thoát ra ngoài phạm vi có thể tưởng tượng của Kỷ Lục Đề.

"Anh Anh làm cái gì vậy! ?" đến khi cảm thấy lạnh lý trí của cô đã nhanh chóng trở về, cô hoảng sợ lấy hai cánh tay che trước ngực.

Hạ Lan Bình không trả lời, đôi mắt nóng bỏng giống như thoi nam châm mạnh mẽ, không thu lại ánh mắt cứ gắt gao nhìn chăm chăm thân thể mềm mại của cô, máu của anh đang sôi trào sắp không thể không chế được.

Cũng may, anh là người hiểu biết có học, sẽ không giống như sắc lang nôn nóng nhào trước sắc đẹp, anh thích từ từ trên chọc cô, khiến cho cô chủ động yêu thương ôm ấp anh, vui vẻ thoải mái mềm mại dưới sức hấp dẫn của người đàn ông toát ra từ anh.

"Em không phải là muốn học hay sao? Anh đương nhiên phải chăm chỉ dạy dỗ em rồi." sau khi nói xong chuyện, chỉ hai ba động tác đã lột hết quần áo của anh đang ngăn cách với cô, thân thể cường tráng của anh chỉ sót lại một cái quần lót màu đen.

Quần áo của anh và cô đặt chung một chỗ, tất cả đã bị anh ném đi thật xa.

"Học." Đôi mắt cô trừng lớn, không tự chủ dịch về phía sau giường một chút. "Laptop máy nghe trộm tại sao lại phải cởi sạch quần áo? Vậy tôi không học nữa!" giọng của cô bén nhọn thêm mấy phần, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Anh mới đi ra ngoài được bao lâu? Chẳng nhẽ trước tiên phải cởi sạch quần áo, cài thật tốt máy nghe lên rồi lại mặc quần áo lại chỉnh tề, cô rất nghi ngờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, anh có thể hoàn thành những động tác phức tạp này.

"A?" Hạ Lan Bình ngây ngẩn cả người. Cho đến lúc này, anh mới biết cô đang muốn học kỹ thuật gì. "Em học những thứ này để làm gì? Em lại không dùng đến!" Cô chỉ cần quản lý tốt phòng dạy múa ba-lê của cô là được, cần gì phải học những phương pháp đến tám trăm năm sau cô cũng không cần dùng đến chứ, căn bản cô cũng không biết dùng vào đâu!

"Học nhiều một chút cũng tốt chứ sao!" cô nhích mông lùi về phía sau một chút, lặng lẽ kéo góc chăn, cô cần nhiều cảm giác an toàn hơn.

"Được, vậy anh sẽ dạy em một chút." Nhích gần thêm một chút, anh mừng rỡ nghe theo bản tính hiếu học của cô.

"Không cần! Trả lại quần áo cho tôi, tôi muốn về nhà!" Cô vội vàng lật người lăn một vòng lớn, cả người trốn vào trong mép giường, không khéo ngược lại khiến bản thân mắc kẹt vào hoàn cảnh nguy hiểm không có đường lui.

"Em cũng nghe thấy rồi, phòng bên cạnh vẫn chưa xong, nói không chừng chúng ta còn phải ở đây nghỉ ngơi 1~2 giờ nữa." bộ máy nghe trộm kia cùng với quần áo đã bị anh ném ra xa, anh cũng không rảnh rỗi đến mức đi nhặt nó lại. "Muốn nhặt thì em đến đó nhặt đi" anh lấy ánh mắt ý bảo, đưa mắt chỉ cô nhìn về phía đồng quần áo kia.

"Này, vậy." Vậy phải làm thế nào đây?

Muốn đi nhặt quần áo lại, thì phải đi qua anh, nhưng mà lúc này trên người cô không có gì che cả, đến ngay cả quần jeans cũng bị cởi ra đến mông, cho dù cô có thể đứng lên, nhưng cũng khó đảm bảo chiếc quần kia vẫn sẽ "Đính" trên chân cô.

"Tại sao lại trốn xa như vậy?" Anh tức giận ngồi xếp bằng ở trên giường, con người đen láy không thấy đáy vẫn như rực lửa nhìn cô. "Anh sẽ không miễn cưỡng phụ nữ, em mặc quần áo của em cho tốt đi." Tuy bộ dáng không thú vị này của cô khiến anh nán lòng, nhưng đáng về này của cô.

Thật sự rất mê người!

Cô dán chặt tường, trong lòng đang suy nghĩ làm sao để đi qua anh, mới không bị quấy rối thuận lợi lấy lại quần áo, bỗng chốc lỗ tai dán vào tường nghe thấy âm thanh mờ hồ từ bên kia truyền sang âm thanh âm muội rên rỉ, cô hoảng sợ lập tức dời lỗ tai đi, nghi ngờ mở lớn mắt nhìn chăm chăm "Âm thanh phát ra" từ bức tường màu trắng.

"Anh...Anh có nghe thấy, nghe thấy âm thanh gì không?" âm thanh này càng lúc càng lớn, cùng với âm thanh trên TV lúc này rất giống nhau, khiến lòng to

cô dựng đứng lên cả.

"Âm thanh gì?" Anh ngoáy ngoáy lỗ tai, dứt khoát nhấc hai chân lên giường, không thèm để ý đến việc "Nam sắc" của anh bị cô nhìn thấy hết.

"Cái đó, cái đó." Cô khăn trương cuống cuống chỉ vào mặt tường, một gương mặt trái xoan đỏ rực như lửa, nhìn mặt anh mà không giải thích được, giống như thật sự chưa từng nghe thấy âm thanh kỳ quái đó bao giờ, cô không nhìn được nghi ngờ có phải bản thân mình nghe nhầm âm thanh xấu nào không, "Rất, âm thanh rất là lạ." Cô nói không lưu loát như nuốt phải thứ gì đó cứng, giọng nói khẽ run.

Hạ Lan Bình dùng ngón tay ám chỉ cô im lặng, tập trung tinh thần nghe cẩn thận, không bao lâu liền bật cười. "Loại âm thanh này ở trong chỗ này lúc nào cũng có, đừng ngạc nhiên như vậy!."

". Đó." Cô căng thẳng toàn thân căng cứng, không

dám nhúc nhích một chút nào, chỉ sợ anh thay đổi chủ ý, lại muốn làm chuyện gì đó tà ác với cô.

Năm năm phút đồng hồ, phòng bên cạnh tiếng rên rỉ cũng vang lên năm phút đồng hồ, liếc mắt nhìn thấy gương mặt càng ngày càng đỏ của Kỳ Lục Đề, Hạ Lan Bình rút cuộc nhảy dựng lên, ý tốt dâng lên nhặt quần áo ném sang cho cô. "Mặc vào." Kỳ Lục Đề dường như vui mừng mà phát khóc, cô lo lắng kéo quần áo về, đứng sau lưng anh nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề. "Đến đây." Anh mặc quần dài vào, vỗ vỗ bên cạnh mép giường ý bảo cô ngồi xuống, nhìn ánh mắt đề phòng của cô... anh trừng mắt thờ dài. "Anh không phải đã nói không miễn cưỡng em rồi sao? Đến đây!" nắm lấy cổ tay cô, giống như xách một con gà đặt cô ngồi xuống cạnh mép giường.

"Làm cái gì?" Có cam đoan của anh, thần kinh căng thẳng của Kỳ Lục Đề từ từ buông lỏng.

Người đàn ông này miệng tuy xấu một chút, anh ta tuy thích động tay động chân với cô, không có việc gì liền thích ép cô làm việc giúp an ta, nhưng dù sao anh ta cũng được xem như là một người tốt, ít nhất sẽ không đánh phụ nữ.

Cô rất rõ ràng, với tình huống lúc này, chỉ cần bất kỳ ma sát nhỏ nào cũng có khả năng xảy ra chuyện, nhưng mà anh lại nhịn xuống, vì cô không đồng ý.

Đàn ông vào lúc này chắc có lẽ đều xúc động? mặc dù cô không có kinh nghiệm, nhưng dù sao cô cũng hiểu biết chút ít, cũng bởi vì anh không ép buộc cô, nên cô đối với anh thiện cảm lại tăng thêm một phần.

"Cứ ngồi như vậy cũng không phải là biện pháp, không bằng em cứ xem tivi đi, cho nhanh hết thời gian." Mà anh lại có thể ngủ một giấc.

Anh đưa điều khiển tivi cho cô, hai chân đặt dưới sàn nhà, nằm ngang hình chữ L, ngủ. Anh không phải đặc biệt thích ngủ, nhưng ở đâu anh cũng có thể ngủ được, hơn 30 giây đồng hồ đã ngủ say.

Không bao lâu, tiếng thở đều đều đã nhẹ nhàng truyền ra từ trên giường.

Kỳ Lục Đề sững sờ nhìn điều khiển tivi, lại ngây ngốc nhìn anh mới chốc lát đã ngủ say, cuối cùng đem tầm mắt dời lên chiếc điều khiển ở trên tay giống như nó sẽ cắn người vậy.

Anh mới nói xem loại phim này không tốt, tại sao lúc này lại bảo cô xem tivi? Có phải trong đó không chỉ có mỗi kênh "có màu sắc" mà thật ra còn có kênh nào khác nữa?

Ôm tâm trạng nghi ngờ, cô cẩn thận từng li từng tí một mở tivi lên, trong đó cũng nhanh chóng truyền đến âm thanh đó, đáng tiếc khiến cô thất vọng, bởi vì dù bất cứ kênh nào, cũng đều là những hình ảnh hạn chế độ tuổi, khiến cô nhìn thấy cả người khôn hiểu sao lại vô cớ nóng lên.

Mặt hồng tim đập nhanh cô tắt TV đi, cô nhìn khắp phòng hết bên trái rồi lại bên phải, cuối cùng tìm được một việc "đứng đắn" có thể làm - nhìn anh.

Nhìn anh ngủ so với xem tivi có vẻ tốt hơn, cũng thoải mái hơn so với việc nhìn gian phòng màu hồng này, sau khi đem tầm mắt nhìn vào gương mặt anh xong, ở trong lòng cô nghiêm túc đưa ra một kết luận.

Anh là một người đàn ông đẹp trai. Mặc dù từ lần gặp mặt đầu tiên, giữa hai người luôn tranh chấp không ngừng, nhưng cô chưa từng phủ nhận anh đẹp trai.

Mái tóc đen mềm mượt, có mấy sợi tóc cứng đầu che lấp trán của anh, hơn nữa anh lại có tóc mai, tính tình lại khuôn phép, đối lập với nhau, lông mày và lông mi của anh giống nhau nó rất dày, lông mày thô kệch thể hiện ra tính cách không hiền lành của anh, lông mi dài mà cong vút khiến cô rất ghen tỵ, dường như còn dài hơn của cô nữa.

Sống mũi thẳng tắp đôi môi gợi cảm khê nhếch lên, nhân trung lõm xuống theo hiểu biết của cô về tướng mệnh nói, điều này chứng tỏ anh sống rất lâu, làn da màu lúc mạch, chắc là do thời gian bốn ba ở bên ngoài nhiều nên mới có màu vậy, tổng thể mà nói, chính là loại đàn ông khiến các cô gái cảm thấy rung động đến mức muốn hét chói tai.

Cô có một loại xúc động muốn chạm vào anh, cái này không phải là chỉ có anh mới làm được, cái này là trả thù việc anh cứ động một tý là dùng tay sờ loạn trên cơ thể cô, cô có lẽ cũng có quyền chạm vào người anh. Đưa tay ra trước mặt anh quơ hai cái, thật vui mừng vì anh không có dấu hiệu tỉnh lại, cô hít sâu một hơi dùng đầu ngón tay khẽ vuốt nhẹ lên từng góc cạnh khuôn mặt của anh.

Thì ra da thịt đàn ông so với cô rất khác, có chút thô, cũng không giống như da người khác bị lỗi lổm do sẹo, mà da của anh trơn nhẵn, xúc cảm không

tê.

Sờ lên đường như có cảm giác ngại, cô mơ màng lướt qua trán anh, sống mũi, chạm đến nhân trung, rồi lại đi chuyển xuống môi của anh thì dừng lại.

Trời ạ! Tim của cô đang đập loạn nhịp!

Sẽ không có chuyện gì chứ? Hình như anh ngủ rất ngon, chắc sẽ không vì quấy rầy mà tỉnh, để cho cô có cơ hội cần rờ một lần đi!

Xuôi theo bờ môi anh, khe run run do dự chạm vào bờ môi anh, ánh mắt không nhìn được nhìn theo di động của đầu ngón tay, cảm xúc mềm mại như tơ khiến cô mất hồn, cho đến khi đầu ngón tay truyền đến một trận đau đốn, cô mới đưa mê mẩn và suy nghĩ của mình quay lại thực tế.

"Em sờ trộm anh." Chẳng biết từ lúc nào đôi mắt đen đã mở ra khóa lại ánh mắt hoảng hốt của cô, Hạ Lan Bình mở miệng lên án.

"Umh, umh, thật xin lỗi." cô không phải cố ý! Cứ nghĩ rằng anh sẽ không tỉnh, cô mới có thể buông thả như vậy, cô thật sự không ngờ đến trong những lúc mấu chốt nhất anh lại phát hiện ra cô làm "Chuyện xấu".

Tại sao lại luôn là câu nói trẻ con này nhỉ? Hạ Lan Bình khóc không ra nước mắt.

"Cho anh lý do, để anh suy nghĩ xem có nên tha thứ cho em không." Muốn chết! cô cứ sờ như vậy, khiến cho dự vọng của anh thật vất vả mới có thể bình thường bắt đầu chuyển động trở lại, anh thật sự nên bỏ qua cho sắc đẹp của con cừu nhỏ này sao? "Nghĩ cho kỹ rồi nói, nếu không thuyết phục được anh. . . anh sẽ làm cho xong chuyện lúc trước đang làm dở."

Anh thừa nhận mình có phần nhân dịp người gặp nguy để hưởng lợi, nhưng cô gái này lại cố tình tạo cơ hội như vậy, anh không phải đũa ngọc, nếu không có gắng vận dụng điểm này, thì đến lúc nào mới có thể đụng đến cô?

"Này, làm sao có thể! ?" Rất quý dĩ, anh lại ép bức cô như thế, cô cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại trái tim lại như nai con đập loạn, nhận thức như vậy khiến cô hoảng sợ ngược ngáp đan xem, mắc cỡ đỏ bừng mặt.

"Cho em một phút." Bắt đầu tính giờ.

"Em..Em nhàm chán thôi!" nắm chặt nắm đấm nhỏ, lòng bàn tay bắt đầu đỏ mề mòi.

"Năm mươi giây." Bác bỏ.

"Cái đó. chương trình ti vi rất đáng sợ, khó coi." Lý do này đủ hợp lý đi?

"Ba mươi giây." Trong lúc do dự, mắt nhắm giây, bác bỏ.

"Thật! em không nói dối!" Đỏ mặt đến tận mang tai, cô muốn khiếu nại!

"Ừ, mười lăm giây." Anh than nhẹ, lại trừ mất mười lăm giây, bác bỏ vẫn không thay đổi.

"Ách. Ừ." Nói không nên lời, cũng không thể nói là mình ham mê "Nam sắc" chứ? Chuyện này làm sao cô có thể nói ra miệng được?

"Năm giây cuối cùng." Anh nhếch môi cười, bất kể cô nói gì, đáp án chỉ có một, chính là bác bỏ.

"Anh. Anh." Nhịp tim càng lúc càng nhanh, cô dường như có thể nghe tiếng nhịp tim mình như đánh trống.

"Đã đến giờ." Đôi mắt lười biếng chống lại cô, không để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cúi xuống, "Chuẩn bị xong chưa?" Hắc hắc! Lần này cô có thể không trốn được!

Kỷ Lục Đề hồi hộp lắc đầu, tất cả máu đều chảy ngược trở lại, ép có chiếc cổ trắng nõn của cô hồng lên.

"Cô gái đáng thương." Anh lắc đầu mà thở dài, nhẹ thổi một hơi trên

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang bị nung đỏ của cô, có thể nhìn thấy đám mây hồng không thay đổi trên mặt cô. "Phải làm gì đây? Anh nên xuống tay như thế nào mới hợp đây?" Trong giọng nói không hề có thành ý thương hại.

"Anh.hãy bớt nói nhảm đi!" Xấu hổ đưa ánh mắt xem thường nhìn về phía anh.

"Hung dữ như vậy?" nhếch mày lên, bưng tỉnh nhìn bộ dạng dửng dưng cảm trên người cô.

"Heo đất!" Cô kiêu ngạo quay đầu, đáng tiếc sắc mặt đỏ ửng đem khí thế của cô hoàn toàn phá hư không bỏ sót.

"Có thể bắt đầu chưa?" ban đầu vốn còn muốn trêu chọc cô một lúc, nhưng cô lại khác hoàn toàn với bộ dáng mềm mại ngày thường, càng làm anh càng muốn chinh phục con mèo nhỏ quật cường này, dĩ nhiên, với phương thức anh đồng ý.

".....tùy, tùy anh!" Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận, không việc gì tự dưng nói rõ như vậy chứ? Lần này thật sự thành thức ăn cho bữa cơm tối

của anh rồi.

Hai hàng lông mày nhíu lên, anh buồn cười không nặng không nhẹ đẩy cô một cái, vừa đúng để cho cô nằm ngang trên giường. “Vậy thì đến đây đi!” Giống như động tác nhanh nhẹn của chú báo nhỏ, bàn tay nóng bỏng đã dính vào bên eo cô, lúc này cô không cho quần lót vào trong quần áo.

Cô nhắm mắt lại, mặc cho anh cởi bộ quần áo cô mặc vào chưa đầy 20 phút, lần nữa vút xuống vị trí giường lúc trước.

Đều tại căn phòng đáng giận này, khiến trong đầu cô luôn có một tưởng tượng quái dị, lại vừa có kích động muốn vùng trộm nệm trái cấm. Dù sao cô cũng chưa có bạn trai, nếu cô cảm thấy anh vừa mất, không bằng.....Thì cho anh đi!

“Thích không?” Anh thích nghe giọng nói của cô, khiến anh càng thêm kích động.

“Đừng hỏi....” như vậy làm cô nhớ tới những lời nói hạ lưu của người đàn ông trong phim, cô không cách nào xác định trái tim của mình có thể chịu đựng từng lời nói thốt ra từ đôi môi gợi cảm kia của anh được không nữa.

“Không hỏi làm sao biết cảm giác của em?” Anh không phải là loại đàn ông mình thoải mái không chú ý đến cảm thụ của bạn gái, anh kiên trì muốn biết đáp án của cô: “Nói thật.”

“Anh rất phiền.....” Cô vô lực níu lấy cổ của anh, kéo đầu của anh xuống, tặng cho anh một nụ hôn nóng bỏng.

Cô muốn cho anh him miệng.

Hạ Lan Bình dĩ nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội này, anh vui vẻ tiếp nhận cô chủ động, dùng đầu lưỡi thuần thực quấn lấy đầu lưỡi vùng về của cô, tự nhiên cùng cô quấn lấy, cho đến khi cô sắp hôn mê.

“Anh thích em chủ động.” Cô gái này không phải quật cường bình thường, mà làm anh hưởng thụ được khoái cảm của sự chinh phục.

“Không cần nói những lời thô tục như vậy!” Cô tức giận thờ ơ gấp chỉ trích.

Nhếch mày, vẻ mặt tùy tiện lộ ra hết. “Như vậy, xin hãy đem đôi chân xinh đẹp của em mở ra.” Anh không ngại đổi lại những từ ngữ tao nhã, dù sao ý của nó giống nhau.

“Anh không thể cảm miệng được sao?” Cô sắp bị anh ép điên rồi.

“Rất khó.”

Phụ nữ khi yêu thường thích nói ngược, cô chính là một tài năng xuất chúng trong đó, ổn định nói những từ đó.

“Đã bảo anh đừng nói rồi mà! Con quỷ đáng ghét!” Cô giả bộ hung ác trừng anh, nhìn thấy trên trán anh lấm tấm mồ hôi hột thì sùng sốt một chút, “Tại sao anh lại chảy nhiều mồ hôi như vậy?” Người ta không phải đều nói phụ nữ làm bằng nước sao? Theo suy nghĩ của cô, anh mới làm bằng nước, nếu không tại sao lại toát nhiều mồ hôi như vậy?

“Chờ một chút nữa sẽ chảy mồ hôi nhiều hơn.” Anh cười khò, nhanh chóng lột bỏ vật che đậy duy nhất của mình ra.

“A!” Cô xấu hổ hét lên một tiếng, lần đầu thấy rõ toàn bộ ‘mãnh nam’ của đàn ông.

“Sợ cái gì?” Anh làm chuyện xấu lời kéo tay của cô, để cho cô chạm đến bộ phận đó của anh vận động làm nói rắn chắc hơn một chút. “Em đã từng nhìn thấy hết, anh đương nhiên phải đền đáp cho em một chút.”

“Oh.....thật là đủ rồi.” Cô tròn trắng mắt, bàn tay nhỏ bé lưu luyến ở trước vòm ngực cường tráng của anh.

Anh thật sự khác với bản thân lúc bình thường, tối thiểu ‘độ cứng’ cũng khác nhau.

“Em học được rất nhanh.” Anh nheo mắt lại, đè nén tiếng rên rỉ đang xông lên cổ họng.

Cô vội vàng nháy nháy đôi mắt, không biết được mình học được cái gì đáng để anh khen ngợi như vậy.

“Anh biết rõ, cảm thụ anh, em sẽ thích.” Anh tự tin gần như tự tại.

Màu hồng của căn phòng, thô thờ gấp của đàn ông, người phụ nữ lực mềm yếu, thiết kế xuất sắc, vô biên. Không ai nhớ đến mục đích của chuyến đi này, tất cả tâm sức đều đắm chìm trong ý đồ của đôi phương, cho đến khi ánh lửa trong mắt biến mất thay thế vào đó là tiếng thở dốc đã chiếm lĩnh hoàn toàn, thể xác sung sướng – a, lúc này nên đi thu thập kết quả điều tra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xỉn Lối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sự kiện "Lạc Thiên Đường" rốt cuộc chấm dứt.

Nghe nói Lục tiểu thư đã nhận được máy ghi âm và chụp ảnh và cuốn băng ghi hình "Diễm sắc" của Hạ Lan Bình sau đó, lại lần nữa khóc cho lem hết son phấn và hai chiếc lông mi giả chói mắt trôi hết, ngay tại chỗ thanh toán hết phí chi phí điều tra, mặc kệ Hạ Lan Bình phản ứng, vẫn khóc đến rất đau lòng.

Cô suy nghĩ, nếu mình không có cách nào giống như những cô gái Mỹ, xúc động lấy ứng tự động đem đôi gian phu giảm phụ này bắn chết, cũng không làm được như những cô gái Nhật Bản nhân nhượng vì lợi ích chung, đau khổ cầu xin chồng quay đầu, cũng không làm sao có thể côi mớ giống như người dân nước Pháp, bắt gặp chồng mình và người phụ nữ khác đang qua hệ, thì rộng rãi nói một tiếng "Xin lỗi, đã quấy rầy, mời tiếp tục", vì vậy chỉ có thể gửi gắm hi vọng tình cảm của nam nữ.

Cũng may, đứa bé như Lục tiểu thư luôn đứng lên bảo vệ lập trường của người mẹ, hai người là con trai và con gái của ông ta mang theo "Chứng cứ" ngã bài với Tuần Lạc Nguyên, sự tấn công của tình thân hơn nữa bị một màn nước mắt như mưa đạn phát ra, khiến "Tên buôn lậu không hợp pháp" là Tuần Lạc Nguyên đứng trước con trai con gái mình khóc rống thất thanh, lớn tiếng sám hối.

Với tính cách của Tuần Lạc Nguyên mà nói, trái tim của ông ta vẫn hướng về tình thân, bởi vì nhất thời bị mê hoặc bởi sắc màu của thế gian, nên mới có thể đứng núi này trông núi nọ gây sai lầm lớn, không phải thật lòng muốn bỏ rơi người vợ kết tóc se duyên không hề ý, hơn nữa hứa từ bây giờ sẽ không tái phạm nữa, đem hết tâm trí mình đặt vào việc gắn kết lại gia đình.

Nhiệm vụ hoàn thành như ý muốn, trên lý thuyết người được lợi là Hạ Lan Bình nên vui vẻ mới đúng, dù sao "Mike Mike" cũng vào trong túi, tiền vào túi là an tâm nhất. Nhưng ra ngoài dự liệu, tâm trạng của anh lại giống như con trâu bị buộc thuốc nổ khắp mình, là Kỷ Lục Đề rất nhức đầu.

"Đến đây, em hãy nói rõ ràng cho anh, em tốt nhất nên nói thật rõ ràng cho anh!" Thân hình cao lớn đi qua đi lại trong phòng khách không quá rộng, khiến người ta có cảm giác không thông, "Anh đã nói rất nhiều lần rồi." uống một hớp Hồng Trà Scotland, cô rất cần bổ sung nước trong cổ họng.

"Đúng là anh nói rất nhiều lần, anh cũng vậy đã nghe rất nhiều lần!" anh ngừng bước chân nặng nề khẽ rên rỉ, hai tay chống eo, trong mắt người đang ngồi như Kỷ Lục Đề giống như người không lồ. "Nhưng anh không hiểu nổi tại sao người anh họ kia của em, tại sao lại biến thành vị hôn phu của em!?"

Cô gái đáng chết! Bọn họ đều đã có quan hệ da thịt, cô mới lòi ra một vị hôn phu ở đâu ra, tại sao lại có thể lộn xộn như vậy được! Có thể nào không khiến người khác phát điên! ?

"Ách, mẹ của anh họ, cũng chính là người gì bà con xa, bà ấy nói là từ nhỏ đã ước hẹn mới cha mẹ em, nói sau khi em lớn lên sẽ gả cho anh họ." Cô đang hoảng thuật lại N lần, người đàn ông này sao vẫn không hiểu, phiền chết người!

"Người khác tùy tiện nói một chút, em cứ như vậy tùy tiện nghe theo? Em rốt cuộc suy nghĩ không vậy?" Chuyện như vậy có thể tùy tiện nói, tùy tiện nghe sao? Vậy anh nói Kỷ Lục Đề là vợ của Hạ Lan Bình, cô cũng không phản đối sao? Phi!

"Không phải tùy tiện nghe theo!" Ghét nhất, ghét nhất anh, lúc nào cũng nói người ta ngốc!

"Bọn họ có tài liệu chỗ luật sư để chứng minh, chứng minh việc này không giả."

"Luật sư ở đâu ra?"

Anh dùng cặp kia giống như đôi mắt chim ưng, sắc bén trừng cô.

Như vậy cũng quá thú vị đi, nếu thật sự có hôn ước từ nhỏ, có lẽ chỉ là lời trêu đùa trên miệng, cũng không phải là cổ đại, lại còn có tin vật để làm chứng, không có khả năng có tài liệu chứng minh ở phía luật sư, huống chi bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, đã sớm không lưu hành chuyện này nữa, lấy khả năng trình thám nhạ cảm của anh, chuyện này tám phần có ẩn tình.

"Gì phải luật sư đưa đến mà!" cô vờ mặt ngây thơ nhìn anh.

Cũng không biết vì sao, cô bây giờ không còn sợ anh giống như trước đây. Có lẽ là thấy rõ chó sủa nhưng không cắn người, anh phần lớn là chứng tỏ mình là người có tài mà thôi, cho nên không phải quá sợ, chỉ có một chút sợ.

"Luật sư của em đâu? Lúc cha mẹ em đi, có để lại gì cho em không?" Trải qua một thời gian dài anh hỏi thăm tin tức, biết được cha mẹ cô đã cùng nhau qua đời trong một vụ tai nạn, may mắn là cha mẹ cô rất thông minh, trước kia mỗi khi đi xa nhà đều lập trước di chúc để đề phòng mọi chuyện xảy ra, không ngờ có một ngày sẽ có công dụng. "Dường như có ủy thác một số thứ" Thờ dài, cô vĩnh viễn không hiểu nổi những điều khoản rườm rà đó. "Anh hỏi cái này làm gì?" "Anh tò mò người gì bà con xa kia và, anh họ em có động cơ." Mọi chuyện chắc chắn phải có nguyên nhân. Những người này đã rất lâu không liên lạc với cô, nhưng bây giờ đột nhiên chạy đến nhận người thân, anh nghi ngờ những quỹ được cha mẹ cô gửi này mới đúng là mục tiêu của bọn họ.

"Anh có bệnh thần kinh à." Cô cười mỉa. "Nghỉ ngơi có âm mưu." Làm trinh thám đã lâu, có phải đã mắc bệnh ghê ghệp rồi không?

"Chẳng lẽ em thật sự muốn gả cho người đó?" Nói đến đây, anh lại không nhịn được bốc lửa.

"Người ta có tên có họ, anh không nên gọi người ta là tên này, tên kia như vậy, thật không có lễ phép." Cô không ủng hộ nhũn nhủi đôi mày thanh tú, căn bản không đem vấn đề chồng hay anh họ đó bỏ vào trong lòng, ưu nhã ném một hộp trà.

"Em nói anh ta tên gì ấy nhỉ?" Anh tức quá rồi, đâu còn đầu óc đâu mà nhớ đến tên của tình địch được nữa?

"Ngu Nãi Đường." Cô mỉm cười một chút, không chán ghét cái tên này.

"Nghe giống như ăn com nhão." Quân cái khí gió anh ta tên là kẹo sữa bò hay là kẹo mè xừng, dù thế nào đi nữa anh đối với tên họ Ngu này không có thích, nên ghét luôn tên của anh ta.

"Hạ Lan Bình." Cô cất giọng cảnh cáo.

Anh thở ra một hơi, không hề muốn khiêu khích thái độ tu dưỡng của cô. "Em cho anh phương thức liên lạc với luật sư."

"Làm gì?" Cô nghe lời từ trong ví da lấy ra danh thiếp, cuối cùng còn nghi ngờ hỏi một câu.

"Chiếm đoạt lại số quỹ cha mẹ em để lại! ngu ngốc!" Đoạt lấy danh thiếp nhìn một cái, hay thật, anh biết, lần này chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. "Được rồi, trả lại cho em."

"Nhanh như vậy?" Cô trừng lớn mắt, cất danh thiếp. "Anh có bản lĩnh nhìn qua là không quên à?" Như vậy còn làm thám tử làm gì? Đi dạy phương pháp đọc và ghi nhớ nhanh chóng, giống như minh tinh Trần Tuấn Sinh trong TV mở một lớp rèn luyện tăng khả năng ghi nhớ, không phải kiếm tiền nhanh hơn à? Cũng không cần vất vả theo dõi người khác như vậy.

"Ai cần em lo!" Anh đang tức giận cô đến lúc này mới cho anh biết về việc này. "Không phải em thật sự sợ anh sẽ giành hết số quỹ mà cha mẹ em để lại cho em chứ?" Đã nói cô gái này thật sự không biết suy nghĩ, làm không tốt bị bán đi còn thay người khác kiếm tiền!

"Anh sẽ không." Cô cười ngọt ngào, cầm bình Hồng Trà bên cạnh rót vào trong chén. "Em tin tưởng anh."

Nói không ra nguyên nhân, cô không tin anh là loại tiểu nhân lừa gạt người khác Ách, nhiều nhất là nghe lén, chụp ảnh, len lén theo dõi, đó chỉ là công việc của anh, cũng coi là một người làm nghề mang lại hạnh phúc cho người khác, dù sao thật sự có người cần.

Hạ Lan Bình im lặng nhìn cô, trái tim lướt qua một tia rung động.

Cô tuy hơi hơi vụng về ngốc nghếch một chút, quật cường một chút, cũng không quá xinh đẹp nhưng lại quá đơn thuần, nhưng cô lại rất khéo hiểu lòng người, giống như đóa Giải Ngữ Hoa nho nhỏ, không tươi đẹp tràn đầy hương thơm, lại khiến người ta đau thương vô cớ.

Ngồi xuống bên cạnh cô, thân mật ôm vai của cô. "Anh sẽ không để em gả cho kẹo sữa bò."

"A! Đừng!" Cô khẩn trương bảo vệ cái ly, chỉ sợ chén Hồng Trà lúc này đã đổ khắp người ẩm ướt.

"Này, muốn thân thiết trước tiên xin nhớ đóng kỹ cửa lại." Bỗng nhiên trước cửa truyền đến giọng nói mát vui của một người đàn ông, nhanh chóng chiếm lấy ánh mắt của hai người. "Tĩnh cảnh giác thật kém, cậu như vậy mà muốn làm thám tử hả?"

"Kính Vũ?" Hạ Lan Bình thấy rõ người tới, phát hiện trên tay anh ta còn gior lên con vật rất quen thuộc.

"Thực nữ '!' Kỳ Lục Đề đề chạy đến bên người đàn ông kia, vui mừng cướp lấy con mèo nhỏ yêu dấu trong tay người đàn ông kia. "Em lại loạn chạy, hại chị tìm khắp nơi cũng không thấy em đâu!"

Thấy cô ôm mèo vui vẻ đi vào phòng khách, Chử Kinh Vũ dựa khung cửa hỏi: "Cô ấy là người phụ nữ của cậu?"

Hạ Lan Bình cười không đáp, gior tay lên nhìn đồng hồ. "Hắc! Có làm hay không? Giờ này cậu có thể ra khỏi nhà à?" Chử Kinh Vũ là người làm việc ban đêm, là cú đêm điển hình, hiện tại "Mới" hai giờ chiều,

Uống nhầm thuốc mới "Lên" sớm như vậy.

"Còn không phải là bị con mèo đáng chết làm hại!" Không có việc con mèo cái này lại kêu loạn dưới giàn hoa, làm cho anh ta không có cách nào yên ổn ngủ được.

Hạ Lan Bình và Chử Kinh Vũ là bạn tốt nhiều năm, cũng là đồng nghiệp, dứt khoát thuê một căn hộ chỗ tầng hai nhà ông Vương, Hạ Lan Bình bởi vì phải mở cửa làm ăn, nên lựa chọn ở tầng một mà ở trước có thể kinh doanh, mà mọi việc cũng "Không sao cả" Chử Kinh Vũ lại vẫn ở tầng hai.

Dẫn hấn đi vào cửa, Hạ Lan Bình rót cho hai người hai chén cad phê. "Nó làm cái gì?" Học động tác ưu nhã hàng ngày của Kỳ Lục Đề, uống một hớp.

"Gọi xuân." Còn gọi rất lâu, lỗ tai cũng mọc vết chai rồi.

Hạ Lan Bình mới ngậm cà phê vào trong miệng thoáng chốc đã phun toàn bộ ra ngoài, lập tức đưa mắt nhìn về phía Kỳ Lục Đề.

"Sẽ không phải vừa vặn con mèo kia là mèo đực chứ?" Anh tức giận rút giấy lau ra "Đem chứng cứ" dọn dẹp sạch sẽ, giấu cột liếc Chữ Kinh Vũ một cái.

"Cậu đi chết đi!" Chữ Kinh Vũ mặc kệ Kỳ Lục Đề nghĩ như thế nào, dù sao cô gái này cũng không có quan hệ gì với anh. "Người bị thuần phục không có lỗi." đời sống sinh hoạt tập hình như thay đổi không ít.

"Im cái miệng Nguru của cậu lại!" Chữ Kinh Vũ là PUB của quán rượu kiêm cổ đông, thân là một vị cổ đông khác Hạ Lan Bình thường gọi đùa anh ta là "Nguru Lang", dựa vào khuôn mặt xinh đẹp này để kiếm tiền của phụ nữ.

"Cậu còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa?" Chữ Kinh Vũ chịu không nổi nhất nhất là anh tự cho mình hài hước, đáp lại anh một ánh mắt lạnh."Được, tôi biết rõ cậu không ăn ‘ đồ ăn mua ngoài ‘, cũng có thể đi?" Phi! So đo nhiều như vậy làm gì?

"Cậu rốt cuộc đang bận rộn chuyện gì? Không có thời gian đến quán giúp đỡ được sao?" chuyện trong quán.

Mọi việc đều giao cho anh chuẩn bị, có người nào hùn vốn mà như vậy được sao? Không phải quá thoải mái đi!

"Tớ không có về bên ngoài ‘Xinh đẹp’ như cậu, tỉnh lại đi!" Thịnh thoảng đi uống một ít rượu còn có thể, gọi anh đối với các cô gái háo sắc đến quán rượu cười vui vẻ, anh lại làm không được.

Chữ Kinh Vũ nheo lại mắt, con người thoáng qua nguy hiểm. "Cẩn thận cách dùng từ của cậu." Anh ta hận nhất người khác nói anh ra xinh đẹp, xinh đẹp chỉ dùng để hình dung phụ nữ.

"Cũng sẽ không mất một miếng thịt nào, có chuyện gì xấu chứ?" chỉ toàn nói những lời ác độc với anh ta thôi, lại không chửi anh ta bề ngoài mê người, lòng dạ hẹp hòi quá!

"Mời uống trà." Kỳ Lục Đề "Thực nữ" chơi, không thể nào chú ý giữa bọn họ nói chuyện gì; chỉ là cô phát hiện Chữ Kinh Vũ không hề động vào cà phê, nhàn nhã bung lên một chén Hồng trà chia sẻ với khách.

"Cám ơn." Chữ Kinh Vũ khác với khuôn mặt khó coi lúc bước vào cửa, nở một nụ cười tươi mê người.

"A." Kỳ Lục Đề nháy mắt mấy cái, kim lòng không được bật thốt lên."Anh cười lên thật xinh đẹp."

Trong lúc nhất thời, Chữ Kinh Vũ trên khuôn mặt còn tươi cười lúc này bây giờ khoe miệng giật giật, Hạ Lan Bình thì lại buồn cười cất tiếng cười lớn.

"Ách, thật xin lỗi, em nói có gì sai à?" Đối mặt vẻ mặt khác xa của hai người đàn ông này, Kỳ Lục Đề phát hiện hình như mình vừa nói chuyện không nên nói.

"Không có, không sao cả." Chữ Kinh Vũ tự tìm mất mặt bĩu môi, không nổi giận với người phụ nữ của người anh em mình.

"À, vậy các anh nói chuyện đi, em phải trở về lớp học rồi." Hôm nay là thứ tư, cô hình như hẹn với mấy đứa nhóc tập múa ballet.

Ôm lấy "Thực nữ", cô ưu nhã xoay người rời đi, lưu lại người đàn ông đang mất lớn trừng mắt nhỏ.

"Xem ra được giáo dục rất tốt." Chữ Kinh Vũ?

"Ừ." Có lẽ tính cách được bồi dưỡng từ cuộc sống.

"Kết hợp với cậu thật là quá đáng tiếc." Nghe rõ ràng, là "Quá đáng tiếc" mà không phải "Có chút đáng tiếc" hai chữ này khác nhau một trời một vực; trước hết để cho cậu ta vui mừng, sau đó sẽ đem cậu ta đạp xuống địa ngục.

"Cậu đã quá lâu không được dạy bảo, ngứa da rồi, có phải không?" Hạ Lan Bình nhếch mày hỏi.

"Cũng lâu rồi không có luyện nắm đấm rồi." Chữ Kinh Vũ để chén Hồng Trà xuống, khiêu khích chống lại mắt của anh.

"Vậy thì đến đi!"

Hai người đàn ông kéo ống tay áo lên, đánh nhau trong văn phòng thám tử không tính là quá lớn này, đánh cho trời đất mù mịt, không ai nhường ai ——

"Cô giáo Kỳ, làm sao cô lại đi ra từ ‘Văn phòng thám tử mục nát’ đó vậy?" tập múa xong, Tiểu Mặc uống chén hồng trà do Kỳ Lục Đề pha, một đôi mắt to xoay vòng xung quanh cô.

"Ách, cô giáo Kỳ làm việc ở đó."

Cô tìm lý do tốt nhất.

"Lương rất cao ạ?"

Tiểu Vĩ giống như một ông cụ non hỏi.

Vào! Một mũi tên xuyên tim.

"Được, cũng được." cô làm sao có thể thừa nhận bản thân làm miễn phí? Vậy chẳng phải gây chuyện cười cho mấy đứa nhóc này?

"Em cảm thấy được cô giáo Kỳ không cần vất vả như vậy!" Tiểu Đạt đến vỗ vỗ lên "Thục nữ" đang ngồi bên cạnh. "Tìm phiếu cơm dài hạn nếu so với đi làm công đơn giản hơn nhiều."

Kỳ Lục Đề không dám tin mở mắt lớn, nhìn một chút đây là lời nói của một cô bé học năm thứ hai tiểu học sao? Rốt cuộc bọn nó được tiếp xúc với những thông tin gì? Thật là quá đáng sợ!

"Haz, phụ nữ không nhất định phải dựa vào đàn ông! Bây giờ tỷ lệ ly hôn cao như vật, người phụ nữ phải tự mình phấn đấu." Tiểu Mặc về mặt không ủng hộ; rất nhiều học đều là gia đình đơn thân, nó đã nhìn thấy quá nhiều rồi.

Kỳ Lục Đề ngăn ra. Trời ơi! Cô phát hiện trước mặt những đứa bé này, tư tưởng của cô giống như người xưa không thể nào tiêu hóa nổi

0 _____ P.

Cô và bọn nhỏ được giáo dục hoàn toàn khác nhau!

"Hiện tại kinh tế kém như vậy, rất nhiều gia đình đều tăng gấp đôi lương, ngộ nhỡ cô giáo Kỳ không tìm được phiếu cơm dài hạn, mà "Của nợ" dài hạn phải làm thế nào?" vậy không phải là không kiếm được lợi mà còn bị thua lỗ nữa à . Tiểu Vĩ chau mày lại, hoàn toàn lý giải thực tế kinh tế. Kỳ Lục Đề vuốt trán, sắp bị sự giông điệu thành thực của bọn nhỏ làm phát điên rồi. "reng reng!" Tiểu Đạt còn muốn "Bổ sung cho rõ", lại bị tiếng chuông điện thoại đột nhiên cắt ngang. "Là anh à, anh họ." nhìn thấy người sau khi mở cửa, Kỳ Lục Đề cười. "Có chuyện gì sao?" Có lẽ là do Hạ Lan Bình khuyên nhủ, ít nhiều gì trong lòng cô anh ta vẫn lưu lại chút bóng đèn, cô theo bản năng hỏi. "Không có gì chuyện đặc biệt, anh có thể vào ngồi một chút được không?" Nguru Nãi Đường nở một nụ cười thật hoàn mỹ, bày tỏ rất có thành ý. . . .

"A, xin lỗi, mời vào." May mắn bọn Tiểu Mặc vẫn chưa đi, nếu không nếu như chỉ có một mình cô ở nhà, cô cũng không chắc chắn có đồng ý cho anh vào nhà hay không.

"Anh là ai vậy?" Nguru Nãi Đường vừa vào cửa, lập tức đã đối mặt với ba đôi mắt tinh ranh, bọn chúng nhất trí đưa ra điểm nghi ngờ.

Thật sự là cuộc sống của Kỳ Lục Đề không có gì hay để nói, mà lúc vừa rồi lại đang nói đến chuyện "Lớn cả đời" của cô giáo Kỳ, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trưởng thành, bọn chúng đương nhiên khẩn trương muốn biết người này là ai, nhân tiện xem xét người này "Có tư cách hay không".

"Anh ấy là Nguru Nãi Đường, là anh họ của cô giáo Kỳ." Kỳ Lục Đề đi đến phòng bếp lấy thêm một cái chén, thuận tiện giới thiệu.

Những tiểu quý này là ai vậy? Nguru Nãi Đường sững sốt một chút, ngay sau đó nở một nụ cười không tự nhiên cho lắm nói: "Cũng là chồng của tương lai của tiểu Đề." anh ta không buông tha nhân mạng chuyện tương lai có khả năng thay đổi.

"Sửa Đường?"

"Tiểu Đề?"

"Chồng?"

Ba đứa trẻ đồng thời thốt ra ba câu hỏi khác nhau, hai mắt mỗi bé đều hết sức nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mặt Nguru Nãi Đường, làm nụ cười của anh ta cứng ngắc, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh.

"À —— là chồng tương lai của cô giáo Kỳ!" Tiểu Vĩ nghiêm túc nghiên cứu anh ta, ngượng ngùng kéo dài âm cuối. "Cũng không biết chồng có chết trước được không?"

"Tiểu Vĩ!" Kỳ Lục Đề kêu lên.

"Cô giáo Kỳ chắc chưa đồng ý chứ gì?" Tiểu Đạt đến đem chú ý lực của mình dời đến Hồng Trà, lười phai nhìn Nguru Nãi Đường.

"Tiểu Trần!"

Giọng nói cao lên gấp hai lần.

"Hắc hắc."

Tiểu Mặc ẩn ý thâm sâu cười hai tiếng, kéo kéo cánh tay áo Kỳ Lục Đề. "Ngài Nguru Nãi Đường, làm phiền ngài chờ một chút, chúng cháu có lời muốn nói với cô giáo Kỳ."

"Tiểu Mạc?"

Những tiểu quý này đang làm chuyện bí mật gì vậy, tại sao cô nhìn không hiểu gì hết?

Hai đứa bé còn lại giống như nghiêm túc gặt đầu một cái, ba người cùng nhau kéo Kỳ Lục Đề về phòng của cô, để lại Ngưu Nãi Đường ở phòng khách không hiểu ra sao cả.

"Các em rốt cuộc sao vậy?" Vừa thấy Tiểu Mạc đóng lại cửa phòng, Kỳ Lục Đề liền không nhịn được đặt câu hỏi.

Tiểu Trần ngọt ngào hỏi ngược lại: "Cô giáo Kỳ, cô nhất định phải gả cho anh kia sao?"

"Ách. . . ." Nói thật ra, cô căn bản không nghĩ đến xa như vậy.

"Cô giáo Kỳ, em cảm thấy anh ta không phải là người tốt, cô tốt nhất nên lo lắng thì hơn." Tiểu Vĩ nói tiếp cao kiến của mình.

"Hả?" Cô không thấy như vậy?

"Ánh mắt kẹo sữa bò rất bất chính, mẹ em nói đàn ông khi nói ánh mắt liếc lung tung, đều không phải thứ tốt." Tiểu Mạc nhú lỗ mũi, rất giống bộ dáng của người lớn.

"Thật sao?" Kỳ Lục Đề cau mày cười khổ. Tại sao bọn chúng đều nói giống như Hạ Lan Bình vậy?

"Cô giáo Kỳ, nếu thật sự gả cho anh ta, se sợ cô sau này sẽ khóc." Tiểu Vĩ thở dài, hai cánh tay mập mạp bắt chéo ở ngực.

"Tại sao?"

"Thoạt nhìn qua vẻ mặt háo sắc của anh ta, là biết sau này anh ta sẽ ngoại tình rồi." Tiểu Trầm thay tiểu Vĩ trả lời, cô bé nghĩ đến bộ dáng cha của bạn học cô, bạn học kia của bé nói mẹ bạn ấy mỗi ngày đều khóc, bởi vì cha cô ngoại tình nên không về nhà, đều ở bên ngoài nhà "Người tình" qua đêm.

Trên trán Kỳ Lục Đề hiện lên ba vạch đen, không khỏi nhớ đến nước mắt không dứt của

cô Lục.

"Cô giáo Kỳ, bộ dáng của cô cũng không phải là quá đẹp, cô xác định anh ta thích cô à?" Tiểu Mạc nhìn lên nhìn xuống đánh giá Kỳ Lục Đề, ngoan ngoãn mà phê bình về ngoài của cô.

Huru! Một mũi tên trúng đích!

"Thành thật mà nói, cô giáo cũng không rõ lắm." Nghe bọn nhỏ nói như thế, cô cũng cảm thấy không đúng lắm.

Kể từ khi ba mẹ xảy ra chuyện, người giúp đỡ cô thật ra không nhiều lắm, phần lớn đều là bạn của cha, đợi sau khi xử lý xong hậu sự, cô đều cô đơn một mình.

Cô nhớ rõ họ hàng nhà mình không nhiều, bởi vì hai bên gia đình của cha mẹ cũng không phải là gia đình lớn, nhưng mà chính xác Ngưu Nãi Đường là họ hàng. Có lẽ anh ta có dòng họ đặc biệt, cũng có thể do cái tên Ngưu Nãi Đường quá đặc thù, nhưng dù sao cô cũng nhớ, cho nên khi anh ta tìm cô, cô cũng không quá bất ngờ.

Điều mà cô không ngờ là anh ta nói hôn ước. Mặc dù ngoài ý muốn, nhưng bởi vì cô không có sở trường hoài nghi người khác, cũng không quá chú ý đến những chuyện vụn vặt, cho nên cô cũng không đồng ý cũng như không phản đối, dù sao thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, đợi đến khi cô cần người nương tựa lẫn nhau thì có lẽ sẽ đồng ý thực hiện hôn ước cũng nên.

Nhưng Hạ Lan Bình xuất hiện, anh đã nói cho cô cảm thấy mối nguy cơ, hiện tại bọn họ lại nói như vậy, cô có nên nghi ngờ Ngưu Nãi Đường đột nhiên xuất hiện, cũng như động cơ yêu cầu hôn sự?

"Em cũng cảm thấy nụ cười của Ngưu Nãi Đường rất giả dối, cô giáo Kỳ, cô nên qua lại với mấy người bạn trai rồi lại quyết định." Mặc kệ đó thật sự thích hay không thích cô giáo Kỳ, tiểu Vĩ đã cho anh ta "Không phải là người tốt."

"Ừ, bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười." Tiểu Trần tán thành.

"Giống như đang treo mặt nạ vậy, còn dính không chắc chắn." Cuối cùng người nói kết thúc chính là tiểu Mạc.

"A." Có lẽ lời nói của bọn nhỏ không được xuôi tai cho lắm, nhưng trẻ nhỏ không nói khoác, bọn nó nói ra những lời nói thật lòng nhất, hơn nữa thật lòng suy nghĩ vì cô.

Mặc dù cô không nhớ rõ bố mẹ cô để lại cho cô bao nhiêu tài sản, nhưng ít nhất cũng mấy triệu?

Bởi vì cuộc sống cô vẫn tự do được, nên cô đối với khái niệm này rất mơ hồ, thường ngày cô vẫn nhàn hạ, hài lòng đối với cuộc sống hiện tại, dường

nếu khiến cô quên mất khoản tiền này, càng không nghĩ đến có người muốn động đến khoản tiền này. Có lẽ Hạ Lan Bình nói đúng, cô thật sự rất ngốc.

Chỉ là, khả năng nhận biết của cô còn kém hơn bọn nhỏ, điểm này khiến cô bị đả kích lớn.

“Yên tâm, cô giáo Kỳ, cô không cần lo lắng không ai lấy cô.” Tiểu Vĩ vỗ vỗ tay cô, chỉ vào ngực mình. “Nếu lỡ không ai muốn lấy cô, cô hãy chờ em lớn em sẽ lấy cô.”

“Chờ cậu lớn lên, cô giáo Kỳ cũng già rồi.” Tiểu Mặc khinh thường cười nhạo cậu nhóc.

“Chồng trẻ vợ già, không tệ đâu, rất lưu hành.” Tiểu Trần bỏ phiếu tán thành.

“Đúng không, vẫn là Tiểu Trần theo kịp thời đại.” Tiểu Vĩ hả hê cười.

Kỳ Lục Đề lại dờ khóc dờ cười.

“Lần trước chúng ta không phải đã gặp ông Vương sao? Tôi nhớ ông ấy từng nói, người thuê phòng trọ của ông ấy đều là người trẻ tuổi.” Tiểu Trần dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên thốt ra một câu như vậy. “Như vậy ông chủ của văn phòng thám tử Hạ Lan cũng còn trẻ?”

Còn lại hai nhỏ một lớn đứng sững sờ, trừ Kỳ Lục Đề, hai tiểu quỷ khác đều xoay người híp mắt cười, vẻ mặt mập mờ nhìn chằm chằm Kỳ Lục Đề.

“Emcác em tại sao lại nhìn cô như vậy?” Kỳ Lục Đề bị bọn nhỏ nhìn khiến cho trong lòng sợ hãi, bất giác xoa xoa cánh tay.

“Cô giáo Kỳ, cô vừa mới nói cô gần đây đang làm việc bên văn phòng thám tử?” Tiểu Mặc lên tiếng.

“Ừm, đúng vậy!” Cô có loại dự cảm không phải rất tốt.

“Ông chủ đối với cô có tốt không?” Hỏi là Tiểu Vĩ.

“Ừm, cũng tốt.” Còn chưa đến mức “Độc hại” cô, chẳng qua là “Ngược đãi” cô mà thôi.

“Người đó rất già sao?” Tiểu Mặc lần nữa cướp được quyền phát ngôn.

“Ừ, có chút, anh ấy ba mươi tuổi rồi.” Hơn cô sáu tuổi.

“Thanh niên tài tuấn, chú ấy rất có tiền sao?” Dễ nhận thấy đây là độ tuổi mà Tiểu Trần có thể chấp nhận, nhưng mà tiền mới quan trọng.

“À, cô không biết!” Đây là lời nói thật.

“Chú ấy lớn lên đẹp trai à?”

“Không tính là quá kém.” Đây là bức cung sao? Cô khóc không ra nước mắt.

“Ý cô là cũng tạm được à?”

“Ừ..... có lẽ vậy.”

“Chú ấy thích cô à?”

“..... Không rõ lắm.” Anh ta vẫn chưa nói qua!

Ba đứa bé nhảy với nhau, cuối cùng trăm miệng một lời nói: “Cô giáo Kỳ, chúng em muốn thăm hỏi ngài Hạ Lan.”

Kỳ Lục Đề khóe miệng khẽ co quắp, cảm thấy tai họa sắp xảy ra.

Ba nhỏ một lớn cứ như vậy ở trong lòng Kỳ Lục Đề rất lâu, rất lâu, Ngưu Nãi Đường ngồi trong phòng khách hoàn toàn bị lãng quên, anh ngồi yên, ngồi yên..... cho đến khi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Kiên trì đem Kỳ Lục Đề bỏ ngoài tai, ba đứa bé quyết định cùng Hạ Lan Bình gặp mặt “Quan trọng nhất là gặp mặt”, chủ động đến thăm văn phòng

“Ngài thám tử mục nát.”

Ở phòng khách sau khi ngồi vào chỗ của mình, bọn nhỏ cố gắng trừng mắt trước người đàn ông cao lớn, mà người đàn ông cũng dùng ánh mắt hung ác trừng lại.

Hạ Lan Bình lạnh lùng liếc mắt nhìn ba đứa bé: “Có chuyện gì sao?” chăm chú nhìn bọn nhỏ trong nháy mắt, anh dễ dàng nhìn thấu bọn nhỏ có tính chất đặc biệt của tiểu quý.

"Dạ, rất xin lỗi quấy rầy thời giờ của chú, chúng cháu là

học sinh của cô giáo Kỷ Lục Đề, xin hỏi chú mấy vấn đề.” Tiểu Vĩ là nam sinh duy nhất, sau khi ba người bọn họ trải qua biểu quyết, quyết định do cậu bé đảm nhiệm đánh gây thứ nhất.

“Mời.” Anh nhún mày. Cô gái này từ lúc nào lại có một đội bảo vệ rồi? Hơn nữa còn là do ba “Mô hình bỏ túi” đội viên tạo thành, nam nữ đều có, thật thú vị!

“Chú Hạ Lan có bạn gái không?” đại diện bên địch rất nghiêm túc, cần nói vào trọng tâm vấn đề cần làm rõ.

“Bao gồm cô giáo Kỷ của các em sao?”

Điểm này rất quan trọng.

Tiểu Vĩ sừng sốt một chút, quay đầu nói nhỏ vào tai cùng hai nữ sinh, qua một hồi lâu mới đáp:

“Không.”

“Không có.”

Phụ nữ theo đuổi anh không ít, nhưng anh không để mắt đến.

“Như vậy, nếu như bao gồm cô giáo Kỷ thì sao?” Tiểu Mặc không kềm chế được thay tiểu Vĩ đặt câu hỏi.

“Có.”

Còn không phải là cô gái ngốc!

Ba đứa bé miệng khê cong lên, nhóm tiểu quý hài lòng cười.

“Văn phòng thám tử Hạ Lan, một năm thu nhập bao nhiêu?” đại diện kinh tế học tiểu Vĩ lần nữa đoạt lại quyền chủ động, bắn ra phi tiêu thứ hai.

“Đủ để mua toàn bộ đồ chơi.” Còn có thừa. Anh thật sự rất hoài nghi những tiểu quý này có hiểu được thực chất ý nghĩa của số tiền, vì lựa chọn cách nói mà bọn nhỏ có thể hiểu được.

“Có đầu tư nào khác không ạ?” cái miệng nhỏ nhắn mở lớn không khép lại được nghi ngờ.

“Nghề ăn uống.” Quán bar đối với mấy đứa bé “Khái niệm không tốt”, anh rất tốt bụng không nói rõ hơn.

Độ cong trên khóe môi cao hơn, biểu hiện độ hài lòng gia tăng mấy phần.

“Chú cảm thấy cô giáo Kỷ như thế nào?”

Giọng nói trong trẻo vang lên, tiểu Trần tiếp lời.

“Rất ngốc.”

Đơn thuần phản ứng của trực giác, anh không có chút do dự đã bật thốt lên.

Bọn nhỏ thu lại nụ cười, ba người vẻ mặt nghiêm túc nặng nề gập đầu; bọn họ không cách nào phủ nhận điểm này, nếu không cô ấy sẽ không để cho kẹo sữa bò người có ánh mắt bất chính kia tiếp cận từng bước.

“Chú có thích cô ấy không?” Thích phụ nữ ngốc? Tiểu Mặc từ chối cho ý kiến hỏi.

“Thích.”

Vấn đề này căn bản không cần phải suy nghĩ, anh lập tức phản xạ ra đáp án tiêu chuẩn, hơn nữa đối với câu trả lời của mình không có chút nào ngoài ý muốn.

“Chú có cảm thấy cô không xinh đẹp lắm không?” Mẹ cùng và cô giáo đều nói... , nam nhân thích phụ nữ xinh đẹp, bọn họ phải xác định người đàn ông

này đối với cô giáo Kỳ ‘Độ thành thật trong tương lai’.

“Tâm lòng xinh đẹp là đủ rồi.” Người ta bề ngoài sẽ thay đổi theo thời gian, nhưng trái tim lại không như vậy, cho dù dị động, biến đổi cũng sẽ không quá lớn.

“Chú có thể bảo đảm vẫn luôn thích cô ấy, sẽ không thay lòng không?” Tiểu Trần lo lắng Kỳ Lục Đề sẽ giống như mẹ của bạn học mình, mỗi ngày đều khóc trở nên rất xấu, huống chi cô giáo Kỳ vốn không xinh đẹp.

“Chuyện tương lai, khó có ai bảo đảm được.” anh suy nghĩ, không tùy tiện hứa. “Nhưng mà chú đồng ý với các cháu, sẽ cố gắng từ chối trước cám dỗ, câu trả lời này có được không?”

Không hẳn là vừa lòng, nhưng có thể chấp nhận; tiểu Trần cũng chỉ có thể gật đầu, ít nhất người này sẽ không hứa suông.

Nếu nói trắng ra, là lừa gạt trẻ nhỏ.

“Chú có quan tâm đến việc cô kiếm được ít tiền không?” Kinh tế học bác đất lần nữa đặt câu hỏi, hỏi đi hỏi lại không có cách nào thoát khỏi ký hiệu “\$”.

“Các cháu cứ nói đi?”

Anh không trả lời mà hỏi lại, để lại cho bọn nhỏ có không gian tưởng tượng.

Ba đôi mắt trao đổi tới lui, cuối cùng nhún nhún vai, không hề có chấp với cái vấn đề này. Giống như một người chia thức ăn để giúp đỡ, có người hỏi anh có thể đưa hết đồ ăn được không-- đáp án chỉ có một -- không quan trọng.

“Một vấn đề sau cùng, chú có thể kết hôn với cô giáo Kỳ không?”

“Nếu như cô ấy đồng ý, chú không phản đối.” Trên thực tế, ở cùng cô cảm giác rất thỏa mãn, anh không ngại dùng một tờ giấy đem cô và mình cột chung một chỗ.

Bạn nhỏ rút cuộc lộ ra nụ cười rất vừa ý, bày tỏ “Ngài mục nát” đã thông qua tầng tầng khảo nghiệm.”

“Như vậy ngài phải chú ý ‘ngoại địch xâm nhập’ đó!” Tiểu Trần không thể không nhắc nhở anh.

“Cháu nói kẹo mè xừng sao?” Hạ Lan Bình đứng lên, đi về phía tủ lạnh.

“Là kẹo sữa bò!” Ba tiểu gia hòa cùng nhau tròn trĩnh mắt. Ngay đến cả tên của tình địch cũng không biết rõ, nguy hiểm nha!

“Kẹo sữa bò cũng tốt, kẹo mè xừng cũng được, tên đó không phải đối thủ của chú.” Anh “Tiến độ” nhanh hơn so với người kia, hơn nữa sẽ luôn luôn vượt mức quy định.

“Nhưng chú ấy nói là chồng tương lai của cô giáo Kỳ!” Cảm giác?

“Cho nên sau này, có thời gian hãy giúp chú nói mấy câu hay trước mặt cô giúp chú.” Mở ra tủ lạnh lấy ra ba lon coca, một lon bia, đem coca ném vào tay bọn nhỏ, hồi lộ.

Tiểu Mạc, tiểu Vĩ cùng tiểu Trần, bọn nhỏ mặt mày hớn hờ mở chốt trên lon ra, giờ cao cola cùng bia Hạ Lan Bình chạm nhau -- đồng ý!

Bởi vì "Thực nữ" "Không ở yên trong nhà", khiến Kỳ Lục Đề rất nhanh đã biết hết tất cả hàng xóm ở tầng 2,3,4.

"Xin lỗi, là tôi không quản lý tốt ‘ thực nữ ’, làm hại mọi người thường xuyên bị nó quấy rầy, rất rất xin lỗi." Tim một ngày Chủ nhật, Kỳ Lục Đề đặc biệt xuống bếp nấu mấy món ăn sở trường, muốn mời hàng xóm trên tầng cùng nhau dùng cơm, dụng ý dĩ nhiên ở biểu đạt lời xin lỗi.

"Không sao ..., đây cũng không phải là chuyện cô có thể kiểm soát được." trên tầng bốn Mộc Tâm Vẫn tính tình dễ gần nhất, mọi việc cũng “Không sao”. Lý luận của cô ấy là, sủng vật cũng có quyền tự chủ, tuyệt đối không thể giống tù nhân suốt ngày đem nhốt nó hay buộc nó lại, cho nên "Thực nữ" "Bạo hành ’, cô ấy đương nhiên sẽ không ngại.

"Nói thật, con mèo kia của cô rất xinh đẹp, nếu không phải là do công việc quá bận, tôi cũng muốn nuôi một con.” Tầng ba là Bối Dĩ Phù là một y tá, cuộc sống và công việc của cô ấy đều xem trọng tuyệt đối sạch sẽ.

Kỳ Lục Đề vốn hi vọng người sống một mình Đan Khả Nhân có thể nói tốt cho cô một chút, đáng tiếc cô ấy không nói gì, chỉ im lặng ngồi một bên, xem ra tinh thần không tốt.

"À, không có món ăn gì để tiếp đãi mọi người, xin mọi người không nên khách sáo." Kỳ Lục Đề có chút lúng túng, vội kêu họ cùng ăn.

"Nói gì vậy, lời nói của cô mới khách khí đó!" Bối Dĩ Phù ngồi lên bàn ăn, không quên giữu cột cô một chút.

"Không có mà, thật sự là ‘ thực nữ ’ gây cho mọi người không ít phiền toái, cho nên. Thật xin lỗi."

"Thục nữ"

Đem tủ quần áo của Mộc Tầm Vấn ra để mài móng vuốt, trên đó còn để lại vết cào loang lổ, còn đáy giường Bối Dĩ Phù, cũng trở thành chỗ ngủ trưa cho nó, chứ đừng nói đến giàn hoa nhẹ nhàng, trên dàn hoa "Thục nữ" làm cho "Tàn phá hầu như không còn" nữa.

"Chúng tôi không sao..., nhưng đáng tiếc nhất là giàn hoa của Đan Khả Nhân." Mộc Tầm Vấn kẹp hạt thông cá hoa vàng, cười tủm tỉm nhìn về phía Đan Khả Nhân.

"Đúng vậy, ‘thục nữ’ biến nó trở thành ‘diệt hoa cuồng ma’, khiến những bông hoa xinh đẹp của Đan Khả Dĩ ‘Bùm bùm bùm’, toàn bộ thành ‘Tàn Hoa Bại Liễu’." Bối Dĩ Phù tôm nõn nấu với ngô, tôm vừa to vừa béo, ừ —— ăn ngon!

"A, ha ha."

Kỷ Lục Đề vẽ mặt xấu hổ, những người hàng xóm này có thủ đoạn chế nhạo người khác thật là cao siêu, khiến cho cô ngậm bộ hôn làm ngọt, chỉ có thể cười gượng.

"Nếu như nó có thể an tĩnh một chút, những bông hoa kia ngược lại ‘chết cũng không đáng tiếc’ rồi." Đan Khả Nhân lông mày nhíu chặt, cô ấy rút cuộc đánh vỡ trăm mặc, đem chiếc đĩa đưa về phía thịt bò nằm.

"Sao vậy. Nó rất ồn ào sao?" Kỷ Lục Đề trái tim mắc kẹt ở cổ họng, mức miệng canh gà uống để an ủi.

"Tôi nghĩ tôi hiểu được ý của Đan Khả Nhân."

Mộc Tầm Vấn mím môi cười, cười đến Kỷ Lục Đề không giải thích được, cũng cười khiến hai gò má của Đan Khả Nhân đỏ ửng.

"À, xin lỗi, tôi không hiểu ý của cô là." Nghe nói Đan Khả Nhân là một tác giả chuyên mục, chẳng lẽ "Thục nữ" kêu làm cô ấy không làm việc được sao?

"Ý của Đan Khả Nhân là, cô nên tìm chồng cho ‘Thục nữ’." Bối Dĩ Phù tương đối không câu nệ tiểu tiết, cười ha nói thẳng ra ý của mấy cô gái không dám nói ra. "Gần đây nó gọi xuân có thể nói là kinh khủng"

"A!" Kỷ Lục Đề đỏ bừng lên mặt, cô sợ ý không chú ý đến việc này "Lại tới sao?"

Còn lại cô gái đồng thời trừng cô, ba đôi đĩa lơ lửng giữa không trung.

"Khụ, cô nói là, nó ‘thường’ như vậy phải không?" Đan Khả Nhân hắng cổ họng, cẩn thận tránh đi từ mẫn cảm nào đó.

"Vậy. Cũng không phải vậy, cách mấy tháng mới đến một lần." Kỷ Lục Đề cúi đầu, gấp đồ ăn.

"À à, xem ra cô thật sự phải giúp nó tìm bạn tình rồi." Bối Dĩ Phù đồng tình liếc mắt nhìn "Thục nữ" phòng khách lộn xộn, nhún nhún vai, tiếp tục công kích thức ăn ngon trên bàn.

"Bản năng động vật, bản năng động vật." Mộc Tầm Vấn vẫn cười, trong chén thức ăn trở đã quét sạch.

"Cô cùng ngài Hùng như thế nào rồi?"

Bối Dĩ Phù nhin không được giấu cợt Mộc Tầm Vấn.

"Cô muốn chết hả!"

Mộc Tầm Vấn vỗ xuống vai của cô ấy, mặt ửng đỏ. "Như vậy cô và Cam viện trưởng cũng vậy, cũng vậy sao?" Cô ấy cùng Bối Dĩ Phù quen nhau đã rất lâu, bởi vì thường bị cô chế nhạo, cô từ từ học được phản kích.

"Hả?"

Giờ đổi thành Bối Dĩ Phù không được tự nhiên, gương mặt gần như vùi vào trong chén. "À, ăn cơm, ăn cơm."

Nhìn hai người thuần thục "Liếc mắt đưa tình", Kỷ Lục Đề xoay mình thở dài.

"Cô làm sao vậy?" Chỉ còn Đan Khả Nhân lạnh lùng ngồi đó, chỉ là trong giọng quan tâm nhiều hơn.

"Không có, không có gì." Kỷ Lục Đề mỉm cười. "Thì ra bạn trai của các cô cũng ở bên cạnh."

Mộc Tầm Vấn ở tầng bốn kết hợp với phòng đối diện Hùng Dục Hi, Bối Dĩ Phù ở tầng ba là người yêu của Cam Cảnh Sâm phòng kế bên, cô ở tầng một, với với Hạ Lan Bình ở tầng một. . .

Đột nhiên run run, làm cô không dám tưởng tượng nhiều hơn, nhưng mà, cũng không biết Đan Khả Nhân ở tầng hai, cùng phòng đối diện Chử Kinh Vũ

có thể hay không vậy.

"Đừng nhìn tôi, chẳng liên quan tới tôi." Khóe mắt nhìn về ánh mắt tìm tòi của Kỳ Lục Đề; Đan Khả Nhân trang bị ném ra một câu nói không có nhiệt độ phản bác.

"Kỳ Lục Đề còn chưa nói gì, cậu khẩn trương gì chứ?" Bối Dĩ Phù cong chân mày lên, cười nhạo cô không đánh đã khai.

"Tôi, không có khẩn trương !" Đan Khả Nhân hít một hơi, hoảng sợ hắt cằm lên.

"Được được được, không khẩn trương, nhìn cô kia, đùa cũng run lên rồi." Mộc Tầm Vắn dùng sức nuốt thức ăn vào cổ họng, rõ ràng mà lại tốt bụng? Má lúm đồng tiền hiện rõ.

Gương mặt của Đan Khả Nhân bỗng dưng như đóa hoa hồng mận cô, ngay đến cả tai cũng đỏ.

"Nhanh ăn đi, thức ăn để lạnh ăn không ngon." Kỳ Lục Đề thấy Đan Khả Nhân lúng túng, vội lên tiếng dẹp yên mọi người "Châm chọc". "Nhưng mà, các cô đến chỗ tôi ăn cơm vậy bạn trai các cô phải làm sao bây giờ?"

Bốn cô gái đồng thời dừng đùa lại, bốn đôi mắt đông lại trên bàn thức ăn ngon, đột nhiên đều yên lặng xuống, trong không khí tràn ngập sự quý dị.

Đúng rồi, những người đàn ông kia làm sao bây giờ?

Hạ Lan Bình đói bụng, đang muốn sang phòng cô gái "Ngốc nghếch" nào đó để "Kiếm ăn", không ngờ mới bước ra khỏi cửa, đã nhìn thấy hai người đàn ông ngo ngắc trước cửa nhà Kỳ Lục Đề, một đứng một ngồi, xem ra rất bất đắc dĩ.

"Làm gì vậy? Đứng gác à?" bệnh gì vậy! Muốn đứng tại sao không đến trước cửa nhà người yêu mình mà đứng, đứng ở địa bàn của anh làm gì?"Bạn gái các anh đâu?"

"Ồ bên trong." Cam Cảnh Sâm dựa vách tường cạnh cửa cười khở, chỉ chỉ cánh cửa bên cạnh vô tình ngăn cách Ngưu Lang Chức Nữ.

"Ồ bên trong làm gì?" Hạ Lan Bình đá đá vào Hùng Dục Chi đang ngồi bên cạnh."Anh đấy? Này! Ngồi đẹp mắt một chút, đừng giống như sư tử trước miếu vậy."

"Dài dòng!" Hùng Dục Hi miễn cưỡng đứng lên."Quản lý vợ anh đi, có được hay không? Coi chừng chúng tôi kiện cô ấy bắt cóc con gái nhà lành ."

Giọng điệu rất ác liệt.

Buồn bực! Những cô gái kia so với bọn anh đẹp mắt hơn sao? Thay vì bị ném ở nhà, còn không bằng ở ngoài cửa đợi, đợi cô ấy ra tranh thủ đồng tình.

"Kỳ quái, bạn gái các anh đến liên quan gì đến tôi?" Xem ra kế hoạch có biến, rất nhiều người cản trở. "Mấy cô gái đó đều ở bên trong?" Vậy Không Thành Kế của anh có cần làm nữa không?

"Họ nói muốn gấp mặt ăn cơm." Cam Cảnh tính nhẫn nại so với bọn họ tốt hơn, nhưng vẫn không tránh được vị chua.

"Ăn cơm! ?" à, vậy thì rất là tốt, anh cũng đói bụng sắp chết rồi. "Các anh cũng chưa ăn?"

"Đương, nhiên, là, chưa." Hùng Dục Hi cao giọng nói, mà Cam Cảnh Sâm đứng một bên lắc đầu phụ họa.

"Đi vào ăn?" Hạ Lan Bình nhếch mày, chỉ chỉ cửa chính.

Hai người đàn ông kia như bị phát điên gật đầu như bầm tỏi, không có dị nghị thông qua.

Hạ Lan Bình đang chuẩn bị bấm chuông cửa, từ cánh cửa cầu thang thoát hiểm bỗng nhiên đi ra một người, chậm rãi đi về phía bọn họ.

"Làm gì vậy? Mờ hội à?" Chữ Kinh Vũ tò mò nhìn bọn anh chăm chăm, ánh mắt nhìn trên người mấy người kia.

"Chúng tôi đang chuẩn bị đi vào đánh du kích, cậu ăn cơm tối chưa?" Nhiều thêm một người cũng không tính là nhiều, thiếu một không hề ít, Hạ Lan Bình dứt khoát mời cậu ta cùng nhau tham gia hành động, đến lúc đó nhiều kẻ lỗ năng gánh vác lỗi. "Có muốn vào chung không?"

"Có cơm ăn?" Chữ Kinh Vũ xoa xoa cằm "Cũng được, đi thôi!"

Chen chúc! chạt chộ không thể nói hết được!

Hai mươi mấy mét vuông phòng ngủ, phòng tắm cùng phòng luyện múa, không gian còn dư lại dĩ nhiên sẽ không quá nhiều; vốn là bốn cô gái cộng thêm một con mèo, cảm giác coi như thoải mái, không ngờ lại chen vào bốn người đàn ông cao lớn, không gian thừa còn lại vừa vặn bị giảm bớt, hô hấp mỗi người đều trở nên khó khăn hơn.

Mà "Thục nữ, thấy tình thế trước mắt không ổn, đã sớm bơi dầm vào chân —— chuẩn rồi!

"Kỷ Lục Đề ngốc ngếch, tại sao cậu lại để bọn họ vào?" Bối Dĩ Phù vị trí đối diện cửa chính, vừa thấy Kỷ Lục Đề dẫn bốn người đàn ông vào cửa, không nhịn được oa oa kêu to.

"Xin lỗi, nhưng là bọn họ." Bọn họ cứ khẳng khái! cô bày ra vẻ mặt ảm đạm, vô cùng buồn bã.

"Không sao, Lục Đề là chủ nhân, cô ấy có quyền quyết định khách của cô ấy!" Mộc Tầm Vấn có vẻ trấn định rất nhiều, dù sao trời sắp xuống có người cao đội lên, không có quan hệ gì.

Hạ Lan Bình thúc tay Cam Cảnh Sâm, ý bảo anh ta đi "Chỉnh sửa" "Phạm vi quản lý" của mình.

Cam Cảnh Sâm hiểu ý đi về phía Bối Dĩ Phù, những người khác cũng đều tự tìm đến bạn gái của mình; Chử Kinh Vũ đi vào sau cùng, nhìn thấy duy nhất Đan Khả Nhân đang sững sờ, ban đầu có vẻ hơi cụt hứng nhưng bỗng chốc gương mặt xinh đẹp trở nên hứng thú.

"Là em?" giọng anh trầm thấp trong thanh âm không dễ dàng phát ra vui sướng. "Sao em lại tới đây?" Chân của anh giống như có ý thức chủ động đi về phía cô, làm như lấy Đan Khả Nhân làm Hộ Hoa Sứ Giả tự cho mình.

Đan Khả Nhân không hề chú ý anh đến gần, nhưng khi sáu đôi mắt còn lại đồng thời phát sáng một cách khác thường nhìn chăm chăm vào cô thì cô mới phát giác ra âm thanh kia đang nói chuyện với cô, chỉ đành phải ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Không ngờ, khi mắt cô và Chử Kinh Vũ chạm nhau, cô rõ ràng sững sốt một chút.

"Thì ra là anh. Anh có thể đến, tại sao tôi không thể đến?" Cô nói xong lạnh nhạt, hai má lại vì ngượng ngùng mà đỏ ửng, giống như hy vọng anh có thể giả bộ như không quen biết cô vậy.

"Xem ra em là cô gái duy nhất không có bạn trai?" Trong phòng đang im ắng, âm thanh của anh từng chữ rõ ràng gõ vào màng nhĩ của mỗi người. "Anh không ngại tạm thời đảm nhận làm nền cho em."

Ánh mắt của anh đảo qua như đang muốn xem kịch vui, bạn gái của mỗi người chột dạ cúi đầu, các anh chàng thức thời không nói một câu, nhưng thủy chung không chịu đem tầm mắt tươi cười dời đi, nhóm người lại bắt đầu ăn cơm, hơn nữa động tác rất nhanh chóng.

"Tôi không cần." Quanh thân cô tản ra xa cách lạnh nhạt, lạnh cóng đến mỗi người một hồi run run.

"Không sao cả." anh vô lại ngán nết nhăn trên mặt khi cười, kéo ghế bên cạnh cô ngồi xuống. "Bất kể có cần hay không, anh không muốn trở thành mục tiêu bị mọi người cô lập."

Mỗi người trong miệng chất đầy thức ăn, tuy nhiên cũng cùng một ý chí gật đầu thật mạnh, đáp lại Chử Kinh Vũ, có bắt đắc dĩ hiềm nghi.

"Anh. Vô lại!" Đan Khả Nhân ảo não nhìn chăm chăm những người khác, nhưng bọn họ giờ phút này lại giống như chuyện gì không thấy, cùng người mình yêu ta ăn một miếng, người ăn một miếng, ngọt ngào biết bao.

"Cô Kỷ, làm phiền cô cho tôi một đôi đũa." Kỷ quái, những người này tình cảm tốt cũng không cần phải biểu hiện như vậy chứ? Cần gì phải xài chung cùng đôi đũa mới có thể biểu hiện tình cảm của bọn họ chứ? Chử Kinh Vũ khinh thường bĩu môi, mở miệng yêu cầu.

"À?"

Kỷ Lục Đề nháy mắt, chiếc đũa trên tay bị Hạ Lan Bình lấy qua.

"Xin lỗi, ở chỗ cô ấy chỉ có bốn đôi đũa, muốn nhiều hơn nữa cũng không có." Hạ Lan Bình gấp miếng thịt bò hầm, khoe miệng chứa nụ cười mãn nguyện. Đã nói cô gái này ngu ngốc mà! Nào có người nào trong nhà mới chuẩn bị năm đôi đũa, trong đó một đôi còn đặc biệt dành cho "Thục nữ" quấy thức ăn cho mèo, để tránh người lạ.

"Làm sao có thể? !" Không chỉ Chử Kinh Vũ, ngay đến cả Đan Khả Nhân cũng không dám tin mắt, hai người đồng thời kêu lên sợ hãi.

"Thật đó!" Bối Dĩ Phù gạt đầu, gấp cá hoa vàng cho Cam Cảnh Sâm.

"Cô...cô làm sao biết?" Đan Khả Nhân ánh mắt của trùng lớn đến mức trông mắt sắp rơi ra ngoài.

"Lúc chuẩn bị bát đũa phát hiện á." Mộc Tầm Vấn cho miếng tôm vào miệng Hùng Dục Hi. Lúc đầu cô phát hiện, sau đó là Mộc Dĩ Phù, bởi vì Đan Khả Nhân là người cuối cùng đến, cho nên người không biết vô tội.

"Vậy. Không có đũa dự trữ?" Đan Khả Nhân không lưu loát hỏi thăm.

Hy vọng của cô thất bại, sáu đũa đầu đồng thời lắc qua lắc lại với cô.

"Xin lỗi, bởi vì khách không nhiều lắm, cho nên tôi cho rằng trong nhà có năm đôi đũa là đủ rồi." bởi vì lúc mua ở cửa hàng năm đôi một gói, vốn là vừa đủ, không ngờ đột nhiên gia tăng nhân số.

"Em nói xin lỗi làm gì? Là bọn họ không hợp tác." Xem mọi người kết hợp rất tốt mà! Hạ Lan Bình gõ xuống đầu của cô, vừa đứng thừa dịp miệng cô mở ra, bỏ một hạt thông vào trong miệng cô.

"Không phải còn có một đôi nữa à?" Chữ Kinh Vũ không khẩn trương như Đan Khả Nhân. Liếc nhìn Đan Khả Nhân đứng ngồi không yên, tâm tình của anh dần dần tốt lên.

"Là đồ chuyên dùng cho ‘thục nữ’." Hạ Lan Bình cười như không cười liếc anh ta một cái. "Cậu muốn dùng à?"

"Này! Anh làm cái gì vậy?" chiếc đĩa của Đan Khả Nhân đột nhiên bị rút đi, cô kinh ngạc nhìn chằm chằm hung thủ rút đi chiếc đĩa.

"Ăn cơm!" Không để ý cô co quắp, Chữ Kinh Vũ ngênh ngang ăn.

"Anh. . . ." Đan Khả Nhân ngẹn hống trên trời nhìn anh sử dụng đĩa của mình gấp thức ăn, nhưng ngay cả một chút cơ hội xoay chuyển cũng không có.

"Hạ Lan, bạn gái của cậu tay nghề rất khá, ăn rất ngon." Chữ Kinh Vũ vừa ăn, vừa cộng thêm lời bình.

"Việc đó còn cần phải nói!" Hạ Lan Bình tán thưởng sờ sờ đầu Kỷ Lục Đề, đáng về chủ nhà. "Ăn ngon thì ăn nhiều đi, no chết các cậu!"

"Em không. . . ." Kỷ Lục Đề ngượng ngùng đỏ mặt, đang muốn cãi lại, lại bị anh dùng canh gà lấp miệng.

"Lần sau có đừng có gạt chúng tôi, muốn mời có thể mời mọi người cùng đến, nếu không cho Tầm Vấn đến." Hùng Dục Hi ăn cực kỳ vui mừng, không quên không quên quy định.

"Chúng tôi công việc khá bề bộn, không thường ăn tập thể, làm phiền cô Kỷ lần sau thông báo một chút." Cam Cảnh Sâm tương đối hàm súc, ý tứ trong lời nói lại tám chín phần mòi.

"Này, mọi người đều là hàng xóm, lần tới đổi cho các anh làm chủ!" Hạ Lan Bình không vướng bận chuyện làm ăn.

Đùa gì thế? Gọi tiểu bảo bối của anh xuống bếp, đôi tay nhỏ bé của cô sẽ nhanh sẽ thô ráp!

"Ồ —— có người đau lòng." Nhóm người mỉm cười, giấu cợt.

"Em có cần ăn thêm một chút nữa không?" Chữ Kinh Vũ đột nhiên gấp một miếng thịt bò đưa tới trước mặt Đan Khả Nhân, làm cô kinh ngạc nghiêng về phía sau.

"Không, Anh. . . anh ăn là được rồi." Cô không cần cùng anh "Thông đồng làm bậy".

"Xấu hổ?" anh cười lên, chiếc đĩa gấp miếng thịt bò đến gần miệng cô. "Anh dứt cho em?"

Cô vội vàng che môi, xấu hổ ngả về phía sau chút nữa, đầu lắc nhanh hơn.

"Đừng nữa lui, coi chừng ngã nhào." Anh lấy tay tự nhiên đỡ lấy lưng cô, về mặt tự nhiên mà kéo cô trở về chỗ.

Đan Khả Nhân bỗng dưng cảm giác rất nhiều tầm mắt bắn về phía cô, cô mạnh mẽ ngẩng đầu, tầm mắt chuyển sang những người đang yêu, phát hiện bọn họ thân thiết vẫn như cũ, hoàn toàn không có một người chú ý tới cô xấu hổ, hình như cũng đem Chữ Kinh Vũ "Bá đạo" xe, là chuyện đương nhiên. cô, thành người duy nhất hiện trường luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ, Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nhóm người bọn họ đem thức ăn Kỷ Lục Đề nấu tiêu giết sạch sẽ, sau đó phui mông chạy lấy người, phần lớn là không chịu nổi ánh mắt sắc bén đuổi người của Hạ Lan Bình, mọi người không dám ở lại phá hư thời gian chung sống ngọt ngào của đôi tình nhân nhỏ.

"Hạ Lan Bình, không còn sớm nữa, anh có cần phải về hay không vậy?" rửa xong đồng bát đĩa trên bàn, Kỷ Lục Đề vắt khô khăn lau chuẩn bị đuổi người.

"Còn sớm." Cả người anh co quắp vào ghế sa lon, thoải mái muốn ngủ. "Chờ anh xem xong bộ phim này đã."

"Phim gì vậy?" Cô tò mò tiến lên hỏi.

"Ma quỷ Đại Đế." Bộ phim, xem mãi không chán.

"Bắt đầu bao lâu rồi?" đàn ông thật là đông vật kỳ quái, rất thích xem phim hành động chém chém giết giết, cô cũng không hiểu bộ phim đó có gì tốt chứ, Uhm, lịch sử còn có thể xem được.

"20'." Anh đổi lại tư thế, chân dài toàn bộ gác trên sofa, một tay gối dưới đầu.

"Em có muốn xem cùng không?"

"Không cần!" Cô ghét bỏ bữu môi, ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ treo trên tường.

"Này, thật sự khuya lắm rồi, anh cần phải trở về." bộ phim cộng thêm quảng cáo cũng phải hết hai tiếng: mới xem được 20', còn một trăm phút nữa phim mới hết, cô làm sao khóa cửa bây giờ?

"Làm gì? Em muốn ngủ rồi à?" anh ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

"Ừ." Cô xoa cái gáy ê ẩm, chuẩn bị bữa ăn tối khiến cô mệt chết đi được. "Rất lâu không có tự mình xuống bếp, eo mỗi lưng đau."

"Đến đây" anh kéo tay cô, cô không chuẩn bị ngã vào trong lồng ngực rắn chắc của anh.

"Anh làm gì vậy!" cô kêu thảm thiết, cô vẫn chưa quen anh bất thành linh ôm cô như vậy.

"Hạ Lan Bình, anh đừng làm loạn nữa, mau trở về!"

"Vì báo đáp bữa ăn tối phong phú này, anh sẽ mát xoa miễn phí cho em." Bàn tay ấn lên cổ của cô, hoàn toàn không đem sự kháng cự như mèo nhỏ của cô để vào trong mắt.

"Đừng! em không có thói quen như vậy!" cô lo lắng giãy dụa, lại đánh vào mu bàn tay của anh.

"Đừng lộn xộn!" Anh dứt khoát dùng sức ôm lấy cô, bàn tay vẫn nhấn vào huyết đạo ở cổ cô.

"Đừng." cô vẫn kháng cự như cũ, nhưng cũng tiếc là không duy trì được bao lâu, rất đã nhanh chóng thỏa hiệp trước kỹ thuật mát xa kỹ xảo của anh. "Oh ——" khó có thể đè nén, âm thanh thoải mái bật ra cô hòng, cô từ từ khuất phục, buông lỏng.

"Rất thoải mái, có đúng không?" Anh cười nhẹ, hình rất hài lòng phản ứng của cô. "Anh không tùy tiện xoa bóp cho người khác đâu, em mới có phúc lợi như vậy đó." Nói cho cùng giống như ban cho cô ân đức vậy.

"Ừ."

Cô nhắm mắt lại, cảm giác bàn tay ấm áp của anh đang dao động trên cổ cô,

Cảm giác buông lỏng thoải mái dễ chịu từ anh lan tỏa ra.

"Cha mẹ em có lẽ là rất chăm sóc và thương em, sao đành lòng để em xuống bếp?" nhìn cô thường ngày thì biết cô được nuôi dạy rất tốt, vì sao cô lại nấu ăn ngon như vậy, có thể đem một cô gái như cô nấu ăn cho người khác?

"bon họ rất yêu quý em". Khóe miệng nổi lên một chút ý cười, nhớ đến thời gian tập nấu ăn trước kia. "Là mẹ em kiên trì, mẹ nói là phụ nữ nên có một tay nghề thật tốt, để tránh chồng mình thay lòng".

"Hà?" phải nắm được dạ dày của đàn ông, mới có thể níu giữ được trái tim của đàn ông? Anh nhú mày, không thể tin được đầu năm nay còn có người tin tưởng chuyện này.

Đàn ông,...! thay đổi chính là thay đổi, sẽ không thay đổi vĩnh viễn sẽ không, không phải nấu ăn thật ngon là có thể bắt được trái tim? Có lẽ là do anh chọn nghề này, nên với đàn ông không tin tưởng, anh căn bản không tin chuyện này, có thể nói đây là câu nói "Ăn mà không tiêu".

Nhưng mà, điều này khiến anh nhận được lợi ích, cảm tạ cha mẹ vợ

"Anh có biết, rất nhiều người đều nói như vậy". Thở ra một hơi, cô cảm thấy thoải mái hơn.

"Này, anh thật sự phải về đi, em sợ ngộ nhờ em ngủ, không ai giúp anh khóa cửa". Cô ngáp một cái, vỗ lên bắp đùi anh.

"Ừ" anh than nhẹ một tiếng, cánh tay ôm cô lại tăng thêm lực. "Anh muốn ở lại". Ghé vào bên tai cô nói nhỏ, anh cuối cùng cũng bày tỏ ý đồ của mình.

Kỷ Lục Đề cứng lại, hai má đỏ ửng, "không, không được đâu....chúng ta...như vậy là không đúng".

Mẹ cô đã từng dạy cô là phụ nữ biết ý. Lúc trước là hàng xóm của anh, cô và anh là hai đường thẳng song song, hôm nay tiến thêm một bước thì đã quá bất ngờ rồi, một lần đã đủ khiến cô tự trách bản thân rồi, một lần nữa...không biết cô có thể chịu đựng được nữa không.

“Cái gì mà không đúng?” bàn tay lướt qua mái tóc đen nhánh của cô, khiến thần kinh cô căng thẳng. “Em cảm thấy một và hai lần có gì khác nhau?” anh nghĩ, tuyệt đối không nghĩ chỉ có một lần, hai lần, mà anh còn muốn nhiều hơn, nhưng anh sẽ không nói ra qua sớm, tranh cho cô gái xấu hổ này bị dọa chạy mất.

“Anh đừng quên, em là một cô gái đã có chồng chưa cưới!” hết run rẩy, cô cố gắng giữ vững lý trí.

“Em cùng anh ta không có công khai, vậy thì không tính”. Nói đi nói lại chính là cô dễ gạt, một chút kỳ xảo như vậy mà cô đã bị dọa sợ đến chết như vậy?

“Không thêm anh họ anh ấy.....”

“Em rất rõ ràng ở trong lòng em, phân lượng người nào lớn hơn”. Nếu khôn tại sao mỗi quan hệ của bọn họ tiến thêm một bước thân mật như vậy. “Đừng tự lừa dối mình”. Anh tàn nhẫn xuyên vào suy nghĩ của cô.

“Đừng nói nữa!” cô xấu hổ đẩy anh ra, đứng dậy chạy về phía phòng mình “anh sau khi xem xong đóng cửa lại giúp em là được!” cô vừa chạy vừa nói, dùng tốc độ nhanh nhất của mình để chạy.

Cái phòng này lớn bao nhiêu, cô chạy, anh sẽ không đuổi sao?

Giống như điều hâu bắt lấy gà con vậy, một khi đã khóa được mục tiêu nhất quyết không sảy tay được, tay cô mới chạm vào cửa phòng, đôi tay vững vàng như sắt đã bắt được eo nhỏ của cô.

“Muốn chơi lật mềm buộc chặt với anh à? Khẽ cắn vành tai đang nóng lên của cô, anh đẩy cửa phòng ra, đem lấy cô nửa đẩy, nửa ôm kéo vào gian phòng. “Tiểu Lục Đề, tin tưởng anh, anh tuyệt đối có thể chơi đùa điên cuồng hơn em”.

“Hạ Lan Bình!” đôi tay nhỏ bé của cô nắm chặt không cửa, không để cho lại làm chuyện bừa bãi như vậy nữa.

“Anh ở đây, tiểu Lục Đề”. Bàn tay lưu loát kéo quần áo của cô ra, váy, hoàn toàn không lãng phí thời gian. “Anh vẫn luôn ở đây”.

“Anh không thể hừ vậy!” mang theo từ lực giọng nói khàn khàn xuyên thấu vào màng nhĩ của cô, xông thẳng vào cả trung khu thần kinh, tiếp theo hai chân như nhũn ra, thân thể cũng mềm nhũn, cô cố hết sức gào thét, nhưng bật ra cổ họng lại chỉ giống như chú mèo nhỏ ô ô.

“không thể được à?” anh cười khê, “nói cho anh biết tại sao em lại mềm nhũn như vậy? Em muốn anh, cũng giống như anh muốn em đúng không”.

“Em không có....” khung cửa cách cô càng ngày càng xa, cho đến rơi vào trên chiếc giường mềm mại, cô muốn giãy dụa lần cuối cùng.

“Thật không có?”

“Hạ Lan Bình!” cô ngượng ngùng cong người lên, vốn dĩ là muốn né tránh sự đụng chạm của anh không ngờ là làm cho mình lằm vào hoàn cảnh khó có thể chạy trốn hơn.

“A.....” có từ chối nhiều hơn nữa cũng không thể ngăn nổi sự nhiệt tình của anh những từ ngữ từ chối chưa kịp bật ra đã biến thành chuỗi những than nhẹ mềm mại vô lực, lần nữa khuất phục dưới đầu lưỡi linh hoạt của anh.

Đêm mê người, thấm gió lạnh, không thời tan tiếng nhỏ nhẹ của hai người đang yêu nhau, thờ dốc.....

Hạ Lan Bình bắt đầu tra xét đến số tiền gửi ngân hàng mà Kỳ Lục Đề được thừa kế, ngoài việc hẹn gặp luật sư của cô ở ngoài, chủ yếu nhất vẫn là tìm hiểu động cơ mẹ con Nguru Nãi Đường có ý đến gần Kỳ Lục Đề.

“Ông Trần, ông có biết Lục Đề có một người họ hàng xa, tên là Nguru Nãi Đường không?” luật sư của Kỳ Lục đề là một ông già hòa nhã khoảng 60 tuổi, bởi vì công việc cần, nên Hạ Lan Bình với ông tiếp xúc khá nhiều, vì vậy giao tình cũng khá tốt.

“Nguru Nãi Đường?” Luật sư Trần chỉnh lại mắt kính trên mũi, nọn không được kích động bật cười, “Dòng

họ này rất hiếm, để tôi tra lại một chút.” Mở ra tài liệu vừa nặng vừa dày về nhà họ Kỳ, phía trên thậm chí dính một lớp bụi mỏng. “Làm sao anh lại có hứng thú hỏi cái này? Cô Kỳ ủy thác anh à?”

“Không có.” Nhìn quang cảnh thành phố phía ngoài cửa sổ, bên môi những nếp nhăn như có như không hiện lên sau nụ cười. “Tôi không cho cô ấy biết.”

Chuyện như vậy lớn như thế này làm sao dám để lộ trước mặt cô? Nếu cô biết, rất có khả năng chưa kịp điều tra, đã lộ trước mặt Nguru Nãi Đường rồi, chẳng phải là đánh rắn động cỏ rồi à? Anh sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy!

“Làm không công à?” Luật sư Trần liếc anh một cái, khoe mắt hiện lên mấy nếp nhăn biểu thị sự thông minh.

“Cũng không phải vậy.” Mọi người đều muốn thăm dò suy nghĩ và dự vọng của người khác, mà loại dự vọng này sẽ không vì độ tuổi tăng mà giảm bớt, xem ra luật sư Trần cũng vậy. “Chi phí rất cao, chi phí là, - vạ.”

Anh cũng không có ý định giấu diếm quan hệ của anh và Kỳ Lục Trần, Luật sư Trần rất quan tâm, công bằng đương nhiên là hiệu quả tốt nhất hơn nữa là phương thức trực tiếp nhất. “Thì ra là như vậy.” Luật sư Trần nhếch cao lông mày, trong con ngươi xuất hiện ý cười. “Lần trước nhìn thấy cô bé, là chuyện của bốn năm trước, lúc ấy cô bé rất non nớt, nhưng bây giờ đã là một cô gái xinh đẹp.” Nhớ đến lúc vợ chồng nhà họ Kỳ gặp chuyện không may Kỳ Lục Đề hai mắt đầm lệ, cặp mắt sưng đỏ, còn phải bình tĩnh nghe di chúc của bố mẹ, lúc ấy cô bé cũng mới có 20 tuổi, suy nghĩ lại khiến người khác không đành lòng, vì vậy luật sư Trần vẫn khắc sâu trí nhớ về cô.

“Ừ.” Trước mắt chủ động hiện lên gương mặt dịu dàng, nụ cười bên môi cũng dịu dàng hơn. “Rất xinh đẹp.” Khi ở cùng anh, không gì có thể so sánh với người mình yêu rồi.

“Cậu nhật được bảo bối rồi đó.” Luật sư Trần nhàn nhạt nhạo trên đùa. “Nhớ đến lúc đó phát thiệp mừng cho tôi đó.”

Hạ Lan Bình nhếch mày, vô vị nhún nhún vai. “Điều kiện tiên quyết là trước tiên cần phải điều tra rõ chuyện Nguru Nãi Đường.”

“Có ý gì?” Bỗng chốc trông mắt luật sư Trần tỏa sáng, chỉ vào tài liệu trong một ít hàng chữ viết. “A, ở đây, là họ hàng xa, cách cô ấy ba nghìn dặm.”

Hạ Lan Bình bước đến nhìn, lông mày nhíu chặt. “Đúng là phiền phức.” Thân phận cũng là thật, đúng là anh họ của Kỳ Lục Đề, anh họ dường như không có liên quan gì.

“Sao vậy? Anh ta gây phiền phức gì sao?” Khép hồ sơ lại, luật sư Trần lòng hiếu kỳ hoàn toàn bị khơi lên.

“Mẹ anh ta nói anh ta và cha mẹ Kỳ Lục Đề từng đính ước, quyết định hôn ước của anh ta cùng Kỳ Lục Đề.” Anh khinh thường bĩu môi, nhớ tới cái quan hệ như vậy đã khó chịu rồi.

“Không thể nào, tại sao tôi không nghe nói chứ?” Luật sư Trần trừng lớn mắt, ông là luật sư của nhà họ Kỳ, trên lý thuyết nếu đó là sự thật, không có lý gì ông không biết.

Hạ Lan Bình lên tiếng nói ra suy nghĩ. “Ông Trần, đối phương nói có tài liệu, ông nói phải làm sao?” Trước nghe một chút ý kiến của chuyên gia, liệu lĩnh làm việc, không phải là tác phong của anh.

“Tài liệu có thể là giả, người ta như thế nào thì ra như vậy!” Có rất nhiều người ngụy tạo tài liệu, ở chuyện còn chưa sáng tỏ, ông cũng không thể liều mà kết luận.

“Ý ông là đối phương đang giờ trò?” Anh nheo lại mắt, ánh mắt sắc bén mà nguy hiểm.

“Là anh nói, tôi chưa nói gì cả.” Tất cả coi trọng chứng cứ, đây là nguyên tắc thứ nhất luật sư. Luật sư Trần lập tức phui sạch liên quan. “Đây không phải là sở trường của anh sao? Tra một là biết rồi.”

Hạ Lan Bình hỏi thăm địa chỉ? Anh đầu tiên phải tìm được tờ giấy kia, xác định nó có thật không, sau đó mới có “Chuộc thân” cho Kỳ Lục Đề.

“Ông Trần, cha mẹ Kỳ Lục Đề cho cô ấy thừa kế bao nhiêu tài sản?” Nếu như là con số nhỏ, Nguru Nãi Đường làm gì hao tâm khổ trí như vậy.

“Anh nghi ngờ đối phương nhắm vào số tiền thừa kế của cô Kỳ à?” Đúng rồi, như vậy mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.

“Tôi không xác định, nhưng không thể không có khả năng.”

“Tôi nghĩ là không nhỏ.” Luật sư Trần nghiêm túc gật đầu. “Dù sao cũng là một khoản tiền hai ngàn năm trăm vạn, bất kể là ai cũng có hứng thú.”

2500 vạn! ?

Hạ Lan Bình ghen hòng nhìn trần trối Luật sư Trần, thật lâu nói không ra lời.

Thì ra là, từ lúc nào không rõ anh đã nhật được một mot vàng, khó trách Nguru Nãi Đường lại có cớ ghê đòi ăn thịt thiên nga, dám can đảm không biết tự lượng sức mình muốn giành người với anh?

Phi! Tên điên kia mau tránh đi.

Cô gái ngu ngốc này nhất định là của anh, ai cũng không cho phép manh động!

"Cháu muốn coca, chân gà chiên, còn một phần khoai tây chiên, kem."

"Cháu cũng muốn vậy! Cộng thêm một phần thức ăn cho trẻ em nữa."

"Ừ, vậy cháu muốn sữa, Hamburg, gấp cho cháu một phần thịt gà này..., còn phải còn hai miếng gà chiên này nữa."

Bên trong Medonald's, giọng nói trẻ thơ chạy xung quanh người Nguru Nãi Đường, mỗi phần ăn chẳng những không giống nhau, hơn nữa còn cố ý chọn những món đắt tiền nhất, làm cho Nguru Nãi Đường đầu như muốn nổ tung, cứng đờ trán an cảm xúc hưng phấn của bọn nhỏ.

"À, chúng ta thống nhất món ăn có được không? Như vậy tương đối dễ dàng gọi." Ngu Nãi Đường nở nụ cười, chỉ sợ chọc cho mấy Tiểu Tử Tổng mất hứng.

"Không! Cháu muốn ăn mấy món vừa rồi!" vừa rồi nhóm tiểu quý vẫn còn thảo luận chưa nhất trí, lúc này ngược lại đồng thanh kiên trì kêu lên, chạy nhanh đến vị trí mình ngồi xuống.

"Xin lỗi anh họ, khẩu vị bọn nhỏ khác nhau, làm phiền anh gọi theo ý của bọn nhỏ nhé." Kỳ Lục Đề cười khở hai tay tạo thành chữ thập, xin Ngu Nãi Đường phối hợp.

"Hả, được, được rồi, em chờ anh." Đến cả hai bờ sông còn có thể họp lại, ba tiểu quý kia tại sao không thể giải quyết được chứ? Thật sự phiền phức khiến cho người khác phát điên!

Liếc nhìn vẻ mặt "Uất ức cầu toàn" của Kỳ Lục Đề, trong lòng anh thở dài nặng nề. Tại trong lòng anh ta con dê béo mà vẻ ngoài bình thường? Vì muốn ăn thịt dê, anh ta chỉ có thể ngưng ngừng đi đến khu chọn đồ ăn.

Kỳ Lục Đề thở ra một hơi, xoay đi đến chỗ bọn nhỏ chọn đồ ngồi.

Hôm nay đúng lúc là ngày thứ Tư, vừa mới có tiết học xong, Ngu Nãi Đường đúng lúc xuất hiện. Cũng không biết vì sao, anh đột nhiên đề nghị muốn mời bọn nhỏ ăn MacDonald, vì bọn họ liền hào hứng đến MacDonald gần đây để ăn, không ngờ lại tạo thành cục diện lúng túng như vậy, thật không hiểu những đứa trẻ này đang giờ trò quỷ gì.

"Đến rồi! cô giáo Kỳ, cô ngồi bên này này!" Tiểu Mạc và Tiểu Trần để lại vị trí giữa cho Kỳ Lục Đề ý đồ rõ ràng, đương nhiên là để "Cách ly" Kỳ Lục Đề và Ngu Nãi Đường, tuyệt không thể để cho bọn họ có cơ hội "Tiếp xúc với nhau".

"Các em thật là, tất cả mọi người đều ăn một thứ có phải là tốt sao? Nhìn chú Ngu vất vả kia!" Cô thật sự không có cách nào tức giận với mấy đứa nhỏ, nhưng việc nhắc nhở đôi câu vẫn rất cần thiết.

"Ai bảo chú ấy nịnh bợ chúng cháu, đương nhiên phải cho chú ấy biết sự lợi hại của chúng em!" Tiểu Mạc cau mày một cái, làm sao cũng nhìn Ngu Nãi Đường không vừa mắt.

"Anh ấy làm gì nịnh bợ các cháu?" Kỳ Lục Đề cảm thấy rất buồn cười, không nhịn được hỏi.

"Còn không phải là muốn Bông hoa tươi như cô, cắm ở trên "Bãi" phân trâu đó." Tiểu Trần cười ngọt ngào, lời nói trong miệng lại khác hoàn toàn với biểu cảm trên mặt.

"Tiểu Trần!" Kỳ Lục Đề hoảng sợ hét một tiếng, không thể tin được anh họ trong mắt bọn nhỏ lại không giá trị như vậy!

"Cô giáo Kỳ, chúng em nhìn tới nhìn lui, vẫn cảm thấy chú Hạ Lan thích hợp với cô hơn." Tiểu Vĩ cặp chân không ngừng lay động, dứt khoát nói.

"Các em nói lung tung gì đó?" Kỳ Lục Đề dường như tròng lớn mắt. Những đứa trẻ này có biết đang nói gì không? Dám can thiệp đến chuyện tình cảm riêng tư của người, rõ là... Nhóm tiểu quý!

"Thật mà!" Tiểu Mạc mắt xoay vòng. "Chú Hạ Lan sẽ không giống như Ngu Nãi Đường ánh mắt đảo lung tung, nụ cười cũng siêu cấp đẹp trai nhé, không khiến người khác cảm thấy háo sắc." Lấy "sắc đẹp" như cô giáo Kỳ có thể "Nhặt" được "Mặt hàng tốt" như Hạ Lan Bình, nhất định là kiếp trước tích đức.

"Vậy, có đúng không?" Kỳ Lục Đề giật nhẹ khóe miệng, cười cực kỳ cứng nhắc.

"Đúng vậy đó, hơn nữa chú Hạ Lan có tiền nha, chú ấy có thể mua cả tòa thành trò chơi luôn đó!" Oh! Nếu cậu bé là con trai của chú Hạ Lan thì thật tốt biết bao, tiểu Vĩ nghĩ đến ảo tưởng kỳ lạ.

"Đồ chơi chất đầy tòa thành?" Được đó! Thì ra là Hạ Lan Bình gạt mấy đứa nhỏ như vậy! Quá kém đi! ?

"Ừ, quan trọng nhất là, chú Hạ Lan cũng không nịnh bợ chúng cháu, bởi vì chú ấy thật sự rất tốt với cô giáo Kỳ!" Tiểu Trần kéo tay Kỳ Lục Đề, giống như người lớn vỗ tay cô.

Cô bé biết mình có nói thêm, nhưng chú Hạ Lan cũng cho bọn nó một lon cola, nhưng mà, lời nói dối tốt được cho phép, thầy cô đều nói như vậy -

"Hả?" Không ngờ Hạ Lan Bình quả trứng thối này, có thể để được ba tiểu quý này nhất trí đồng ý, xem ra cô phải đánh giá lại anh một lần nữa rồi.

"Chú Hạ Lan nói, chú ấy rất thích cô giáo!" Trời đất chứng giám, cô bé chỉ tăng thêm chữ "Rất", ông trời ngàn vạn đừng trách cứ Tiểu Mạc nhé!

Trái tim Kỳ Lục Đề đập nhõ một nhịp lớn, tại sao cô chưa nghe anh nói?

"Hơn nữa chú ấy nói tấm lòng cô rất tốt." Mặc dù chú lên lút nói cô giáo Kỳ ngốc nghếch, nhưng mà xin lỗi, đây tuyệt đối là sự thật.

"Còn nữa, chú ấy nói không quan tâm cô có kiếm được tiền hay không."

“Ừ, chú ấy còn nói sẽ không thay lòng!” Là “Tận lực” không thay đổi.

“Cô giáo Kỳ, cô cũng đừng không nhận nha! Chú ấy nói cô là bạn gái chú ấy.”

“Đúng rồi, đúng rồi! Chú Hạ Lan thật sự là một đối tượng tốt!” “Đúng vậy đó, cô giáo Kỳ, cô cũng đừng suy nghĩ thêm.” “Nhanh chóng bỏ Nguru Nãi Đường đi!” Nồng sủng nhất trí đối ngoại, đây mới là mục đích chủ yếu. Nguru Nãi Đường vẫn ngơ ngác xếp hàng trong dãy người, trong lòng cảm thán đến nhâm chỗ. Hoàn toàn không biết ý định nịnh bợ ba đứa trẻ đã bị bọn chúng cho knockout, xoay người vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hoàn cảnh gia đình Nguru Nãi Đường cũng xem như được, nếu anh ta có công việc đến nơi đến chốn, công việc không đến mức quá quá khó khăn, phiền phức làm anh ta có vấn đề, hơn nữa vấn đề còn không nhỏ.

Mấu chốt là anh ta là một người đàn ông "Điên cuồng cá độ".

Cá độ đủ trăm ngàn phương thức, trò chơi bingo, nhật điểm đỏ, cũng có trò Tú- lơ- kho, bài mạt chược các loại hình, đáng tiếc Nguru Nãi Đường cũng không thể thỏa mãn những cá cược trên mặt bài như thế này, anh ta công khai đam mê đánh bạc.

Cái gọi là hình thức đánh bạc công khai, không có gì hơn cùng với chính phủ cá cược, quốc gia cá cược, còn có kẻ, cá cược về tình trạng kinh tế, cá cược cổ phiếu và kỳ hạn giao hàng.

Nguru Nãi Đường chung tình với một chỗ, chính thị trường chứng khoán sâu không thấy đáy——

Anh ta đầu tư vào thị trường chứng khoán không nổi tiền của bản thân, mà không chỉ có thế, anh ta còn vay mượn tiền bạc của mẹ và bạn thân với số lượng không ít toàn bộ dốc ra, không chỉ dùng tiền mặt giao dịch, mua bán chứng khoán, anh ta đều dám làm, mua cổ phiếu của người khác.

Dĩ nhiên, chỉ là danh hiệu hư ảo trên thị trường chứng khoán, anh ta thường đến quán bar, PUB chờ cơ hội để của các cô gái đẹp vui vẻ hàng đêm, cuộc sống rất thối nát.

Đáng tiếc lúc không tốt, vào lúc cổ phiếu xuống thấp, tất cả cổ phiếu đều không mua bán được, chỉ số một đường trượt xuống đáy cốc, cho dù đầu tư thêm tiền cũng không có cách nào thu hồi được, lúc này Nguru Nãi Đường gặp hoàn cảnh khó khăn nhất từ trước đến nay.

Chết sẽ không có tiền để nộp, lưu thông chứng khoán lại gặp phải người thúc giục bắt giao nộp tiền cọc, có nguy cơ bị cắt đứt hết mọi khoản, những hàng xóm bạn bè cho anh ta mượn tiền bây giờ gần như dầm nát cửa nhà anh ta, anh ta luôn phải mỉm cười trì hoãn lại, lại không ngừng nhận được thông báo đến nộp tiền vì số tiền vay đến hạn, hỗn loạn bao vây anh ta bốn phía, có thể nói là không một ngày bình yên.

Lúc anh ta cùng với mẹ ngày ngày đối mặt than thot, lúc đường cùng, anh nghĩ đến cô em họ xa Kỳ Lục Đề - có thể nên nói là, tài sản thừa kế mà Kỳ Lục Đề được hưởng.

Nhớ mang máng, khi hai vợ chồng nhà họ Kỳ xảy ra chuyện, lúc cử hành tang lễ anh có nghe người lớn thân thích nói chuyện với nhau, trong lúc nói chuyện có nhắc đến , di chúc, di chúc nói hai vợ chồng di dựng họ này chuẩn bị một khoản tiền cho em họ xấu xí này, từ nhỏ đã bắt đầu để dành, nên tài sản thừa kế không hề ít.

Lúc ấy anh ta vẫn chưa trầm mê trong thị trường mua bán chứng khoán, cũng không chú ý nhiều đến chuyện này, chỉ là cười trừ, cho đến lúc rơi vào đường cùng, anh ta mới nhớ ra, chính là liều thuốc tốt nhất!

Anh nhờ quan hệ để tìm hiểu được, tài sản thừa kế hết sức lớn - 2500 vạn.

Một khoản vượt xa ra tưởng tượng của anh ta, không chỉ có thể trả hết nợ và tiền trả góp của anh ta, mà còn dư tiền để anh ta tiếp tục đầu tư vào thị trường chứng khoán, nói không chừng anh ta còn có cơ hội một đêm trở thành người giàu có.

Nếu có tài sản đó của Kỳ Lục Đề, phương pháp lấy tiền nhanh nhất là, trở thành vợ chồng cùng cô. Tiền đề đầu tiên là tài sản của hai vợ chồng là không tách ra, tài sản thuộc sở hữu chung, đây chính là lý do mà anh ta tính toán với Kỳ Lục Đề.

Anh ta không chỉ một mình chủ động thực hiện, mà kéo thêm mẹ mình vào cuộc, tung ra thủ đoạn nói là trước đây cùng cha mẹ cô đã có đính ước, sau đó lại mua chuộc một luật sư nhỏ Lợi Huân Tâm, đến gặp Kỳ Lục Đề, diễn xuất một vở kịch không hề kẻ hở.

Điều tra, là công việc của Hạ Lan Bình, cũng chính là sở trường của anh, muốn điều tra tư liệu về Nguru Nãi Đường không phải là vấn đề khó khăn với anh, qua mấy ngày, cố gắng hết sức điều tra ghi chép, Hạ Lan Bình nhũn chặt mày, lần đầu tiên anh ta cảm ơn bản thân mình có sở trường về việc này,

vừa đúng lúc có thể bảo vệ được người mình yêu.

Đem tài liệu giao cho Luật sư Trần, anh đặc biệt đến nhà Kỳ Lục Đề, chuẩn bị nói rõ mọi chuyện cho cô biết về âm mưu của Nguru Nãi Đường, vừa mới bước vào nhà cô, đã nhìn thấy Nguru Nãi Đường đến, anh ngồi xuống trên ghế sofa.

"Ngài Nguru, phải không!" Anh giang rộng ra hai chân, nghênh ngang ngồi bên cạnh Nguru Nãi Đường, đem anh ta ép về phía thành ghế: "Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây?"

"Anh... Anh là ai?" Nguru Nãi Đường bị khí thế của anh dọa sợ, cũng là không ngờ đến, trừ anh ra, Kỳ Lục Đề lại có thể cho người đàn ông khác vào đây, danh tiếng tự nhiên kém hơn về mặt tự nhiên của Hạ Lan Bình.

"Ah? Anh hôm nay không có việc gì bận à?" Kỳ Lục Đề đang đổ nước sôi vào, chuẩn bị một bình trà ngon, vừa thấy anh ta đã buột miệng hỏi.

"Sao vậy? Đến chỗ em đã đủ khiến anh "bận" rồi." Hạ Lan Bình hiện lên một chút nếp nhăn trên mặt khi cười, có ngụ ý.

"Nói lung tung gì vậy? Không đứng đắn!" Kỳ Lục Đề trên mặt đỏ ửng, giả mượn pha trà tránh xấu hổ.

Ánh mắt Nguru Nãi Đường chuyển qua chuyển lại trên người Hạ Lan Bình và Kỳ Lục Đề, thấy thái độ của Hạ Lan Bình nhàn hạ như vậy, nói lời không nghiêm túc, với bộ dáng xấu hổ của Kỳ Lục Đề, khiến anh ta không chỉ bị đả kích, mà trong thời gian ngắn ý thức được nguy cơ.

Kinh địch xuất hiện! Hơn nữa còn đối thủ mạnh mẽ có thể phá hư kế hoạch của anh ta!

"Tiểu Đề, Em có thể giới thiệu cho bọn anh biết nhau một chút được không?" Anh ta cứng ngắc cười, đợi Kỳ Lục Đề bưng tới nước trà thì nói.

"Ngài Nguru thật đúng là 'Người sang' hay quên chuyện, ngài quên chúng ta đã từng gặp nhau rồi à?" Hạ Lan Bình về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười gật đầu một chút, ánh mắt lại không ở trên người anh ta.

"Có sao?" Nguru Nãi Đường mờ mịt, không nhớ rõ từng gặp qua kinh địch khi nào mà không biết. "A! Có! Lần trước anh đột nhiên tới tìm em, lúc ấy chúng em vội vã ra ngoài nên không tiếp anh được....anh quên sao?" Kỳ Lục Đề bỗng nhiên nhớ đến việc này, lần đó muốn đi "bắt" ông Tuấn "Hồng hạnh xuất tương", cô còn nhớ lúc đó bọn họ mới đi đến đầu ngõ.

Nguru Nãi Đường cố vắt hết óc suy nghĩ, cuối cùng nhớ đến "Hình như" có chuyện như vậy. "Nhưng mà, anh nhớ được lúc đó em nói... anh ta là ông chủ của em?" Thiếu chút nữa lộ ra bản thân đối với cô ấy hơi thiếu sót, lần sau phải cẩn thận hơn mới được, dù sao ánh mắt người đàn ông kia rất sắc bén, sắc bén đến mức khiến người khác chán ghét.

"Không sai, bây giờ người đàn ông của cô ấy." Hạ Lan Bình cong lên khuỷu tay lên đặt ở trên gáy, khiến anh ta đau đến nổi khom lưng.

"Hạ Lan Bình!" Kỳ Lục Đề hét một tiếng, vừa xấu hổ vừa lúng túng hô.

"Đúng, tôi tên là Hạ Lan Bình, là ông chủ của văn phòng thám tử bên cạnh, xin nhiều chỉ giáo." Anh mỉm cười vô hại, trong lời nói giống như vô ý nói ra lời cảnh cáo.

"Thám, Thám tử?" Quả nhiên, sắc mặt của Nguru Nãi Đường trở nên khó coi, bởi vì không giải thích được bị người ta thúc một cái, cũng có lẽ là quá căng thẳng về nghề nghiệp của người ta.

"Uhm, ngài Nguru có chuyện gì cần tôi giúp không?" Tròng mắt đen sắc bén lạnh lùng nhìn anh ta, nụ cười từ đầu đến cuối chưa từng chạm tới đáy mắt.

"Tôi ngất, nói đùa cái gì vậy? Dĩ nhiên không có." Nguru Nãi Đường cố trấn định. Nhưng không cách nào nói lưu loát được.

"Vậy thì tốt." Hạ Lan Bình đứng lên trước phòng bếp đang mở cửa, vẫn còn pha loại cà phê anh quen uống. "Nếu tìm đến chúng tôi thì, bình thường không có 'chuyện tốt'". Không phải bắt gian chính là tìm người, đúng thật đều không phải là chuyện gì tốt.

"A." Nguru Nãi Đường đứng ngồi không yên, anh ta khom người nhìn về phía Kỳ Lục Đề. "Tiểu Đề, em không nói cho anh ta biết, em là vị hôn phu của anh à?" đàn ông mà! Anh ta rất để ý đến câu nói của Hạ Lan Bình "Tôi là người đàn ông của cô ấy."

Mặc dù vị hôn thê này bộ dáng có thể tạm chấp nhận, nhưng là một người đàn ông, anh ta hi vọng ngoài việc cưới được một cô gái có giá trị, ở các phương diện khác cũng coi là cô gái "Trong sạch".

"Nói mà!" Nhưng nói như vậy chẳng khác gì không nói, Hạ Lan Bình căn bản không nghe vào.

"Vậy anh." Làm gì như vậy không biết nhìn vậy?

"Ngài Nguru, anh nói nhỏ là hành vi không lễ phép đó!" Hạ Lan Bình bưng cà phê ra, thân thể đứng đó lại càng cao lớn hơn. "Có ý kiến gì cứ tự nhiên mà nói, chúng tôi có thể 'cùng nghiên cứu'." anh nhấn mạnh chữ chúng tôi, hi vọng Nguru Nãi Đường có thể biết khó mà lui.

Đáng tiếc, Nguru Nãi Đường chỉ trợn trừng mắt, không nghe lời cảnh cáo của Hạ Lan Bình.

"Chuyện này. ngài Hạ Lan." Anh ta cảm thấy nên nói rõ quyền sở hữu của mình. "Tôi nghĩ có thể anh không biết tôi còn có một thân phận khác, tôi

là."

"Tôi biết, không phải là chồng chưa cưới của tiểu Lục Đề sao!" giữa đôi mắt phóng ra một ngọn lửa, lúc Nguru Nãi Đường không chưa kịp phát hiện đã tiêu tán. "Yêu Diệu Thực Nữ Quân Tử Hào Cầu, lúc tiểu Lục Đề chưa bước vào lễ đường, người người cơ hội bình đẳng."

Anh thân mật ôm vai Kỳ Lục Đề, cố ý để cô ngồi ở trên tay vịn ghế sofa, muốn ám chỉ với Nguru Nãi Đường, quan hệ của anh và Kỳ Lục Đề "Không cạn".

"Chuyện này." sắc mặt của Nguru Nãi Đường thay đổi liên tục, đứng ngồi không yên giống như đứng trên đồng lửa.

"Đừng nháo nữa!" Kỳ Lục Đề đẩy tay Hạ Lan Bình trên vai cô xuống, trên má ửng đỏ. "Hạ Lan Bình!" Cô nhỏ giọng thét lên cảnh cáo.

"Đừng nóng vội, tiểu Lục đề." Hạ

Lan Bình cười sâu hơn, khoe mắt phát sáng liếc nhìn Nguru Nãi Đường. "Bất kể em 'cần' cái gì, chúng ta vẫn nên chờ khách đi rồi nói." Anh hoàn toàn lấy thân phận chủ nhân của ngôi nhà, hơn nữa rất thoải mái vui vẻ.

"Hạ Lan Bình!" Kỳ Lục Đề nóng mặt đỏ ửng cả, vỗ mạnh lên đùi anh.

"Tôi nghĩ tôi nên đi trước một bước." Kiên nhẫn của Nguru Nãi Đường đã đến cực hạn, anh ta không có rảnh rỗi thoải mái xem bọn họ liếc mắt đưa tình.

"A, anh họ muốn đi sao?" Không biết tại sao, Kỳ Lục Đề thờ phào nhẹ nhõm thoải mái.

"Ừ." Nguru Nãi Đường vô lực gật đầu.

"Không tiễn." Hạ Lan Bình chào. Đi nhanh đi, đồ mà quý chán ghét!

Lúc Nguru Nãi Đường đi đến cạnh cửa thì quay đầu lại, vẫy tay với Kỳ Lục Đề: "Tiểu Đề, anh muốn nói với em mấy câu."

Kỳ Lục Đề nhìn anh ta một chút, lại ngẩng đầu nhìn Hạ Lan Bình, Hạ Lan Bình gật đầu, để cho cô đi nghe xem tên đó nói "lời hay" gì.

Anh cũng không phải là người không có phong độ, ngay đến cả một câu cũng không cho cô nghe, hướng chỉ anh đang bên cạnh "Giám thị", Nguru Nãi Đường gan to hơn nữa, cũng không dám làm loạn với cô.

"Tiểu Đề, hôn sự của chúng ta là do cha mẹ quyết định, cha mẹ em bây giờ không còn nữa, anh có trách nhiệm chăm sóc em." Đợi Kỳ Lục Đề đến gần, Nguru Nãi Đường nhỏ giọng nói nhỏ: "Anh hi vọng em có thể suy nghĩ đến hi vọng của bọn họ, suy nghĩ thật kỹ rõ ràng." Rất có ý sáng tạo, anh ta vĩnh viễn dùng tình thân để ràng buộc, nếu như kế hoạch có biến, anh vẫn còn hạ chiêu cuối cùng, dù sao cũng phải lấy cô đến tay!

"Em biết rồi." Cô ánh mắt buồn bã, khẽ cúi đầu.

"Anh sẽ liên lạc với em, anh đi đây." Anh ta giả bộ thất vọng xoay người rời đi.

Kỳ Lục Đề đóng kín cửa, đứng cạnh cửa một lát mới xoay người trở lại phòng khách.

"Anh ta lại nói chuyện hôn ước?" Hạ Lan Bình hí mắt nhìn cô, anh hiểu cô gái này tám phần lại mềm lòng.

"Ừ." Cô cảm thấy mệt quá.

Anh họ thường đến tìm cô là đúng, nhưng hai người nói chuyện dường như không có chủ đề chung, liên miên bất tận, ngoại trừ hôn ước vẫn là hôn ước, nếu sau này thật sự có một ngày, cô thực hiện theo hôn ước, cùng anh họ thành vợ chồng, như vậy cô và anh họ còn đề tài gì để nói?

Chẳng lẽ muốn cô thật sự lựa chọn hôn nhân không nói gì với nhau sao? Cô rất hoang mang.

"Cẩn thận kẻo mè xùng, anh ta không phải đồ tốt." Nguru Nãi Đường quan tâm không phải là Kỳ Lục Đề, mà là Kỳ Lục Đề có thể cho anh ta thứ gì?

"Sao anh có thể nói như vậy chứ?" Cô nhú mày, không tán thành nhìn trừng mắt nhìn anh.

"Em hiểu được anh ta sao? Em căn bản không biết anh ta đang nghĩ cái gì." Hạ Lan Bình bắt đầu bắt mắt, đôi mày rậm nhíu cao lên, vì cô bảo vệ cho Nguru Nãi Đường.

"Vậy anh biết anh ta đang suy nghĩ gì?" Nhớ đến bóng dáng cô đơn của anh họ trước khi đi, cô lại cảm thấy không đành lòng. "Anh ấy chỉ là muốn cùng em kết hôn thôi."

"Em cho rằng anh thật lòng muốn kết hôn với em sao?" Suy nghĩ cảm giác vui vẻ, và hôn lễ rực rỡ, anh lại có kích động muốn đánh người. "Em có biết ý đồ của anh ta là gì không? Chính là tài sản em được thừa kế từ cha mẹ em đó!"

"Làm sao anh có thể hình dung người khác thành như vậy?" Chẳng lẽ anh không thể sửa cái tật cứ động một chút là suy nghĩ về âm mưu gì đó trong đầu được à? "Một khoản tiền cũng có lớn lắm đâu, anh ấy làm gì phải đòi lấy một hôn nhân vô nghĩa này như thế này chứ!"

Cô nghĩ người đó tính cách lương thiện, cũng không biết cô có bao nhiêu tài sản, hơn nữa Ngưu Nãi Đường là họ hàng của cô, cô cũng không tin trong anh họ trong lòng lại có tâm cơ thâm trầm như vậy.

"Em thật sự muốn gả cho anh ta?" Nheo tròn mắt đen lại, giọng nói của Hạ Lan Bình lạnh băng. Anh biết cô là một cô gái không quan tâm đến chuyện tiền bạc, cũng chưa bao giờ quan tâm đến chuyện mình có bao nhiêu tài sản, nhưng chuyện này cũng không thể nhắc đến một chút ý thức đề phòng người khác cũng không có, ngu ngốc đến mức người ta dùng một tập tài liệu giả, hôn ước giả dắt mũi!

"Có gì không thể?" Cô hoảng sợ hắt cảm lên. "Trên đời này cũng chỉ còn lại một mình em nữa, có người yêu thương em có gì mà không được chứ!" Ít ra anh họ sẽ không đối xử hung dữ với cô, không giống anh, hung dữ lại thỉnh thoảng mang người khác ngu ngốc!

"Vậy anh?" Vòng tay quanh ngực, anh sợ chính mình không kìm chế được tức giận mà bẻ gãy cổ cô. "Em cho anh là cái gì? Đặt anh ở vị trí nào?" Anh biết giọng điệu của mình như oán phũ, nhưng anh không nhịn được!

"Anh..." Trái tim của cô khẽ đau, căn bản không rõ mối quan hệ giữa hai người "Là ông chủ, là hàng xóm, là bạn bè...."

"Đủ rồi!" cô mỗi nói một câu, tim anh lại lạnh một phân, vẻ mặt dần dần dữ tợn hơn. "Hay cho một từ Ông chủ, hàng xóm, bạn bè, em lại có thể tùy tiện? Tùy tiện cũng ông chủ, hàng xóm, bạn bè lên giường!?" Anh giận điên lên, dùng lời lẽ sắc bén chọc vào cô.

"Anh." Sắc mặt của cô trong nháy mắt trở nên tái nhợt, lão đảo lùi về phía sau một bước. "Hạ Lan Bình! Anh dám nói lời như thế! ?" siết chặt tay thành nắm đấm, anh muốn cô hiểu rõ lời nói nhưng lực sát thương lại lớn như vậy!

"Nếu không thì sao? Em còn muốn tôi nói như thế nào?" Anh cười, trong cười cợt lại đáng ghét.

"Nói em là đại tiểu thư chưa biết hết nỗi khó khăn của xã hội à, đem Hạ Lan Bình như tôi thành Ngưu lang để em chuyên thị tẩm?"

"Hạ Lan Bình!" cô rút cuộc thét chói tai ra tiếng, đôi mắt to tròn tràn ngập nước. "Anh câm miệng, câm miệng lại!"

Anh tại sao có thể. Tại sao có thể nói cô như những phụ nữ không biết xấu hổ như vậy! ?điều này làm cô thờ không nổi.

"Tôi với em còn gì không thể nói đây? Há? Tiểu Lục đề." Đầu ngón tay lướt qua bên má cô

đường cong tuyệt đẹp, cố ý tạo ra thân mật, vào lúc này lại không giấu được sự trào phúng. "Lúc chúng ta bắt đầu ở trên giường ân ái, thì đã không còn tồn tại bất cứ bí mật gì nữa, có đúng không?"

anh giả bộ thoải mái, nói xong mập mờ, vết thương ở tim cô không ngừng bị phá rách, toác ra, khiến cho anh có ý muốn được khóc.

"Không cần nói nữa! Không cần nói nữa!" Bàn tay bịt chặt tai lại, cô nhắm chặt hai mắt hết to, không dám nhìn nỗi đau trong mắt anh, càng không có dũng khí nghe anh nhấm tâm phê bình.

"Nói cho cho tôi biết em sẽ không gả, không gả cho tên cận bã đó!" Dùng lực gạt bàn tay đang cố che lỗ tai, anh gần từng chữ từng câu. "Tôi không cho phép em gả cho tên khốn kia!"

"Anh đáng ghét! Anh rất đáng ghét!" Đây là những từ ác óc mà cô có thể dùng để chửi người khác, cô run rẩy giãy dụa đôi tay, làm sao cũng không tránh được anh dồn hết sức nắm tay cô đủ để bẻ gãy luôn xương cổ tay cô.

"Nói đi! Em không cần sợ không ai lấy em, nhiều nhất tôi lấy em!"

Một câu rít gào khiến hai người đều sợ hãi, khiến mặt hai người đều đỏ như máu ——

A a! trong tình thế cấp bách, anh đã xúc động dùng xong phương thức cầu hôn tệ nhất. "Hạ Lan Bình." Trong hốc mắt cô nước mắt bỗng trào ra, những hạt nước lớn như châu rơi xuống khuôn mặt cô, cũng làm tổn thương trái tim của anh, anh không nhịn được buông tay cô ra. "Anh đi...đi đi! em không muốn gặp lại anh nữa! Em mãi mãi, mãi mãi không muốn gặp lại anh nữa!"

Âm thanh yếu đuối càng lúc càng lớn, đến cuối cùng thậm chí hét lớn lên, cô mất khống chế gào khóc.

"Lục Đề." Trái tim của anh như đông cứng lại, hai cái chân giống như mọc rễ trên mặt đất, cử động cũng không được. "Anh."

Giơ tay lên muốn an ủi cô, nhưng nghĩ lại, nghĩ đến cô không biết thay đổi, kiên trì với hôn sự đó, một cổ tức giận xông thẳng đến óc, anh không khỏi cứng ngắc lại sa sút tinh thần buông cánh tay xuống.

"Đi đi! Vĩnh, viễn, không cho phép, bước vào nơi này, một bước!" Thút tha thút thít đem lời muốn nói nói ra hết, cô bặm mặt đi vào phòng, dùng sức đóng sầm cửa, cũng đưa anh cách xa trái tim mình.

Cảm xúc chán nản chiếm giữ lấy thân thể thẳng tắp của Hạ Lan Bình, anh cứng ngắc đứng trong phòng khách, thật lâu, thật lâu ——

"Cô giáo Kỳ ngu ngốc!" Kỳ Lục Đề đơn phương muốn chia tay, khiến mặt mũi ba đứa bé đen thui, Tiểu Mặc nhanh mồm nhanh miệng, nhất thời quên che giấu đã bật thốt lên.

"Không! Cô ngàn vạn lần đừng nói cô phải gả cho kẹo sữa bò!" Tiểu Trần hét lớn. Oh! Nếu như kẹo sữa bò lấy cô giáo, cô bé thà bị chuyển sang nhà bên cạnh theo chú Hạ Lan Bình học làm thám tử! "Ông trời

của ta!" Tiểu Vĩ hao tổn tâm trí xoa đầu, nửa câu cũng nói không ra miệng, cảm giác các món đồ chơi đang dần xa khỏi tầm mắt nó.

"Trẻ em đừng quan tâm đến chuyện của người lớn, bổn phận của các em là nhảy cho tốt là được." Đôi mắt sưng như quả hạnh đào, Kỳ Lục Đề giống như thùng giấy bị vứt bỏ ở ven đường, chú mèo nhỏ đang cầu khẩn người ta thương xót.

Tại sao cô ấy lại khóc dữ như vậy?

"Như vậy sao được?" Tiểu Mặc nhếch lên mày, đây là động tác quen thuộc của cô bé sau khi quen biết Hạ Lan Bình. "Chú Hạ Lan làm sao lại khiến cô khóc như vậy?"

"Hơn nữa khóc rất thảm." Tiểu Trần gật đầu một cái.

"Giống như đầu heo sưng to lên." Tiểu Vĩ lại đá kích. Thì ra là phụ nữ khóc xong sẽ trở thành như vậy! Về sau cậu bé tuyệt đối không làm bạn gái mình khóc, bởi vì thật sự rất xấu.

Kỳ Lục Đề chớp mũi lại dâng lên ghen tuông, cảm xúc thật vất vả che dấu đã bị hủy rồi, chỉ trong chốc lát, hít vào, nước mắt không nhận được từng giọt từng giọt rơi xuống.

"A a, thảm rồi." Tiểu Trần le lưỡi một cái, cảm giác tai họa sắp xảy ra.

"Đừng khóc, cô giáo Kỳ." Thích thì cứ thích thôi, tại sao lại chia tay với người ta? Tiểu Mặc gãi gãi đầu, không hiểu rõ suy nghĩ của người lớn là như thế nào. "Cô có muốn nói chuyện với chú Hạ Lan một chút xem sao không?" Mẹ nói, có lời gì đừng để trong lòng, nói ra là cách làm tốt nhất, cô bé vẫn nhớ kỹ trong lòng.

Kỳ Lục Đề nắm chặt chiếc khăn tay, chiếc cổ nhỏ gầy lác như sắp rời ra.

"Meo meo --" "Thực nữ" giống như có thể hiểu được mâu thuẫn tình cảm của Kỳ Lục Đề, ngoan ngoãn.... Nằm co ro ở bên chân của cô chủ, kêu nhỏ lại không biết làm thế nào nhẹ nhàng kêu to.

"Cô giáo Kỳ, cô rốt cuộc có thích chú Hạ Lan không?" Ba người bọn nhỏ thái giám cũng đã vội sắp chết đến nơi rồi, kết quả cô giáo Kỳ lại như nữ hoàng thích khóc, hình như còn chưa rõ tình trạng thực tế, chỉ biết không ngừng khóc khóc khóc, phụ nữ thật sự rất phiền toái!

Kỳ Lục Đề không nói gì, nhưng gương mặt ửng đỏ lại nói rõ tất cả.

Thật ra thì cô cũng không hiểu trái tim mình từ lúc nào đã đặt trên người Hạ Lan Bình, nhưng sự lên án của anh lại làm tổn thương trái tim của cô. Nước mắt không ngừng rơi một ngày một đêm, cô rốt cuộc cũng biết tình cảm thật sự của mình, nhưng chấm dứt đã nói ra khỏi miệng, không có khả năng cứu vãn.

"Không hay rồi, xem ra tình huống không hay rồi..." Tiểu Trần rũ xuống bả vai, hình như từ nước mắt của Kỳ Lục Đề mà hiểu ra mọi chuyện.

"Thảm rồi, hối hận không kịp." Tiểu Vĩ cũng cùng Tiểu Trần quan sát đoán chắc chín phần mười rồi, lạnh lùng nói một câu. "Oh! Đáng thương cho cô giáo Kỳ." Tiểu Mặc hoàn mỹ chú giải.

Kỳ Lục Đề vừa nghe thấy, nước mắt lại không ngừng chảy xuống, thật là Đau thương đến tận cùng, trong lòng oán giận ấy đứa nhỏ". Xoay mình, chuông điện thoại vang lên, Kỳ Lục Đề hít mũi, lại hít thật sâu hai cái mới nhận điện thoại. "Alo....A, là anh họ ạ...."

"Này, Này!" Ánh mắt của Tiểu Mặc lóe lóe, lôi kéo đồng bọn chạy vào góc nhà bên kia.

"Chúng ta nên nghĩ biện pháp giúp cô giáo Kỳ đi!"

"Còn có thể có biện pháp gì? Ai đó chỉ biết chém gió thôi!" Tiểu Vĩ vô lực gật gù hả hê.

Tiểu Trần và Tiểu Mặc hung hăng tròn mắt nhìn cậu bé, kéo dài lỗ tai nghe lén Kỳ Lục Đề và kẹo sữa bò nói điện thoại. "Em không muốn đi ra ngoài.... Ừ -- không, vậy cũng được, tối mai sáu giờ, ở nơi nào.... khách sạn Hoa Tín? Em biết rồi..."

Giọng nói khàn đặc của Kỳ Lục Đề truyền đến đứt quãng, Tiểu Mặc cùng Tiểu Trần hai mắt đối diện nhìn nhau, giao nhau tầm mắt nhất thời phát ra tia sáng như lửa.

"Tiểu Trần, cậu nghe rõ ràng chưa?" Tiểu Mặc cười giống như kẻ trộm, lấy cùi chỏ chạm nhẹ vào Tiểu Trần.

"Ừ." Tiểu Trần lộ ra nụ cười giống hệt Tiểu Mặc, hai cặp mắt cong ít như trăng lưỡi liềm, cười nhìn Tiểu Vĩ đang bị thương đứng bên cạnh.

"Ha người các cậu đang làm gì vậy? Tại sao tớ không hiểu gì vậy?" Bé trai quả nhiên so với bé gái gốc hơn, cậu không thể giải thích được hai đồng bọn kia đang cười cái gì, cười đến da tóc cậu bé tê dại.

"Thật tốt quá, chúng ta tìm phương pháp giúp cô giáo Kỳ rồi!" Hai cô bé cười đến cười run rẩy hết cả người, còn phải cẩn thận đè nén tiếng cười, không để cho người trong cuộc Kỳ Lục Đề nghe.

"Phương pháp gì?" Tiểu Vi vẫn còn ở năm dặm trong mây mù, cậu bé buống bình hỏi.

"Ngu ngốc!" Tiểu Mạc gõ lên đầu cậu bé một cái, bộ dáng đã tính trước. "Mọi sự thành công sẽ nói cho cậu biết."

Ha ha, để cho hai cô bé như các cô làm xong việc, đợi sau khi thành công sẽ nói chuyện này với cậu nhóc gốc gác này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Em họ thân yêu, em nói, anh nên xuống tay từ chỗ nào đây?" Nguru Nãi Đường nở một nụ cười dâm dăng, đứng ở bên giường xoa bóp hai tay, ánh mắt nhìn chăm chăm Kỳ Lục Đề đang xụi lơ trên giường.

"Không. anh họ." Kỳ Lục Đề đề toàn thân mềm nhũn không làm được gì, yếu đuối nằm trên giường.

Cô không biết tại sao mọi chuyện lại phát triển đến mức như thế này.

Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Nguru Nãi Đường, anh nói muốn mời cô ăn cơm, nhân tiện mang cô đi giải sầu, bởi vì cãi nhau với Hạ Lan Bình, khiến cho tâm trạng của cô không tốt, cho nên cô mới đáp ứng lời mời của Nguru Nãi Đường, không ngờ kết quả lại kinh khủng như thế này.

Cô chỉ uống một ly nước trái cây! Thậm chí ngay cả bữa ăn tối cũng không kịp ăn, hơi sức toàn thân giống như bị hút cạn vậy, trở mắt nhìn Nguru Nãi Đường đưa cô đang mềm nhũn vào một căn phòng đã đặt trong khách sạn, mà không làm gì được.

"Anh rót cốc cho em uống cái gì?" Có ngu nữa, cô cũng biết nước trái cây đó bị Nguru Nãi Đường động tay động chân.

"Cũng chỉ là một chút thuốc mê mà thôi, không làm em bị đau đầu, sẽ chỉ làm em ngoan ngoãn không hành động thiếu suy nghĩ mà thôi." Nguru Nãi Đường cười hăm hở, thuận tay cởi áo vest xuống. "Ai bảo em không ngoan, lại nhiều lần từ chối ra ngoài với anh, đây là em gieo gió gặt bão thôi, em họ."

Đây chính là chiếc áo khoác còn lại cuối cùng, làm nhẵn cũng không hay.

"Vô dụng thôi, anh họ, " mặc dù việc đã đến nước này cô vẫn tôn trọng gọi anh một tiếng "Anh họ", muốn dập tắt ý xấu của anh ta. "Em đã là. người của Hạ Lan Bình."

Cô nghĩ rõ mọi chuyện, mọi chuyện không thể cưỡng cầu được, cô không có cách nào ép mình chấp nhận anh họ được, thậm chí bất kỳ người đàn ông nào, trừ Hạ Lan Bình.

"Hừ! tôi vốn nghĩ một con vẹt xấu xí tầm thường sẽ không ai tranh giành với tôi, không ngờ lại chui ra một tên thám tử mất mụ, đáng tiếc tên đó không đầu lại tôi!" Nguru Nãi Đường hừ lạnh một tiếng.

"Anh, tại sao lại nói những lời như thế?" Kỳ Lục Đề gắng trừng lớn mắt nhìn anh ta, quả thật không thể tin vào tai của mình.

"Còn có lời gì tôi không dám nói?" Nguru Nãi Đường nhìn chăm chăm mắt của cô, rót vào một tia lạnh nhạt. "Vì muốn cô cam tâm tình nguyện mang theo tài sản thừa kế gả vào nhà tôi, tôi dường như đã dẫm nát cửa nhà cô, không ngờ cô đã sớm ân ái với cái tên thám tử đó rồi, như vậy, tôi còn cần thương tiếc cô nữa à?"

"Anh. Thật sự là vì." tài sản thừa kế mà cha mẹ cô để lại? "

"Nếu không cô nghĩ sao? mê luyến ‘ sắc đẹp ’ của cô? A, tỉnh lại đi!" anh ta bĩu môi, dừ tợn, tâm trạng xấu lộ hết ra. "Hạng người như cô, khách sạn tùy tiện vấy tay là có một xấp dây, còn có nhiều phụ nữ xinh đẹp gấp trăm ngàn lần cô, nếu không phải vì khoản tiền kia, tôi hơi đầu lãng phí thời gian hỏi thăm!"

Kỳ Lục Đề bị ai lắc đầu, không ngờ lời Hạ Lan Bình đều là nói thật, anh không lừa cô, chưa từng có!

Là cô hiểu lầm anh.

Tất cả âm mưu đã ra ánh sáng, Nguru Nãi Đường chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh. "Đừng lãng phí thời gian, đến đây đi!" anh ta nhanh chóng cởi áo sơ

mì, quần dài của mình, nồn nóng bò lên giường.

"Tôi nói rồi vô dụng thôi, Tôi sẽ không gả cho anh." Anh ta tại sao lại có thể vô liêm sỉ như vậy chứ? Quyền quyết định ở cô, cô có quyết định gả hay không gả.

"Cô sẽ." Nói đến đây, Nguru Nãi Đường cười hả hê. "Tôi đương nhiên biết cô sẽ không dễ dàng nghe theo, cho nên tôi đã sớm chuẩn bị dụng cụ chụp ảnh, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, nếu không chứng cứ chúng ta lên giường sẽ ‘ không cần thận ’ tung ra ngoài; cô là người thông minh, tôi tin tưởng cô hiểu ý của tôi."

Kỷ Lục Đề hoảng sợ thở hổn hển thanh. "Tại sao anh lại có thể dờ thủ đoạn hèn hạ như vậy! ?" cô không dám tin tưởng lớn mắt.

"Vì tiền, chuyện gì tôi cũng làm ra được." Anh bắt đầu động thủ với quần áo trên người cô. "Ít nói nhảm đi, cô cam chịu số phận đi!"

"Đừng! Anh không được đụng vào tôi !" Cô liều mạng giãy giụa, đáng tiếc hai cánh tay giống như là bị đổ bê tông vậy, một chút hơi sức cũng không có. "Cô không được làm loạn, Hạ Lan Bình sẽ đến cứu tôi!" Biết rõ đây điều không thể, cô vẫn hi vọng có thể ngăn cản được hành vi độc ác của Nguru Nãi Đường.

"Tối đi! Chờ anh ta tới cũng không còn kịp rồi." Anh ta chê cười. "Tôi cũng không tin anh chịu được người phụ nữ của mình bị người khác làm nhục, đến lúc đó anh ta chỉ cảm thấy cô là Tàn Hoa Bại Liễu mà thôi!" Miệng ra ác độc đã thương người, muốn cô cắt đứt hi vọng.

"Đừng!" Cô hận bản thân không cách nào nhúc nhích. "Anh sẽ không được chết từ tế, người xấu, trừng thôi!" Cô hoảng sợ nhìn anh ta mở áo khoác mỏng của mình ra, còn đang muốn đụng đến chiếc áo len cao cổ, bị sợ khiến nước mắt cô tràn ra. "Cô mắng hay lắm, chờ khoản tiền kia đến tay, cô chờ xem tôi sẽ xử cô như thế nào." Không để ý tới lời chửi rủa của cô, tim của anh ta sớm đã bị khoản tiền thừa kế đó che hết lương tâm rồi,

"Xin anh không cần.... Không cần!" Cô biết lúc này khóc là phương thức vô dụng nhất, nhưng cô vẫn không kim chế được nỗi sợ hãi và nước mắt, từng giọt trượt theo gương mặt rơi xuống gối, trái tim bất lực chỉ có thể nhớ đến khuôn mặt cô yêu say đắm.

"Hạ Lan Bình.... Hạ Lan Bình! Anh rốt cuộc chết đi nơi nào, tại sao không tới cứu em!?" Có lẽ là quá hoảng sợ và tức giận, cô xấu hổ bắt đầu gào thét!

Nguru Nãi Đường đang muốn giễu cợt cô không có óc kêu gào, không ngờ lúc này truyền đến tiếng gõ cửa chói tai.

"Ai?" Người làm chuyện xấu thì sợ nhất cũng hận nhất người khác tới quấy rầy; Nguru Nãi Đường dĩ nhiên không ngoại lệ, anh ta che cái miệng nhỏ nhắn đang muốn kêu cứu của Kỷ Lục Đề, cả người đề phòng quay đầu lại hết lên.

"Đưa bữa ăn." Ngoài cửa giọng nói của phục vụ.

"Tôi không gọi món ăn." Anh làm gì có thời gian mà ăn cơm? Ôi! Phụ nữ đáng chết, lại dám cản anh ta!?

"Đây là bữa ăn dưới tầng, quản lý tôi đưa lên." Phục vụ kiên nhẫn giải thích.

"Không cần, đưa đi đi." Muốn chết! Người phụ nữ này lại không ngừng cản anh ta? Sớm biết để thuốc ngủ còn có phải đỡ phiền không!

"Rất xin lỗi, ngài đây là quy định của khách sạn, nếu ngài không nhận chúng tôi sẽ gặp phiền phức." Phục vụ rất kiên trì, nếu không tới mở cửa thì chắc sẽ không đi.

"Đáng chết!" Nguru Nãi Đường khẽ nguyên rửa mặt tiếng, chộp áo sơ mi vừa cởi xuống nhét vào trong miệng Kỷ Lục Đề, hao tâm tốn sức rút dây buộc rèm cửa trời chật hai tay cô lại, lại vội vội vàng vàng mà quần lên, lúc này mới đi ra mở cửa.

"Umh, umh!" Kỷ Lục Đề không an phận giãy dụa cơ thể, cũng cố gắng phát ra âm thanh, cô biết đây là cơ hội cầu cứu duy nhất của mình, đáng tiếc không như mong muốn, bởi vì thuốc còn đang có tác dụng, cô giãy dụa căn bản không làm nên chuyện gì.

Khi cô sắp khóc lên thì cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Nguru Nãi Đường, làm cho cô có một tia hi vọng...

**

"Đã sớm bảo em đề phòng tên kẹo mè xùng khốn kiếp này rồi. Không nghe! Hiện tại thì tốt rồi, nếu không phải là anh đến, chờ em bị anh ta ăn vào bụng, ăn không còn một mảnh!" Hạ Lan Bình mồm bới vì cảm xúc buông lỏng mà nhấc đi nhấc lại không ngừng. "Nói em ngu ngốc còn không thừa nhận, em xem, thành ra như vậy có vui không?"

"Anh...không gọi anh đến, anh đến làm cái gì?" Kỷ Đề vốn đang tràn đầy vui mừng và cảm động, lại bị anh dùng lời nói dịu dàng ác độc của anh làm tức, ép buộc cho phải quật cường lên.

Còn nói người ta đần! Anh cũng không thể tưởng, cô đồng ý đến gặp Nguru Nãi Đường, đến cùng là do người nào gây ra?

"Em cái người phụ nữ này, không có một chút đáng yêu nào!" Hai tay khoanh trước ngực, đôi mày đẹp của anh nhíu lên.

Mặc dù giữa hai người có mâu thuẫn, nhưng phá hư hôn sự của cô và Nguru Nãi Đường vẫn cần thiết, anh không thể trơ mắt nhìn cô dề vào miệng cạp.

Mấy ngày qua, anh theo dõi Ngu Nãi Đường chạy ngược chạy xuôi, nhìn anh ta mua dụng cụ chụp ảnh và một số thuốc trong lòng biết không ổn, đúng lúc ba Tiểu Quỷ Đầu kia ngày hôm qua lại chạy tới báo tin, nói cô đồng ý lời mời của Ngu Nãi Đường -- sáu giờ tối, địa điểm hẹn ở khách sạn Hoa Tín.

Khách sạn!? Đã nói người phụ nữ này không có óc mà, đúng thật là không có suy nghĩ, cô không biết khách sạn là phòng sao? Ngu ngốc cũng hiểu được Ngu Nãi Đường dùng âm mưu gì rồi!

Cái gọi là chó cùng dứt đuôi, Ngu Nãi Đường tám phần thấy lừa gạt cô không được nên sinh kế, đúng là một tên lưu manh ác độc!

Liên lạc cho luật sư Trần, muốn ông ta sau một tiếng nữa thông báo bắt người, sau đó một đi đến khách sạn hai người hẹn, trong lòng có thể nói là đủ mùi vị, ngàn nghĩ vạn nghĩ, không ngờ bản lĩnh thông thiên "Bất khí" của anh, có ngày lại có ích với người phụ nữ của mình.

Thấy tận mắt Ngu Nãi Đường bỏ thuốc trong nước trái cây của cô, anh kim lòng lại không muốn bắt tại chỗ vì còn muốn chụp hình làm bằng chứng. Bởi vì này người phụ nữ này rất ngốc, tính tình lại thẳng, nói không chừng còn ngược lại cho rằng anh bịa đặt, định để cho cô ném chút đau khổ, đến lúc đó dùng anh hùng cứu mỹ nhân, phần thắng có thể sẽ lớn một chút.

Nói đến anh hùng cứu mỹ, thời cơ này rất chính xác; cửa phòng vừa đóng, bên trong xảy ra chuyện gì, người bên làm sao biết được? Vì vậy tùy tiện nhét máy nghe lén trong khe cửa—— Aha! Tất cả cuộc nói chuyện làm sao giấu được, thời cơ tự nhiên đã tính chuẩn vô cùng.

Vốn là nghe cô nói gì đó "Em đã là Hạ Lan Bình", trong lòng còn có chút hơi cảm động, đợi đến lúc Ngu Nãi Đường không biết sống chết đến mở cửa, liền hung hăng cho anh ta một cái "Bánh bao hấp" để cho anh ta dính vào trên vách tường, sau đó cho cảnh sát đến bắt anh ta vào đồn; không ngờ sau khi anh hùng cứu mỹ, người phụ nữ này lại dám trở mặt không nhận, nói ra những lời khiêu khích người khác!

"Em Em chính là không đáng yêu như thế đấy?" cô còn so đo Ngu Nãi Đường nói ba chữ "Vịt xấu xí", nhưng anh nói "Không đáng yêu" so với Ngu Nãi Đường nói "Vịt xấu xí" còn đã thương người hơn! "Nếu em đây không đáng yêu, anh tại sao lại đến phá hư chuyện tốt giữa em với anh họ?" Bối bối, mặt cô đỏ ửng lên, cô, ảm ức .

"Em em em" Anh tức giận đến lắp bắp. "Là ai bên trong hét cái gì mà ‘Hạ Lan Bình, anh rút cuộc chết đi đâu rồi, tại sao không tới cứu em! ?’ các loại, nếu như vị vụ tội như vậy, anh còn có không vào cứu em sao?" Anh nhớ rõ rằng, dù sao nhớ đến đều cảm thấy đau lòng.

"Sau này! anh cảm thấy uất ức, thì đừng đến! Chuyện của em có liên quan gì tới anh chứ! ?" Cô đỏ bừng lên mặt, dĩ nhiên chưa từng quên mình dưới tình thế cấp bách đã hét lên cầu cứu, nhưng không thể mất mặt như vậy được!

"Em!" Anh tức giận nổi tung, gương mặt so với Trương Phi còn đen hơn! "Được, xem như anh xen vào chuyện của người khác!"

Nói với cô nữa, thánh nhân cũng sẽ phát điên! Anh nổi giận nhảy xuống giường, muốn đem cô gái phiền não này ném sau đầu. nhưng mà, tạm thời, anh không xác định mình có thể nhịn được bao lâu không thấy cô.

"Anh Cứ đi như thế à?" Đàn ông không có phong độ! cô mới kinh sợ lớn như vậy, chẳng lẽ anh không thể không hét lên như vậy với cô sao? Cô ngập ngừng mở miệng mà hỏi.

"Không đi ở đây làm gì?" Anh hơi ngừng lại, sống lưng căng căng cứng. "Ở lại chỗ này khiến em ghét à?" ngu ngốc, điên loạn rồi, Hạ Lan Bình, anh hùng cứu mỹ nhân gì chứ? Người ta căn bản không cảm kích!

Kỷ Lục Đề ừy khuất nước mắt rơi xuống, xoay mình đưa tay ôm lấy eo anh, ngăn cản bước chân muốn rời đi của anh. "Thật xin lỗi. Thật xin lỗi. . . ."

Hạ Lan Bình cứng người, tức giận tím mặt cảm xúc chưa bình thường trở lại. "Em không làm gì sai? Xin lỗi? cái gì " giọng anh khàn khàn, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

"Ừ—— anh tại sao. lại đến cứu em?" Biết anh đang nổi nóng, cô thông minh lái đề tài; dĩ nhiên, chủ yếu là bởi vì cô nhớ Tiểu Mặc từng nói anh thích cô, mà cô muốn nghe tự anh nói.

"Anh, khụ! Em nghe rõ rồi mà, anh không phải là tự nguyện!?" trên mặt cô hiện lên màu hồng khả nghi, anh háng cổ họng, anh trừng mắt nhìn đô tay trắng nõn nhỏ bé đang ôm lấy eo mình.

Bên môi nở một nụ cười nhẹ, cô thỏa mãn dựa vào trên lưng anh, trên khuôn mặt nước tràn ra mắt dính vào áo sơ mi xanh lam của anh. "Như vậy, lời nói của Tiểu Mặc, em không thể tin sao?"

Yết hầu của anh chuyển động, giọng nói của anh trở nên khàn đục. "Con bé nói cái gì?" Đáng chết! Tiểu quỷ kia rốt cuộc để lộ bí mật gì?

"Con bé nói anh thích em." Người đàn ông này còn không nói ra, cô sẽ tốt bụng nói cho anh.

"Ách, em có biết. Ba tiểu quỷ kia —— rất khôn, bọn nó mà nói, có thể, có thể tin sao?" Không hiểu tại sao, anh trở nên lắp bắp, một đôi mắt thủy chung nhìn chằm chằm bàn tay nơi eo mình.

"Ừ, vậy em xem như anh —— không thích em?" Khi tất cả trở nên rõ ràng, cô nhàn hạ trêu chọc.

"Ai nói anh không thích em! ?" anh bỗng nhiên xoay người, nóng nảy mà đối diện với khuôn mặt trêu tức của cô. "Em? Em trêu anh?" sau khi, anh phát

hiện mình bị đùa bỡn.

"Em không có." Cô vô tội nháy mắt, cực kỳ giống mèo hoang nhỏ thần bí.

"Thật không có?" Anh nhú mồm, không tin tưởng lời nói của cô.

"Không có." Cô chu môi, tay nhỏ bé chui vào trong áo sơ mi anh, đùa giỡn cúc áo trên người anh. "em không thông mình bằng anh, làm sao trêu chọc được anh chứ?"

"Em đang làm cái gì vậy?" anh nheo lại mắt, con ngươi nhìn chăm chăm vào lông mi dài của cô, hồ hấp trở nên gấp gáp.

"Cúc áo này của anh sắp rơi ra, về cởi ra, em sẽ khâu giúp anh." giả bộ nghe không hiểu câu hỏi của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại khề ửng hồng.

"Hiện tại em cởi giúp anh không phải nhanh hơn sao?" anh cười mê hoặc, ghé vào bên tai cô nói nhỏ.

"Ừ, nơi này. không có đồ may vá." A, không cẩn thận làm đứt hai cúc áo, cô thật sự không phải là cố ý.

"Suy nghĩ đi?" ghé sát vào, làn môi nhẹ nhàng chạm vào tai cô. "Em như thế này là đang muốn làm lành với anh sao?"

"Thật xin lỗi." ôi chao, tay trơn quá, "Không cẩn thận" trượt vào cổ áo anh, chạm vào cơ ngực săn chắc của anh.

"Không có thành ý."

"Về sau không cho phép em làm anh sợ như vậy nữa!" Anh hung dữ cảnh cáo.

"Người ta cũng không phải là cố ý." Ngập ngừng nói nhỏ, cô úy khuất cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt trách cứ của anh.

"Không phải cố ý cũng đã làm t ra như vậy. Nếu như cố ý sẽ thành thế nào! ?" Anh hừ một tiếng, chính là không chịu nhẹ nhàng tha thứ cô.

"Người ta nói xin lỗi mà." Âm thanh trở nên mềm hơn, một bộ điệu đậm đà yêu .

"Không phải nói không có thành ý sao?"

"Đến đây, tiếp tục." Anh yêu chết mùi vị mất hồn này.

"Đừng á." A, mặt đỏ lên, nhịp tim đập nhanh, tay này. có nên làm loạn chút không đây?

Không nói lời gì chặn lên cái miệng nhỏ nhắn đang kháng nghị của cô, đầu lưỡi ở trong miệng cô khơi lên lửa nóng, hay tay không chịu nhàn hạ cởi bỏ hết quần áo của hai người, gấp phủ lên mỗi tác trên da thịt mẫn cảm của cô.

"Không cần. anh hôm nay quá điên cuồng." Xúc giác nóng rực so với những lần xâm nhập trước đây đều lỗ mãng hơn, lại không ngờ khiến cho cô điên cuồng hơn khoái cảm mãnh liệt, ép cô thờ gấp không nghĩ, phát ra những âm thanh yêu kiều.

"Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép em nghĩ đến người khác, có nghe hay không?" Anh gần như sắp mất đi cô, từ sau lần cầu hôn thất bại đó ; Anh có loại cảm giác sợ hãi.

"Ừ.đến anh cũng không được sao?" Người khác, chính là trừ mình ra, tất cả những

người khác, như vậy bao gồm hay không bao gồm anh đây?

"Ai nói!? Chỉ cho nghĩ tới anh, có biết hay không?" Khuôn mặt anh tuần vắn vẹo nhìn chăm chăm cô, tứ chi lại tiết lộ ngôn ngữ dịu dàng nhất.

Anh thật bá đạo, "A--" Cô lại cố tình yêu sự bá đạo của anh.

"Nếu không một ngày nào đó bị người khác lừa cũng không biết!" Trái tim của anh mệt mỏi, không có cách nào tiếp nhận một lần như thế này nữa.

"Vâng... Nhưng anh... vẫn chưa nói yêu em." Ngần lẩn vẩn, chỉ muốn câu nói này.

Nói yêu.

"Anh không thích em." Cô gái ngu ngốc! Anh đã làm đến như vậy rồi, cô còn không hiểu? Ngốc thế không biết!

"À?" Cô sững sờ, thân thể bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

Không thích cô? Vậy bây giờ thân thể trần trụi như thế này là sao? Tâm trạng uất ức lại xuất hiện, cô đáng thương vành mắt đỏ lên.

"Anh đương nhiên không thích em." Vạch mái tóc trên trán cô ra, đôi mắt đen láy thâm tình khóa lại đôi mắt đang ửng đỏ "Anh yêu em, bé ngốc." Cuối cùng, cả người một hồi run run.

Ông trời! Là như thế thật sự rất buồn nôn, nguy hiểm thật không bị những người khác nghe thấy!

"Anh...." Oh! cô lại muốn khóc.

"Không cho phép khóc!" Anh đột nhiên mò chiếc áo sơ mi nhét dưới giường lên, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp nhỏ. "....! Tặng cho em!"

Mơ hồ đoán được đó là vật gì, trái tim cô giống như là được uống mật ngọt.

"Em không cần!" Người đàn ông thật không biết lãng mạn, có người cầu hôn như vậy à? Hừ! Không nhận, cần dạy anh lại mới được.

"Không cần?" Âm thanh bỗng nhiên cao lên N độ, mắt đen thoáng qua một tia sợ hãi. "Nhìn cũng chưa nhìn tại sao lại nói không cần? Em xem cho rõ ràng! Cố gắng xem cho rõ ràng!" Anh cực kỳ tức giận chiếc hộp nhỏ đó nhét vào tay cô.

Cô mở nắp hộp ra, trong màu đỏ của tơ tằm có đặt một chiếc nhẫn bạch kim kim cương đẹp chói mắt!

Không thể tránh né nước mắt mới ngừng lại giờ lại tuôn ra, đôi mắt hồng như mắt thỏ.

"Lại sao vậy?" hoảng sợ khi thấy cô khóc như vỡ òa, trong lòng anh rối loạn không biết nên làm như thế nào cho phải. "Em rốt cuộc có nhận không?" Đây chính là tâm ý của anh đó!

Hơn nữa việc cầu hôn này, thất bại một lần đã ném sạch hết mặt mũi rồi, muốn thêm một lần nữa, anh.... anh "phân" quên đi!

"Anh.... anh chưa nói tại sao đưa nhẫn cho em " Mặc dù pháo hoa cũng không có hoa tươi, nhưng tôi thiếu cũng phải nói cầu hôn chứ.

"Chuyện này..." anh phiền não vò đầu, trong phút chốc giống như tổ quạ. "Còn không phải là ý kia???" Đòi mạng anh à! Chuyện này so với lời ngon tiếng ngọt còn khó hơn gấp trăm lần, người đàn ông sắt đá như anh làm sao nói ra miệng được?

"Có ý gì? Em không hiểu." Cúi đầu xuống, cô cười mà rơm nước mắt, đầu ngón tay khẽ vuốt tơ tằm mịn màng.

"Không hiểu!?" Âm thanh của anh bén nhọn lên, hai vai suy sụp, "Còn không phải là.... Kết hôn đó!" Anh cuối cùng áp ứng phun mấy chữ.

"Ai cùng ai muốn kết hôn?" Cô tiếp tục giả vờ ngốc nghếch. Dù thế nào đi nữa anh nói cô ngốc, cô liền ngốc cho anh biết.

"Kỷ Lục Đề!" Anh ảo não găm nhẹ, bới tổ chim thành bãi cỏ.

Cô gái này rõ ràng muốn chinh anh, anh thế, cô tuyệt đối hiểu ý anh!

"Hả?" Cô mềm nhũn, nhẹ nhàng, mềm mại đáp lại.

"Được, em nghe cho rõ ràng " hít sâu một cái, anh thỏa hiệp, ai bảo anh thua dưới cô ngốc này.... Không, trên tay cô gái vô cùng thông minh này! "Em, Kỷ Lục Đề, gả cho anh, Hạ Lan Bình." Anh cẩn thận nói từng câu từng chữ rõ ràng.

Hu hu... cảm động hóa thành những giọt nước mắt, chốc lát nước mắt rơi đầy khuôn mặt cô.

"Làm ơn, đừng khóc nữa...." Anh vô lực rên rỉ, nhức đầu vuốt trán. Anh mới muốn khóc! Cô đến cùng có đồng ý "Nắm tay" anh không đây?

"A! Mặc kệ!" Anh chợt kêu to, thô lỗ đoạt chiếc hộp trong tay cô lại, chân tay vung về lấy chiếc nhẫn bên trong ra, cực kỳ vung về đeo vào ngón tay áp út của cô, "Quyết định như vậy đi, không cho phép đổi ý!"

"Ừ." Lần này cô gật đầu, rất rõ ràng trả lời cho anh.

Giống như uống viên thuốc an thần, trái tim đầy áp ngọt ngào, anh mỉm cười ngốc nghếch.

Nhưng -- sau đó phải làm gì?

"Không bằng chúng ta.... đem chuyện lúc này chưa làm xong làm cho xong đi, có được không?" Nhìn cô xấu hổ, dục vọng lúc này chưa được phát tiết lại đốt lên một lần nữa. Đôi tay nhỏ bé đặt lên vật nóng bỏng giữa hai chân anh, không nói gì đồng ý yêu cầu của anh.

"Anh biết em rất nhiệt tình mà con mèo hoang nhỏ..." Âm thanh của anh trở nên vỡ vụn, tiếng rên rỉ nhỏ từ trong cổ họng của anh phát ra, vật nóng rực của anh lấp đầy nơi mềm mại của cô làm cho tình yêu say đắm không bao giờ biến mất --

Cuối cùng

"Xem đi! Người trong nghề vừa ra tay, là biết liền." Ngồi xếp bằng một góc công ty chụp ảnh cưới, Tiểu Mặc đắc ý học cha cô bé nói khoác. "Có đúng không, tiểu Trần?"

"Ừ." Nụ cười ngọt ngào ở bên môi, đôi mắt to tròn nhìn xung quanh phòng chụp ảnh, hơi nghi ngờ vung về mà đóng đưa thân mình trai đẹp và "Ngốc"

nữ.

A, thật tốt! Hoàng tử và công chúa rốt cuộc có thể "Từ đó trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn" .

Nhưng mà, khi có một sinh mệnh nhỏ hình thành, hai người bọn họ sẽ phải nhận một chức vụ khác, quấy rầy vợ chồng bọn họ ân ái, làm cho bọn họ cực khổ, đợi đến lúc tiểu bảo bảo sinh ra, cô giáo Kỷ nhớ đến cuộc sống yên bình này, đột nhiên không chịu nổi tiểu bảo bảo kích thích do đứa trẻ khóc.

"Cái gì vậy! chúng ta cũng chỉ báo tin thôi, cũng có giúp được gì đâu." Tiểu Vĩ buồn buồn chu cái miệng nhỏ nhắn, vẫn còn để ý đến việc mình không có cơ hội thể hiện. "Nói đi nói lại, công lao lớn nhất cũng phải nói đến chú Hạ Lan."

"Công lao đương nhiên đầu tiên phải nói đến chú Hạ Lan!" Tiểu Mặc không chịu nổi trợn mắt lên. "Nếu mà công lao về cậu, vậy bây giờ đứng bên cạnh cô giáo Kỷ không phải chú Hạ Lan mà là cậu đó, Đại Ngốc Nghếch!"

"Không sai." Tiểu Trần cười gật gù tán thành, bỗng chốc phun ra một câu hỏi, "Tiểu Vĩ, không phải cậu muốn cùng cô giáo Kỷ kết hôn à?" Trong tin tức đều không phải đã nói, nam nữ cách nhau ba mươi hai tuổi cũng có thể kết hôn à, hơn nữa còn là người phụ nữ lớn hơn! Cô giáo Kỷ và tiểu Vĩ chỉ cách nhau mười bốn tuổi, nói không chừng tiểu Vĩ cậu ta....

"Bậy, nói bậy!" Tiểu Vĩ mặt đỏ bừng lên, đầu lắc qua lắc lại như già tôi. "Tớ.... tớ không muốn cùng cô giáo Kỷ kết hôn!"

"Có thật không? Cô giáo Kỷ đau lòng quá!" Đột nhiên giọng nói của Kỷ Lục Đề vang lên.

Vừa đúng lúc kết thúc buổi chụp ảnh, cô và Hạ Lan Bình đi đến sau lưng ba đứa nhỏ, đang muốn hỏi một chút bọn nhỏ muốn đi chơi ở đâu, không ngờ vừa ra đã nghe thấy tiểu Vĩ "tỏ tình", làm hại hơi đau lòng một chút.

"Cô giáo Kỷ!" Ba đứa nhỏ nói thầm bị nghe được, vẻ mặt đỏ lên lúng túng, trong đó tiểu Vĩ tối đen.

"Xin lỗi, tiểu Vĩ, cho dù cháu có muốn nghĩ như vậy cũng không còn kịp rồi." Ôm lấy hông của Kỷ Lục Đề để thị uy, Hạ Lan Bình cười vui vẻ. "Cô ấy là của chú!"

"Hạ Lan Bình!" Kỷ Lục Đề nũng nịu đánh anh một cái. "Anh nói bậy bạ gì vậy!?"

Cuối cùng cũng có một ngày, cô sẽ bị những lời nói không suy nghĩ của anh dọa chết!

"Thật là..." Tiểu Vĩ ghen tỵ trợn mắt nhìn cánh tay trên hông Kỷ Lục Đề, haz -- vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc --

Mặc dù cô giáo Kỷ không phải là người quá đẹp, nhưng tính cách lại rất tốt, nếu như muốn lấy cô ấy làm vợ Miễn cưỡng, vẫn được!

"Mệt mỏi sao? Chúng ta đi ăn gì, hay là muốn đến nơi nào chơi đây?" Kỷ Lục Đề kéo chiếc váy vừa dài vừa nặng, không chú ý đến ý tốt của Tiểu Vĩ.

"Được, được! em muốn ăn 'Khổng Đức Cơ'." Tiểu Mặc giơ hai tay tán thành.

"MacDonald" lần trước bắt chẹt kẹo sữa bò rồi, hôm nay chú Hạ Lan mời khách, đổi "Khổng Đức Cơ*" ăn xem ha ha.

(*)KFC

"Em muốn đi xem 'Harry Potter'!" Nghe nói có phù thủy còn có quái thú! Tiểu Trần đã mong đợi thật lâu, rốt cuộc tìm được cơ hội để xem.

"Được! vậy tiểu Vĩ thì sao? Em muốn đi đâu?" Tiểu Mặc và Tiểu Trần đã nói yêu cầu, vậy Tiểu Vĩ? Kỷ Lục Đề cúi người hỏi.

"Ừ, em muốn..." Tiểu Vĩ cẩn thận liếc Hạ Lan Bình, có chút xấu hổ lại có chút dè dặt.

"Nói đi, Tiểu Vĩ, chú Hạ Lan mời khách!" Hạ Lan Bình buồn cười nhìn tiểu Vĩ kỳ cục, anh có thể đoán được tâm tư đứa trẻ này.

Khi còn bé, bé nam nào không lén thăm mền một cô giáo xinh đẹp chứ, đây chỉ là một "Bệnh trạng" chung mà thôi?

Được Hạ Lan Bình cổ vũ, tiểu Vĩ rốt cuộc lớn tiếng nói ra suy nghĩ cũng là nguyện vọng rất lâu rồi của cậu bé. "Em muốn đi chơi trò chơi!" Tốt nhất là có thể mua một số thứ... chữ số bảo bối, chiến sĩ Kim Cương.... những đồ chơi mà cha mẹ không mua cho, chú Hạ Lan sẽ mua cho cậu!

Hạ Lan Bình và Kỷ Lục Đề đồng thời sùng sốt một chút, đồng thời nhìn nhau cười khẽ một tiếng.

Ôi chào! Đầu là lần trước thuận miệng bịa ra chuyện gây họa, nhưng mà, nên cho bọn nhỏ một ít phần thưởng.

"Được, chúng ta đi ăn 'Khổng Đức Cơ' trước, sau đó đi xem 'Harry Potter', cuối cùng là đi mua đồ chơi có được không?" Hạ Lan Bình chấp nhận toàn bộ, "Nhưng mà, nói trước, mỗi người chỉ có thể mua ba loại đồ chơi, nhiều tiền hơn là để lại cho cô giáo Kỷ đó!" Chơi thì chơi, mua cũng mua, điều kiện vẫn phải nói mới được.

"A!"

"Quá tuyệt vời!"

"Vạn tuế!" Ba đứa bé vui mừng nhảy lên, trong nhảy mắt tiếng hoan hô như sấm động.

"Cái này... Ba món đồ chơi có nhiều quá không?" Kỳ Lục Đề kéo áo anh nhỏ giọng hỏi, chỉ sợ nuông chiều mấy đứa bé quá.

"Ai bảo bọn nhỏ giúp anh đưa em không sút mẻ gì lấy về nhà?" Cho nên công lao lớn như trời, coi như là cảm ơn.

"Ba hoa!" Hiện tại cô phải mắng người nhiều hơn một chút, dĩ nhiên Hạ Lan Bình là mục tiêu tốt để cô tập.

"Đi thôi, chúng ta thay quần áo trước."

Trong tiếng bọn nhỏ cười đùa, Hạ Lan Bình khẽ vén tóc cô, hạnh phúc tràn đầy.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư, Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.